

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

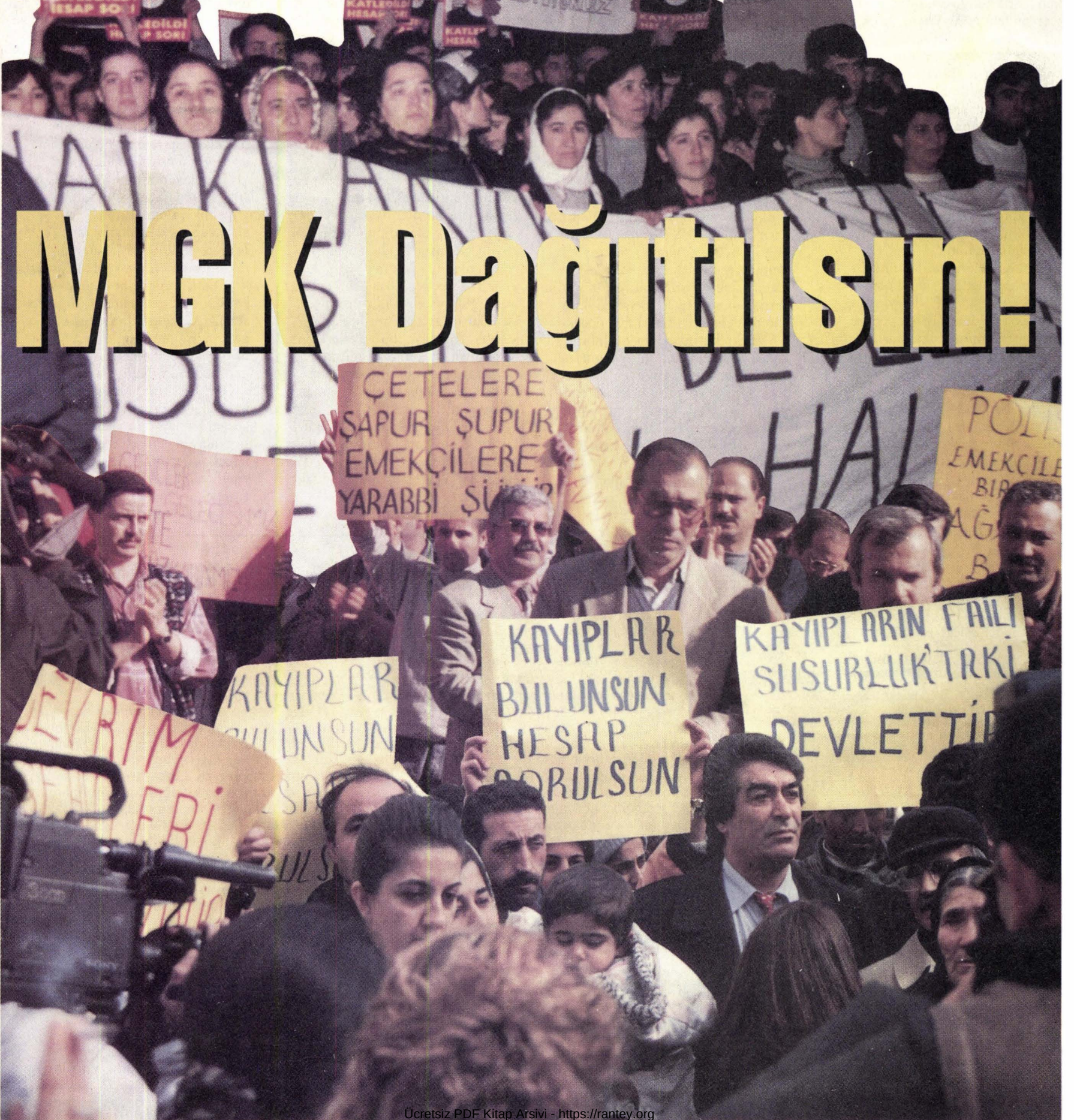
SOSYALİZM YOLUNDA **Kızıl Bayrak**

22 Mart'tan itibaren her Cumartesi

 EKSEN Yayıncılık • Politik Derleme • 1 Mart 1997 • Fiyatı 100 000 TL (KDV d.)

Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde!

MGK Dağıtılsın!

Önce bile bile ateşe at! Sonra “kahraman” ilan et!

13 Şubat gecesi, TAPO-İstanbul adlı tankerde çıkan yangını söndürmeye çalışan itfaiye erlerinin alevler içerisindeki çırpınışları belleklere kazındı. Canlı canlı yanan itfaiye erlerinin bir çoğu, izlerini hayat boyu taşıyacakları ağır yaralar aldılar. İki er ise yaşamını yitirdi.

Tuzla'da yaşanan tanker faciasını canlı yayından veren televizyon kanalları, itfaiye erlerinin alevler içerisindeki görüntülerini tekrar tekrar ekranlara getirerek, adeta medyatik bir şova çevirdi. Kanlı vahşet sahnelerinin bu tarz pompalanması, sanıldığı gibi aksine, toplumsal duyarlılığı giderek köreltmeye dönüktü. Burjuva medya sözkonusu cinayetlerin asıl nedenlerini ve sorumlularını irdeleyip sergileyeceğine, olayı kan, gözyaşı ve kahramanlık dolu bir seyre dönüştürdü. Kapitalizmin acımasız gerçekliği, gerçeküstü bir şiddet filmi havasında sunuldu.

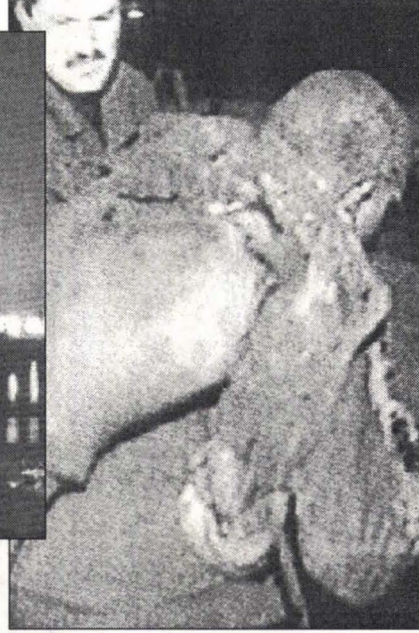
İtfaiye erlerinin ölümünden birinci derecede sorumlu olan Belediye Başkanı R. Tayyip Erdoğan ise, daha da ileri giderek cenaze töreninde timsah gözyaşları arasında, itfaiyecilerin “kahraman”lıklarını yüceltme yüzölçümünü gösterdi. Gözü maddi çıkar ve siyasi kariyerden başka bir şey görmeyen Tayyip Erdoğan, adeta toplumsal sağduyunun temsilcisi rolüne soyundu. Oysa, Tuzla'da yaşanan tanker yangınının yol açtığı felaketin arkasında bizzat burjuvazi ve onun Tayyip Erdoğan gibi temsilcileri

durmaktadır.

Türkiye'nin en büyük tankeri olan TAPO-İstanbul gereken yangın önleme teçhizatından yoksun, özel bir küçük tersanede bakıma alınmıştı. Eğer tanker, GEMSAN tersanesine değil, büyük bir yangın havuzu bulunan yanbaşındaki Pendik tersanesine çekilmiş olsaydı böyle bir felaket yaşanmayacak, yangın kısa sürede denetim altına alınabilecekti. Ne var ki, burjuvazinin kar hırsı ve siyasi kaygıları işçilerin yaşamını hiçe saymaktadır. Bir avuç asalak sermayedarı palazlandıran, ülkenin zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çeken özelleştirme saldırısı sadece işsizlik değil, aynı zamanda ölüm de kismaktadır.

Tuzla'da iki itfaiye erinin yaşamına mal olan tanker faciası özelleştirme saldırısının gerçek

yüzünü sergilemekle kalmadı, aynı zamanda iş kazalarının cinayetten başka bir şey olmadığını da ortaya koydu. Sermaye devleti, belediye yönetimlerine rüşvet ve yolsuzluk yoluyla servetler kazandırırken, sıra işçi sağlığı ve güvenli çalışma koşullarına gelince muslukları kısıyor. Kısacası, itfaiye erleri, hepsi de maliyet isteyen özel eğitimden, ısıya dayanıklı elbiselerden, gaz maskelerinden ve özel teçhizatın yoksun, bile bile ölüme yollanmıştır.

İstatistiklerin ortaya koyduğu rakamlar bir yana, yalnızca günlük basından izleyerek dahi, bu tür iş “kaza”ların kapitalizmin gündelik sonuçları olduğunu görmek mümkündür. En son, 3 Mart'ta

İzmir'de sigortasız çalışan bir işçinin inşaat iskelesinin çökmesi sonucu ölmesi, bir geminin döşeme işini yapan diğer bir işçinin ise denize düşüp boğulması bunun canlı örnekleridir. Ülkemizde periyodik olarak yaşanan ve bugüne dek bini aşkın maden işçisinin yaşamına mal olan grizu faciaları ise hafızalardadır. Sözkonusu katliamlar o zaman da birer “kaza” olarak yansıtılmış, basit “ihmal-kârlık”lar neden gösterilmişti. Oysa bu tümüyle bir çarpıtmadır. Gün be gün yaşanan iş cinayetleri sadece bazı sorumsuz sermayedarların “ihmal-kârlığı” değil, “en fazla kar uğruna, en ucuz maliyete, en çok iş” mantığına dayanan kapitalist sistemin genel işlerliğinin doğal sonuçlarıdır.

İş cinayetlerinin ülkemizde bunca sık yaşanması salt işyerlerinde güvenlik önlemlerinin alınmamasından kaynaklanmıyor. İşçinin yaşamını riske atan diğer faktörlerin başında ağır çalışma koşulları, yetersiz beslenme ve eğitimsizlik gelmektedir. Sigortasız, sendikasızsız çalıştırma ise iş kazası geçiren işçinin ve ailesinin hiç bir hak talep edememesini beraberinde getirmektedir.

Özelleştirme saldırısını pervasızca hayata geçiren, işçi ücretlerini ve sosyal hakları durmaksızın tırpanlayan, sürekli daha ağır çalışma koşulları dayatan sermayenin egemenliği açtırdı ki işçi ve emekçilerin canı ve kanı üzerinde yükselmektedir.

Politik Derleme

Derleyen: R. AKTAN • 4 Mart 1997
Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Teknik hazırlık:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

Yönetim Adresi:

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5
Aksaray / İSTANBUL

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Haftalık Kızıl Bayrak'ta buluşmak üzere!

Kızıl Bayrak olarak bu kez okurlarımızı epey beklettiğimizin farkındayız. Sayfa sayımızın her zamankinden fazla olması ve dolu dolu bir gazete ile bu gecikmeyi bir ölçüde telafi edeceğimizi düşünüyoruz. Ancak bu sayımızın bundan öte özel bir anlamı var. Bu sayı hem bir sona (15 günlük periyodla çıkan Kızıl Bayrak'ın son sayısı), ama bundan çok daha önemlisi yeni bir başlangıca işaret ediyor. 22 Mart'tan itibaren Kızıl Bayrak artık haftalık çıkıyor. Bundan böyle her Cumartesi Haftalık Kızıl Bayrak militan dağıtım ve bayi yolu ile okuruna ulaşacak.

Komünist açık alan faaliyetinin Haftalık Kızıl Bayrak'ta ifadesini bulan bu yeni atılımı hakkındaki değerlendirmeye sayfalarımızda yer verdik. Bu sayıda ayrıca DHKP-C ile sürdürdüğümüz polemğin 3. bölümünü bulacaksınız. Eleştirinin devamı ise Haftalık Kızıl Bayrak'ta yayınlanacaktır. Siyasal yaşamı derinden etkileyen “Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık!” kampanyası, TÜSiAD raporu, MGK toplantısı gibi gelişmeleri ele alan yazılar, sınıf hareketine ilişkin değerlendirme ve haberlerle birlikte gazetemizin diğer gündemlerini oluşturuyor.

Biz sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt veren bir gazete çıkartmaya çalışırken, devrimci politikayı binlerce afişlerimiz, onbinlerce özel sayılarımızla işçi sınıfına ve diğer ezilen emekçi

kesimlere taşırken, sermaye devleti her zamanki gibi komünist yayını engelleme çabalarını yoğunlaştırdı. Kızıl Bayrak, Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak ile Ekim Gençliği gazeteleri kapatıldı. Yayınevimizin çıkarttığı Tekstil İşçileri Bülteni'nin 2 sayısı ise toplatıldı.

Faşist sermaye rejiminin devrimci-sosyalist basına ve demokratik kitle örgütlerine yönelik baskı ve terörünün diğer bir göstergesi Atılım gazetesi, DMP ve EKB çalışanlarına yapılan polis operasyonu oldu. Geceyarıları evlerinden alınan ve 15 gün gözaltı süresi alınan Atılım, DMP ve EKB çalışanları, şu anda Vatan'daki Terörle Mücadele Şubesinde ağır işkence altındadırlar. Aynı günlerde devrimci şair Rahime Henden'in de evi basılmıştır. Yoldaşımız, sinir hastalığı olmasına rağmen tümüyle keyfi bir tarzda gözaltına alınmış, Nüroj çalışanı eşi Z. Abidin Kızılyaprak polislerce Terörle Mücadele Şubesine getirilinceye kadar “rehin” tutulmuştur. Bu gözaltıları protesto ediyor, devrimcilerin başlarına gelecek her türlü olumsuzluktan sermayenin çürümüş devletini sorumlu tutacağımızı ilan ediyoruz.

Haftalık Kızıl Bayrak ile işçi sınıfı davasının daha da güçleneceğine ve partinin kızıl bayrağının dalgalandırılacağına kesin inancımızla bir kez daha söylüyoruz:

Vardık, Varız, Varolacağız!

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

İŞÇİ SINIFI DAVASI ŞİMDİ DAHA GÜÇLÜ! Kızıl Bayrak Haftalık!

İki buçuk yılı aşkın bir süredir yayın hayatını sürdüren **Kızıl Bayrak** başından itibaren işçi sınıfı hareketinin ihtiyaçlarını esas aldı. Yayın çizgisi ve ilkelerini sınıf hareketine devrimci önderlik görevlerine bağlı olarak şekillendirdi. Tüm faaliyetini, bu görevlerin odağında yer alan komünist işçi partisinin inşası çabalarına tabi kıldı.

Kızıl Bayrak'ın doğuşu, komünist hareketin işçi sınıfının ihtilali partisinin inşasında dönemeç yılı ilan ettiği '94'ün Haziran'ına denk düşer. Kısacası **Kızıl Bayrak** komünist hareketin partileşme doğrultusunda politik, örgütsel ve teorik cephelerde katettiği mesafe üzerinden yükselmiştir.

Kızıl Bayrak'ın esas işlevi, partiye doğru büyüyen komünist hareketin temel perspektiflerini, taktik ve şiarlarını öncü işçilere, devrimcilere ve emekçi yığınlara ulaştırmak olmuştur. Partileşme

sürecinde sınıfın ileri kesimleriyle buluşmak ve tüm diğer parti potansiyellerini ayırtmak çabası **Kızıl Bayrak**'ın içeriğini belirlemekle kalmamıştır. Onun etrafında sınıfsal, militan karakterde bir devrimci açık alan faaliyetinin şekillenmesine de olanak sağlamıştır.

Kızıl Bayrak, ilk çıktığı andan itibaren üretim alanlarında, direnişlerde, işçi-emekçi mahallelerinde, eylem ve gösterilerde, kıscacası sınıf mücadelesinin sürdüğü her yerde yerini almıştır. Bulunduğu her alanda ise proletaryanın bağımsız çıkarlarının savunuculuğunu üstlenmiş, işçi sınıfı davasının bayrağı olmuştur.

Bugün ise **Kızıl Bayrak** yeni bir atılıma hazırlanıyor. 15 günlük yasal siyasal bir yayın olan **Kızıl Bayrak** 22 Mart'tan itibaren artık haftalık çıkıyor.

Partileşme sürecinde yeni bir aşama: Haftalık Kızıl Bayrak

Bir yanda iktisadi, siyasi ve ideolojik cephelerde ciddi tıkanmalar yaşanan, çözümsüz kriz içindeki kapitalist düzen... Diğer yanda, toplumun tek gerçek devrimci sınıfı olan proletaryanın devrimci bir örgütlenme ve önderlikten yoksun oluşu... Bir yanda giderek çürüyen, kokuşan sermaye devletin, krizin yükünü işçi ve emekçilerin omuzlarına bindiren azgın saldırıları... Diğer yanda, bu saldırılara büyük ölçüde hazırlıksız ve örgütsüz yakalanan ezilen emekçi sınıfların sefaleti...

İşte, komünist harekete tam 6 yıl önce "hizim acil sorunumuz parti, temel sorunumuz devrim ve iktidardır. Tüm teorik, politik ve örgütsel sorunlarımızın temel eksen bunlardır. Tüm çabalarımızın yöneleceği şaşmaz hedefler bunlar olmalıdır" sözlerini söyleten bu tablonun kendisidir.

Bugün bu tabloda öze ilişkin herhangi bir değişiklik yoktur. Aksine kapitalist düzenin yüzyüze olduğu açmazlar daha da boyutlanmış, çürüme ve kokuşma hat safhaya ulaşmıştır. Sermaye devletin sömürücü, terörist içyüzü ise üstü örtülemez bir gerçeklik halini almıştır. Ne var ki, her yanından parça parça dökülmesine rağmen, halihazırda asalak düzeni tehdit eden devrimci bir kitle hareketi oluşmamıştır. Bu ise kapitalist düzene, işçi ve emekçi kitlelere dönük en azgın saldırıları sürdürebilmesine olanak tanımaktadır. Sermaye iktidarı bu sayede kendi tıkanıklıklarına geçici rahatlamalar sağlayabilmektedir. Sınıf hareketi cephesinde yaşanan devrimci önderlik boşluğunun tüm yakıcılığını koruması, devrimci proletaryanın önderliğinden yoksun kitle hareketinin ise düzen sınırlarını aşamaması bunun en temel nedenidir.

Oysa, buna rağmen bugün durum yine de tümüyle farklıdır. Zira yukardaki tabloyu kökünden sarsacak koşullar her zamankinden daha olgundur. Bunun biri nesnel, diğeri öznel olan iki nedeni var.

Birincisi, son dönemde yaşanan tüm gelişmeler yeni bir kitle hareketinin doğuşuna işaret etmektedir. Susurluk'tan bu yana meydana gelen olaylar yalnızca sömürücü sermaye düzeninin ve onun pislik devletinin iğrenç karakterini çıplak bir tarzda sergilemekle kalmamıştır. Burjuva cephede üstü örtülemez çatlaklara neden olan gelişmeler, emek ve

özgürlük güçleri cephesinde politik bir hareketlenmeye ve yeniden güçlenen çıkış arayışlarına da yol açmıştır.

Kuşkusuz, bugün ivmelenen kitle hareketi politik bir niteliğe sahip olsa da, kendiliğinden bir karakter taşımaktadır. Toplumun en geniş kesimlerine uzanan eylemliliklerin odağında yüzbinlerle ifade edilen işçi ve emekçilerin alanlara çıkması yer alsa da, sınıf hareketi henüz geri bir konumdadır. İşçi sınıfı, tabandaki tüm kaynaşmalara ve canlılığa rağmen kendi bağımsız örgütlenmesinden yoksundur. Sendika bürokrasisinin denetimi altındadır.

Ancak tam da bu noktada ikinci, öznel faktör devreye girmektedir. '94 yılını partileşmede dönemeç yılı ilan eden komünist hareket son üç yılda tüm faaliyetini bu hedefe kilitlemiştir. Örgütsel, politik, teorik cephelerde bu doğrultuda atılan adımlar ve katedilen mesafeler geline aşamada parti iddiasını elle tutulur, somut bir gerçeklik haline getirmiştir. '97'ye girilirken yıl artık partinin kurulacağı, işçi sınıfının komünist işçi partisine kavuşacağı yıl olarak tanımlanmaktadır.

Kısacası, bugün komünist hareket gelişen kitle hareketini kucaklayacak ve ona devrimci önderlik görevlerini yerine getirecek tüm temel koşullara sahiptir. Bu ise komünist harekete her zamankinden daha ağır, daha yakıcı sorumluluklar yüklemektedir. Süreci parti ile taçlandırmak bugün temelde tek bir koşula bağlıdır. Komünist hareketin örgütsel, politik ve teorik cephelerde ulaştığı düzeyi ve bunun sağladığı olanakları yükselen yeni kitle hareketini ve onun gerçek sürükleyici, öncü gücü olan işçi sınıfını devrimci bir mecraaya çekmek için en etkin tarzda kullanmak!

Haftalık Kızıl Bayrak, tam da böylesi bir ihtiyacın ürünüdür. Ve partileşme sürecinin temel araçlarından biridir.

Dönemin ihtiyaçlarını karşılamak için yeni bir tempo, yeni bir düzey!

Gerek yayın çizgisiyle, gerek hedef kitleleriyle, gerekse de kendisi etrafında şekillenen komünist militan çalışma tarzıyla **Kızıl Bayrak** çıkışından bu yana özel bir iddia taşımıştır. Bu iddia somut ifadesini, işçi sınıfının ileri unsurlarını devrime kazanmak ve proletaryanın ihtilali partisinin yaratılması sürecinin aktif bir

unsuruna dönüştürmekte bulmuştur. **Kızıl Bayrak** işçi sınıfının ve onun bağımsız ideolojisinin bir temsilcisidir. Bu çerçeveden hedef olarak önüne, herşeyden önce, sınıfın ileri kesimlerine ve komünist işçi partisinin tüm diğer potansiyellerine ulaşmak hedefini koymuştur. Kürt sorunundan faşizme, emperyalizmden din sorununa, kadın ve gençlikten çevre sorununa dek kapitalizmin kaynaklık ettiği tüm temel toplumsal sorunlara ilişkin komünist hareketin sağladığı ideolojik açıklığı, sınıf hareketinin önünü açan somut politikalar ve taktikler halinde yeniden üretmek, **Kızıl Bayrak** faaliyetinin ekseninde yer almıştır.

Ancak bugün olayların geçmişe göre çok daha hızlı aktığı bir dönemdeyiz. Düzenin hızla yıprandığı, yeni bir kitle hareketinin yükselmekte olduğu, işçi ve emekçi kesimlerdeki tepki ve öfkelerin henüz geri ve örgütsüz de olsa devlete yöneldiği bir süreçten geçmekteyiz. Bugünün temel görevi, siyasal gelişmelerin ve yeni kitle hareketinin ortaya çıkardığı olanakları işçi sınıfını politikleştirmek doğrultusunda kullanabilmektir. Bu çabayı, sınıf hareketinin bağımsız, devrimci bir çizgide ilerlemesinin önündeki engellere karşı etkin bir mücadeleyle birleştirebilmektir.

Bu ise herşeyden önce gelişmelere yetişmeyi, onların içinde ve önünde olmayı zorunlu kılmaktadır. Siyasal gelişmelerin hızına uygun yeni bir tempoyu ve geçmişten çok daha etkin bir faaliyet kapasitesini gerektirmektedir.

Haftalık Kızıl Bayrak tam da bu noktada, komünist hareketin dönemin ihtiyaçlarının dayattığı hızla ulaşmak ve sınıf hareketini devrimci politikalarla kuşatmakta temel araçlarından biri olacaktır.

**Haftalık Kızıl Bayrak:
Devrimci politika ile
işçi sınıfı arasında kurulan
canlı, somut köprü**

Düzen, iktisadi, sosyal ve siyasal cephede tarihinin en ağır sorunlarıyla yüzyüzedir. Çürümüş, kokuşmuş ve her yanından parça parça dökülmektedir. Sermaye iktidarı buna rağmen ayakta duruyorsa, bu herşeyden önce devrimci bir kitle muhalefetiyle yüzyüze olmamasından dolayıdır.

Kuşkusuz, çürümenin ve kokuşmanın kendisini bu denli çıplak bir biçimde dışa vurması düzenin ve devletin iç yüzünün kitleler tarafından görülmesini kolaylaştırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu sömürü ve zulüm çarkının, kendilerinin daha fazla yoksulluğa, sefalet ve açlığa itilmeleri sayesinde dönebildiğini giderek daha açık bir biçimde görebilmektedirler. Ancak öfke, tepki ve hoşnutsuzluklara devrimci bir kanal açılmadığı sürece ya baskı ve terör ile sindirilmektedir. Ya da burjuva- ve ona eklenilen reformist politikalar sayesinde düzen kanallarında eritilmektedir.

Süreci parti ile taçlandırmak bugün temelde tek bir koşula bağlıdır. Komünist hareketin örgütsel, politik ve teorik cephelerde ulaştığı düzeyi ve bunun sağladığı olanakları yükselen yeni kitle hareketini ve onun gerçek sürükleyici, öncü gücü olan işçi sınıfını devrimci bir mecraya çekmek için en etkin tarzda kullanmak!

Haftalık Kızıl Bayrak, tam da böylesi bir ihtiyacın ürünüdür. Ve partileşme sürecinin temel araçlarından biridir.

Bu durum, sınıf hareketinin önünü açan devrimci politika ve taktiklerin güncel gelişmelere paralel bir hızla döşenmesi ile sınıf hareketinin önünü tıkayan engellere karşı etkin bir ideolojik mücadeleye özel bir önem kazandırmaktadır.

Haftalık Kızıl Bayrak bu görevlerin yerine getirilmesinde etkili bir araç olacaktır. Haftalık bir periyod herşeyden önce sömürgeci sermaye devletinin neredeyse gündelik olarak içine düştüğü suçüstü durumların en geniş işçi-emekçi kitleler nezdinde zamanında ve etkili bir tarzda teşhir edilmesine olanak sağlayacaktır. Dahası **Haftalık Kızıl Bayrak** ezilen emekçi kitlelerde oluşan tepkilere ve mücadele dinamiklerine eskisinden çok daha büyük bir hızla ve güncel somut politikalarla müdahale etme imkanı anlamına gelecektir. Bu sayede devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasının önündeki en temel engellerinden olan burjuvazinin, sendika bürokrasinin ve reformizmin politik manevralarına set oluşturmak da eskisine nazaran daha kolay hale gelecektir. Kısacası, **Haftalık Kızıl Bayrak** burjuva politikalarına ve reformizme karşı ideolojik mücadelenin temel bir silahı olacaktır. Bu silah, sosyalist potansiyelin dağınık duran ve arayış içinde olan diri unsurlarını komünist kanala çekmek alanında da en etkili tarzda kullanılabilir.

Haftalık Kızıl Bayrak'la sosyalist perspektif ve devrimci politikalar sınıfın çok daha geniş bir kesimine taşınacaktır. Zira **Kızıl Bayrak** için hedef kitleye ulaşmak, herşeyden önce dolaysız olarak işçi ve emekçilerin yaşamının ve mücadelenin içinde olmak demektir. Sınıfsal temelde gelişen bu militan çalışma tarzı **Haftalık Kızıl Bayrak**'ı etkin bir politik silah haline getireceği gibi, devrimci politikalarla sınıf kitleleri arasında canlı ve somut bir köprü işlevi taşıyacaktır. İşçi sınıfıyla komünist hareketin bağları hızla artacak ve kuvvetlenecektir. Buna ek olarak da, düne kadar işçi sınıfının yoğunlaştığı belli başlı metropol kentlere dağıtımı yapılabilen **Kızıl Bayrak** bundan böyle diğer sanayi kentlerine ve onların taşralarına da ulaşabilecektir. Burada dağınık duran devrimci potansiyel için politik bir çekim merkezi ve odak

olacaktır.

Haftalık Kızıl Bayrak'ın bir diğer aslı fonksiyonu, burjuva haberciliğine alternatif bir bilgi ve enformasyon akışını sağlamaktır. Bu, burjuva medyanın tüm toplumu kapsayan ama herşeyden önce emek ve özgürlük güçlerini hedef alan muazzam bir saldırı kampanyası örgütlediği içinde bulunduğumuz dönemde çok daha yakıcı bir önem taşımaktadır. Medya'nın özenle sakladığı gerçekler ve toplumsal mücadeleler **Haftalık Kızıl Bayrak**'ın sayfalarına anında yansiyabilecektir. Burjuvazi, medya kanalıyla yaydığı yalanların, örgütlediği sahte demokrasi kampanyalarının karşısında **Haftalık Kızıl Bayrak**'ı bulacaktır. **Haftalık Kızıl Bayrak** hiç bir biçimde sermayenin topluma dayattığı sahte gündemlere bağlı kalmayacaktır. Aksine, o, sınıflar arası siyasal mücadelenin gerçek sorunlarını toplumsal gündemin odağına oturtan bir yayın çizgisi izleyecektir.

**Özgürlük ve Sosyalizm için
İşçi Sınıfı Sosyalizmin
Kızıl Bayrağı Altına!**

Kısacası, **Haftalık Kızıl Bayrak** ile işçi sınıfı davası şimdi daha güçlü! **Haftalık Kızıl Bayrak** devrimci ve öncü işçilerin ve tüm diğer parti güçlerinin elinde bir mücadele kılavuzu olacaktır. Temsilcisi olduğu işçi sınıfını devrimci politika ve taktiklerle silahlandıracak, ezilen emekçi yığınların mücadelesine devrim ve sosyalizmin yönünü gösterecektir. Sınıfa karşı sınıf! Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı sosyalizm! temel programı ışığında toplumsal mücadelenin tüm sorunlarına ışık tutacaktır.

Haftalık Kızıl Bayrak işçi ve emekçi yığınların sefalet ücretinden işsizliğe, konut sorunundan eğitime, sağlık sorunundan devlet terörüne dek yaşadığı sorunlara karşı verdiği mücadelenin içerisinde yerini alacaktır. Bizzat kavganın içinde, yaşanan tüm bu canalıcı sorunların kaynağında sömürgeci sermaye düzeninin yattığını anlatacak, mücadelenin oklarını bu yöne çekmeye çalışacaktır. Ezilen emekçi yığınları iligine dek sömüren sermaye sınıfı ve onun çürümüş, kokuşmuş egemenlik aracı devletin alaşağı edilmesi gerektiğini savunacaktır. Bu

igrenç düzen yıkılmadan ne insanın insanlığa kulluğu, ne kardeş halkların birbirine kırdırılması ve ne de mezhepler ve cinsler arasındaki eşitsizliğin ortadan kaldırılabileceğini ısrarla propaganda edecektir.

Haftalık Kızıl Bayrak, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm ezilen emekçi kesimlerinin yanında olacaktır. Onların ekonomik, demokratik ve siyasal haklarını savunacaktır. Yakıcı toplumsal bir sorun olan sömürgeci kirli savaşa karşı net devrimci tutumunu alacaktır. İşçi sınıfını ulusların kendi kaderini tayin hakkına sonuna dek sahip çıkmaya çağırarak. Eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik için sömürgecilğe son diyecektir. Sermaye devletinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli sömürgeci savaşta kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesini destekleyecektir. Kürt sorununun gerçek çözümü ve kalıcı barışın ise ancak Kürt halkının kaderini işçi sınıfıyla ve onun önderliğinde yürütülecek toplumsal devrim mücadelesiyle birleştirdiğinde olanaklı olduğunu ifade edecektir.

Haftalık Kızıl Bayrak her zaman kapitalist sömürü düzeninin karşısında, çıkarı devrimde olan toplumun tüm ezilen emekçi kesimlerinin mücadelesinin yanında olacaktır. Emegi azgınca sömürülen, devlet terörüyle baskı altında tutulan işçi ve emekçiye, eşit, parasız ve özgür eğitim hakkından yoksun bırakılan öğrenciye, çifte sömürü altında ezilen kadına, kirli bir savaşla soykırımdan geçirilen Kürt halkına, mezhep ayrımcılığı nedeniyle horlanan Alevi emekçisine tek çözüm yolunu, tek gerçek alternatifi gösterecektir.

Kıvrıntı değil dünyayı istiyorsak çözüm devrim, kurtuluş sosyalizmdir! Çünkü kapitalizmin yıkılması, özel mülkiyete dayalı burjuva egemenliğine son verilmesi demektir. Başta işçi sınıfı, üreten emekçi sınıf ve katmanların aynı zamanda yöneten de olması demektir. Herkese iş, iş güvencesi, ücretsiz konut, sağlık hizmeti ve eğitim demektir. Ezilen ulus, mezhep ve cinslerin maruz kaldığı her türlü ayrımcılığın kalkması demektir. Bir avuç asalağın bilim ve teknoloji üzerinde kurduğu tekelin kırılması, doğa üzerindeki hakimiyetin, bilimsel gelişmelerin tüm insanlığın hizmetine vermek demektir. Emperyalist boyunduruktan kurtulmak, geri kalmış ülkelerin dünya emperyalizmine uşaklık ettiği kapitalist dünya sisteminin dışına çıkmak demektir.

Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yoktur. Ama karşılığında kazanacağımız koca bir dünya var. Kaderimiz kendi ellerimizdedir!

Sömürüye ve Baskıya karşı! Özgürlük ve Sosyalizm için! İşçi sınıfı sosyalizmin Kızıl Bayrağı altına! İşçi sınıfı davasına sahip çık! **Haftalık Kızıl Bayrak**'ı oku okut!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

"Tarihi" MGK toplantısı sonuçlandı

Siyasal irade ordunun iki dudağı arasında...

28 Şubat akşamı, binlerce insan sokakta, çeteleşen devlete karşı eylemdeyken, çete başı MGK toplantıdaydı. Burjuva medyanın deyimi ile "tarihi" toplantı, gerçekten de MGK toplantılarının tarihine geçecek derecede uzun sürdü. Ancak toplantının "tarihi"liği uzunluğu ile sınırlı kalmadı.

Toplantının pratik sonuçlarını ancak önümüzdeki günlerde, uygulanmaya başlandığında göreceğiz. Ancak; toplantı öncesi gelişmelere ve toplantı sonrası basına dağıtılan sonuç bildirgesine baktığımızda bazı ilk sonuçlar çıkarmamız mümkün olacaktır. Bildirgenin giriş niteliğindeki ilk maddesinin ardından gelen ikinci maddesi, her zaman olduğu gibi Kürt sorunu ve OHAL'in uzatılması ile ilgili. Bu karara göre OHAL dört ay daha uzatılmış bulunuyor. Üçüncü madde ise yine son dönemin klasik konularından birine ait: Kıbrıs sorunu ve Yunanistan ile ilişkiler. Dördüncü ve en uzun madde ise toplantının vitrinini oluşturuyor. "Demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti" ilkelerinden döne döne bahseden, laikliği "sadece rejimin değil demokrasinin ve toplumun huzurunun da teminatı" olarak tanımlayan, "devletin yapısal özünü oluşturan sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleri anlayışından vazgeçilemeyeceği"nden dem vurun bu madde şu sözlerle bitiyor: "Açıklanan bu esaslar aksine davranışların toplumumuzda huzur ve güveni bozarak yeni gerginliklere ve yaptırımlara neden olacağı değerlendirilmiş, bu konuda alınacak ve alınması gereken tedbirlerin bakanlar kuruluna bildirilmesine karar verilmiştir."

Türkiye'de yaşamayan ve MGK'nın ne olduğunu bilmeyen biri, bu maddeye baktığında; demokrasiye ve insan haklarına önem veren, sosyal hukuk devletinin savunucusu bir kurumun açıklamasını okuduğunu sanacaktır. MGK bu bildirge ile; son dönemde soyunduğu "demokrasinin yılmaz bekçisi", "laikliğin ve çağdaş değerlerin savunucusu" rolünü devam ettirmiştir.

Öte yandan generaller darbe tehdidini de elden bırakmamıştır. "Açıklanan bu esaslar aksine davranışların.... yeni gerginliklere ve yaptırımlara neden olacağı..." ifadesi bu tehdidin somutlanmış ifadesidir. Elbetteki bu "yaptırımlar" aslolarak ne "Refah-ordu gerginliğinden" kök alacaktır, ne de hedefi RP ya da laiklik karşıtları olacaktır. Generaller, darbe silahını toplumsal muhalefete yönelmiş durumdadır. Her yanından pislik akan bu düzene, çeteleşmiş bu devlete karşı yükselecek kitle

mücadelesinin karşısındaki en büyük kozları darbedir. Fiziki imha ve asimilasyonun, faşist tahakkümün en yoğunlaşmış biçimidir darbeler. Gerekeceği ne olursa olsun, faturasını hep işçi ve emekçi sınıflar ödemiştir. Türkiye'nin yakın geçmişi bunun en büyük kanıtıdır.

Kriz Koordinasyon Kurulu

Son iki aylık dönem, generallerin siyasal süreçlere daha dolaysız müdahaleleri ile geçmiş bulunmaktadır. MGK, Susurluk'tan en az zararlı kurtulmayı planlamaktadır. Attığı tüm adımlar buna endeksli. Çete devletin omurgası ve sermaye iktidarının dayanağı durumundaki MGK, topluma sürekli Susurluk'la ilgisinin olmadığı yönünde

mesajlar vermekte, hatta Susurluk'un üzerine gideceği imajını yaymaktadır. Bu yönde kullandığı en önemli dayanak ise "Refah-ordu gerginliği"dir. Özellikle Sincan olayları sonrası yaptığı çıkışlarla "laikliğin ve çağdaş değerlerin yılmaz savunucusu" rolünü üstlenmiş durumdadır. Aynı süreci idari yapıda bir takım düzenlemelerle ve hukuk(!) cephesinden yeni vitrinlerle tamamlamış durumdadır. Ocak ayı başında oluşturulan Kriz Koordinasyon Kurulu, bu yöndeki en önemli adım olmuştur.

Bu kurula yasa gücüyle şu yetkiler tanınmış durumdadır: "Anayasa ile kurulan hür demokrasi düzenini, temel hak ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelik yaygın şiddet hareketlerine ait ciddi belirtilerin ortaya çıkması ve şiddet olayları nedeniyle kamu düzeninin bozulması; terör olayları; grev, lokavt ve işbirlikçi eylemleri; etnik yapı, din ve mezhep farklılıklarından kaynaklanan olaylar; tabii afetler; iltica ve büyük nüfus hareketleri; tehlikeli ve salgın hastalıklar; büyük yangınlar; ağır ekonomik buhranlar; radyasyon ve hava kirliliği gibi önemli kimyasal ve teknolojik olaylar" karşısında sevk ve idareyi sıkıyönetim ya da OHAL ilanları yoluyla MGK'ye devretmek.

Yasa maddesi yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Bu, askeri müdahalenin yasal gerekçelendirilisi. 12 Eylül hukukunun TC yasalarına dikte edilmiş halidir.

Bu gelişmeler de göz önünde bulundurulduğunda son MGK toplantısının vitrin niteliği daha iyi anlaşılacaktır. MGK'nin darbe tehditleri, hiç de burjuva medyanın yorumladığı gibi sadece RP'yi ya da şeriat güçlerini hedef almamaktadır. MGK'nin asıl yaratmak istediği toplumsal bir atmosferdir. Bu atmosferin adı ise 12 Eylül sendromudur. Yükselen toplumsal muhalefet, öncelikle 12 Eylül korkuluğu ile dizginlenmeye, düzen sınırları içine çekilmeye çalışılmaktadır. 12 Eylül hukukunun ve ordunun varlığı her fırsatta gündeme getirilerek işçi ve emekçi kitlelere ayağınıza denk alın mesajı verilmektedir.

Cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik ve siyasal krizi içinde debelenen sermaye iktidarı tüm esneme olanaklarını yitirmiştir. İşçi ve emekçi sınıflara dönük saldırılarını daha da artırmak ve Susurluk'tan sonra "siyasal istikrarı" postal sesleri ile sağlamak dışında fazla seçeneği kalmamıştır.

Hak ve özgürlükler için mücadeleye!

Sermaye devleti ve onun vurucu gücü, omurgası MGK; işçi ve emekçilere saldırı politikalarına hız vermiş durumdadır. İktisadi-sosyal saldırılar, zaten en aza indirilmiş bulunan siyasal hak ve özgürlüklerimize dönük saldırılarla tamamlanmaktadır. Son gelişmelerin açığa çıkardığı tartışmasız gerçek budur. Saldırının esasta kırılması gereken halkası da ikincisi, yani siyasal hak ve özgürlüklere dönük yönüdür. İktisadi-sosyal kazanımlar ancak siyasal hak ve özgürlükler alanında kazanılan mevzilerle korunabilir.

Susurluk, baskı ve sömür düzeninin görünen yüzü ve aynı zamanda en büyük çatlağı durumundadır. Sermaye devletin bugün attığı adımlar bu çatlağı bir reorganizasyon süreci ile hızla kapamaya dönüktür. MGK'nin siyasal süreçlere daha dolaysız müdahalesi ve bu müdahalelerin yasalar yoluyla tahkimli reorganizasyonun bir parçasıdır. Son bir yıl içerisinde gündeme gelen İller İdare Yasası vb. yasal değişiklikler aynı çerçeveyi tamamlamaktadır.

Yasalar masa başında üretilir, sokakta yırtılır. Sermayeyi bu tür yasalar çıkarmaya, baskının dozunu artırmaya iten mücadele dinamikleri, aynı zamanda saldırıları püskürtecek tek güçtür. Sınıflı toplumlar tarihi göstermiştir ki; baskı ve sömürüye karşı mücadele etmeden hiçbir hak kazanılamaz ve korunamaz. Önümüzdeki günlerde sınıf hareketinin seyri belirleyici olacaktır. İşçi ve emekçiler ya Susurluk'taki devlete karşı siyasal hak ve özgürlükleri için mücadele bay-

rağını yükseltecekler, ya da bugün ellerinde var olan sınırlı mevzileri de kaybedecekler. Sorumluluk devrimci güçlerin ve sınıf bilinçli öncü işçilerin omuzlarındadır.

Susurluk, sürecin karşılanması için büyük bir olanaktır. Çeteleşen devlet ve çürüyen düzen gerçeğinin en yalın ifadesi olan Susurluk; devrim ve sosyalizm platformunun kitlelere taşınması, kitlelerin devrimci bir program etrafında harekete geçirilmesi için büyük olanaklar sunmaktadır.

Bir diğer avantaj önümüzdeki sürecin sınıf gündemine ilişkin gelişmeleri olacaktır. Mart ayıyla birlikte başlayan TİS görüşmeleri ve iyice hız kazanacak olan özelleştirme saldırısı, tensikatlar vb. devrimci politikaya yeni hareket alanları açacaktır. Böylece toplumsal politisasyonu, işçi hareketinin gündemi ile birleştirebilmek ve mücadeleyi asıl ekserisine oturtmak, sınıfı mücadele alanlarına çekmek mümkün olacaktır.

Yine bu süreç içerisinde 8 Mart, 12-13 Mart, 16 Mart, 21 Mart gibi mücadele tarihinin simgesel mevzileri yer almaktadır. 1 Mayıs gösterileriyle de taçlanacak olan bu dönem sınıf kitlelerinin sokağa ve eyleme taşınabileceği bir zemine sahiptir. Devrimci güçler açısından, süreci kitlelerin siyasal hak ve özgürlük taleplerini kucaklayacak devrimci bir program ve örgütlülükle karşılanabilmesi yakıcı bir önem taşımaktadır.

Siyasal Hak ve Özgürlükler İçin Sokağa, Eyleme, Mücadeleye!

**Yağmur yağar,
yoksul ıslanır!
MGK toplanır,
emekçiler kırılır!**

MGK'nın 28 Şubat toplantısı burjuva cepheye bir çok tartışmaya yol açtı. Bizim için kesin olan bir şey var ki; o da, bu toplantının işçi ve emekçi sınıflara, Kürt halkına dönük saldırı kararlarıyla sonlandıdır.

Öncelikle, toplantının sonuç bildirgesinde de yer alan OHAL'in uzatılması kararı alınmıştır. OHAL, Kürt halkına dönük kirli savaşın yasal kılıfıdır. OHAL, Kürt halkı için faili meçhuller, köy yakmalar, yargılı-yargısız infazlar, özel tim terörü, koruculuk sistemi, yoksulluk ve sefalet demektir. MGK toplantısında, sermaye sınıfının tüm temsilcilerinin üzerinde tartışmasız anlaştığı ilk gündem bu olmuştur.

Bir de toplantının sonuç bildirgesine yansımayan, tutanaklarda gizil kalan ve devletin gizli yazışmalarıyla yürürlüğe girecek olan saldırı kararları var. Daha önceki bir çok MGK toplantısında olduğu gibi, bunları da kısa süre sonra uygulanmaya başlandığında göreceğiz.

Toplantının bu yönünü bir cümle ile özetlemek mümkündür:

Devrimci, yurtsever ve komünistlere dönük terör paketleri.

Bunların başında devrimci, sosyalist ve yurtsever basın/yayın organlarına dönük saldırılar geliyor. Bu yayınların; "daha iyi denetlenmesi", "devletin bölünmez bütünlüğünün korunması", "devletin ve ordunun

güvenilirliğinin sağlanması" vb. demogojiler eşliğinde susturulması isteniyor. Bu çerçevede faşist terör yasalarının tahkimi ve DGM'lerin daha iyi işletilmesi isteniyor. Hatırlanacağı gibi Özgür Ülke gazetesi benzeri bir MGK toplantısı sonrası, bu toplantının kararları doğrultusunda bombalanarak susturulmaya çalışılmıştı. Demek oluyor ki, bu saldırılar sadece faşist yasaların tahkimıyla sınırlı kalmayacaktır.

Toplantı sonrası bazı burjuva gazetelerinin satır aralarında yer alan Terörle Mücadele Yasası'nın maddelerinin daha iyi işletilmesi yolundaki karar bu çerçeveye oturmaktadır. Özellikle toplantının üzerinde durduğu söylenen 1. ve 8. maddeler karşımıza dikilecektir. Öncü güçlere, devrimci, komünist ve yurtseverlere dönük törör politikaları ise zaten gündemdedir. Gözaltında kayıplar, infazlar, işkence ve DGM terörü yoluyla devam eden bu saldırılar MGK toplantısı gündemine girmiş olsun, olmasın yoğunlaşarak sürecektir.

Tüm bu saldırılar, öncülerini şahsında işçi ve emekçi sınıfları, Kürt halkını hedef almaktadır. Başlıkta da söylediğimiz gibi; "Yağmur yağar yoksul ıslanır. MGK toplanır emekçiler kırılır!"

Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde!

Geçtiğimiz ay içerisinde Susurluk'a ilişkin bir çok belge, bilgi ve itiraf kamuoyuna pompalandı. Polis şefi Hanevi Avcı'dan JİTEM'ci Hüseyin Oğuz'a, PKK itirafçısı Murat Demir'den kontrgerilla elemanlarından Oral Çelik'e kadar bir dizi kişi ardı ardına ilginç açıklamalarda bulundu.

Bilinen bir taktiktir. Bir şeyi gizlemek, boğuntuya getirmek için ortaya onunla ilgili doğru-yanlış yüzlerce şey dökersin. Yani "at izini it izine" karıştırırsın. Bir sürü belge ve bilgi açıklarsın, kafalar karışır. Kim kimdir? Kim ne yapar? Bilinmez. Böylece tartışmaların yönünü belirleme avantajını yakalarsın, hedef saptırırsın, asıl merkezi gizli tutmayı başarırırsın.

Son dönemde, Meclis Araştırma Komisyonu'ndan medyaya pompalanan "itiraflar" da bu amaca dönüktür. Susurluk pislighinden devleti ve orduyu (aynı anlama gelmek üzere MGK'yı) uzak tutma çabasıdır sergilenen. "Münferit olaylar", "ferdi suçlar", "görevi kötüye kulanma", "iyi polis-kötü polis" demagogileri, hepsi aynı oyunun parçalarıdır. "Devlet ve ordu temizdir. Suçların ve suçluların peşinden gidecektir. Temiz toplumun teminatı ordu ve MGK'dır." vb. vb.... İşte yaratılmaya çalışılan hava budur.

Farsça bir deyiş vardır. "Merdi kıpti şecaat arzederken sirkatin söylemiş". Günümüze ve Susurluk'a uyarlırsak: "Çete başı kendini gizlemeye çalışırken suçlarını ortaya dökmüş"

Susurluk'ta durum budur. Ortaya dökülen onlarca isim, olay ve "itiraf" belki at izini it izine karıştırmıştır ama izler hala ortadadır. Her ne kadar izleri karışsa da, atın da itin de kim olduğu ortadadır.

Belge ve bilgilerin, itirafların doğruluğunu/güvenilirliğini ya da kapsamını tartışmak bizim işimiz değil. İsimler, olaylar değil devletin yapısı ve işleyişidir ilgilendiğimiz. İşte tam da bu noktada bu itiraflar büyük önem taşır. İşte bunlardan bir kaç örnek:

*Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi Başkan Yardımcısı Hanevi Avcı: "Terörle mücadelede hukuk içinde kalınarak bir yere gidilemediği görüldü. Bunun için terörle mücadele ve istihbarat için hukuk dışı bir yapılanmaya gidildi. (...)

Bu devletin üst kademelerinde

alınmış bir karardır. Bu yöntemi ilk JİTEM kullanmaya başladı. (...)"

"Çetenin MİT uzantısı Mehmet Eymür, Yüzbaşı Kaşif ve Duman Fırat'tır. Polis uzantısı Mehmet Ağar, İbrahim Şahin, Korkut Eken; JİTEM uzantısı Cem Ersever ve yeşil kod adlı Ahmet Demir; ordu uzantısı eski Kocaeli komutanı şimdi Giresun'da görevli Tuğgeneral Veli Küçük idi."

*Eli kanlı faşist katil Oral Çelik: "12 Eylül sonrası A. Çatlı ile birlikte devlet adına çalıştık. Devletin çok üst düzey yetkileleri 1981'de Fransa'da bize ASALA'ya karşı savaşmayı önerdi. Avrupalı ülkücüler bunu red etti. Çatlı, ben ve iki arkadaş devletin bu önerisini kabul ettik."

*JİTEM Astsubay Hüseyin Oğuz: "Yüksekova'da Abdullah Canan'ı Ankara'dan gelen iki kişi Tabur Komutanı Binbaşı Mehmet Emin Yurdakul'un emri ile öldürdü."

Hakkari alay komutanı Albay Hamdi Poyraz çuvalla Suriye'ye silah gönderdi. Yüksekova emniyet müdürü Necati Gür'de olaydan haberdardı.

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ı örgütleyen Tuğgeneral Veli Küçük'tür.

Sedat Bucak'la da tanışılır. Bucak'ın uyuşturucu işinde olduğunu sanıyorum.

Bu silsileyi devam ettirirseniz Mehmet Ağar'a varırsınız."

*PKK itirafçısı, kontrgerilla elemanı Murat İpek: "İtirafçı olarak çalışmaya başladıktan sonra bazı eğitimler aldık. Örgütte kullandığımız silahlar farklıydı. Emniyette, orduda kullandığımız silahlar farklı(...)"

*PKK itirafçısı, kontrgerilla elemanı Murat Demir: "'92'de teslim olduğumda sorguda 'Bizim için çalışırsanız, cezanızı kapatırız' dediler. Ünal Erkan'ın tüm bunlardan

haberi vardı.

Bize Yeşil kod adlı Ahmet Demir, sahte kimlikli Bingöl, Solhanlı Mahmut Yıldırım emir verirdi. Örgütün tepesinde Ö. Uçuran Çiller ve Mehmet Eymür vardır.

Polisin, askerin ve MİT'in hepsinin bizden haberi var. Zaten Diyarbakır'da polis evinde kalıyorduk. Askeri birlikler içinde özel yerlerimiz vardı. Bir zamanlar OHAL'in olduğu yerlerde bizim özel lojmanlarımız vardı."

Bir devlet düşünün; "terörle mücadele için hukuk dışı bir yapılanmaya" gitsin. Bunun ilk uygulama alanı da orduya bağlı JİTEM olsun.

Bir devlet düşünün; oluşturduğu bu "hukuk dışı yapılanmaya"; kendi polisinden, askerinden seçtiği özel yetiştirilmiş katillerin yanısıra ülkücü faşistleri, insanlıktan çıkmış itirafçıları dahil etsin. Bunlarla "Bin operasyon" düzenlesin.

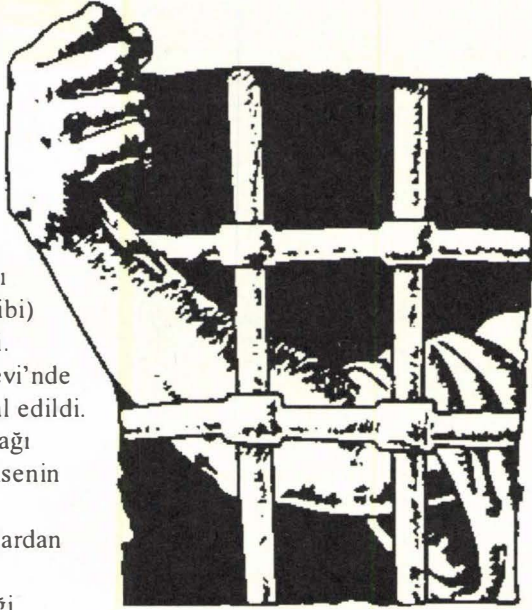
Bir devlet düşünün; üst düzey yöneticilerinden bürokratlarına; emniyet teşkilatının tepesinden meclisindeki milletvekiline; üst düzey ordu yetkililerine kadar bu yapılanmanın içerisinde yer alsın. İşte bu devlet Türkiye Cumhuriyeti'dir. Sermayenin egemenlik aracı olan bu devlet yıllardır MGK direktifleri ve kararlarıyla yönetilmektedir.

"Hukuk dışı yapılanma" yani kontrgerilla, bu devletin çelik çekirdeğidir ve başı MGK'dır. Susurluk işte bu gerçeğin altının tekrar çizilmesidir. Susurluk'taki MGK'dır.

Çetelerin İpleri MGK'nın Elinde!

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Sermaye devleti yeni katliamlara hazırlanıyor... Konya, Uşak ve Buca cezaevlerine saldırı!

25 Şubat 1997 Çarşamba günü Konya Cezaevi'ne dönük saldırı haberi zindanlardaki havayı bir anda gerginleştirdi. Saldırı öncesinde sermaye devleti bazı cezaevlerinde (Buca, Koriya gibi) tüneller olduğunu iddia etmişti. Pazartesi günü ise Buca Cezaevi'nde siyasi koşulların görüşleri iptal edildi. Birkaç gün boyunca görüş yasağı kalkmadı. Avukatlar dahil kimsenin cezaevine girmesine izin verilmiyordu. Değişik kaynaklardan devletin Konya ve Uşak Cezaevleri'nde saldırıya geçtiği haberleri alınıyordu.

26 Şubat'ta Buca Cezaevi'ne girmeyi başaran bir avukat şu bilgileri aktarıyordu: Tutsakların özgürlük eylemi, bir tünel hazırlığının ortaya çıkmasıyla öğrenildi. 6. ve 7. koğuşlarda kalan DHKP-C tutsakları başka koğuşlara nakledildiler. Koğuş kontrolleri sırasında gardiyanların saldırgan bir tutum alması sonucu doğan arbede sonucu iki gardiyan yaralanmıştır. Aynı günlerde devletin yetkilileri ile cezaevi yönetimi, cezaevi önünde bekleyen tutsak yakınlarına bilgi vermemekte diretmiştir.

Aynı günlerde Konya Cezaevi'nde de devlet saldırıya geçmiştir. Burada da devrimci tutsakların özgürlük eylemi hazırlığını gerekçe gösteren faşist sermaye devleti 48 tutsağı hücrelere atmıştır. Saldırıları sonucu biri ağır olmak üzere altı tutsak yaralanmıştır. Devrimci tutsaklara yönelik saldırıların bir benzeri de Uşak Cezaevi'nde yaşandı. Çarşamba günü bayan tutsakların kaldığı koğuşlarda arama yapılmış, aramada jandarmanın saldırısı sonucu beş tutsak özellikle başlarından yaralanmışlardır.

Zindanlara yönelik saldırıların yoğunlaştığı dönemlerde süreç hep benzer bir tarzda yaşanmaktadır. Saldırının ilk günlerinde sağlıklı bir haber alma olanağı yok denecek kadar azdır. Polis, asker ve cezaevi yönetiminin paralel tutumu ile cezaevlerinin kapıları kapatılmakta, tutsaklarla dış dünyanın tüm bağları kesilmektedir. Egemen güçlerin

burjuva basına dikte ettiği provakatif açıklamalarla kamuoyu yönlendirilmekte ve kapsamlı saldırıların ilk zemini böylece döşenmektedir.

Ardından faşist devletin katliam güçleri harekete geçmekte, tutsak devrimcilere saldırmaktadır. Dışarıya yığılan polis gücü de cezaevi dışındaki muhalefeti bastırmak için hazır beklemektedir.

Aynı senaryo bugün de uygulanmaktadır. Faşist sermaye devleti zindanlara dönük yeni, kapsamlı saldırıların, katliamların hazırlığını yapıyor. Konya, Uşak ve Buca'da yaşananlar bunun ilk adımlarıdır.

Dışarıya, herşeyden önce de tutsak yakınları ile sosyalist, devrimci ve duyarlı kamuoyu yeni katliamların önüne barikat olmak için bugünden harekete geçmelidir. Bu tip durumlarda kitlesel bir tarzda cezaevlerinin önünde olmak, protestolarımızı buradan yükseltmek özel bir önem taşımaktadır. En az bunun kadar önemli olan ise, başta işçi sınıfı olmak üzere geniş ezilen kitlelerin gündemine devrimci tutsakları taşımaktır. Faşist sermaye devletin zindanlara dönük izlediği imha ve teslim alma politikasına karşı yoğun bir teşhir kampanyası yürütülmeli, kitlelerin tepkisi örgütlenmeli ve katil devlete yönlendirilmelidir.

**Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Zindanlar Yıksılsın!
Tutsaklara özgürlük!**

Atılım, DMP, EKB çalışanları gözaltında, işkencede!

**Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!
Örgütlenme özgürlüğümüz engellenemez!**

Kasım ayında evleri basılarak gözaltına alınan 22 Kızıl Bayrak çalışanı ve okurunun mahkemesi yaklaştığı bir sırada, sermaye devleti devrimci-sosyalist basına dönük yeni kapsamlı bir saldırıya girişti. Bu kez hedef tahtasında Atılım gazetesi, DMP ve EKB çalışanları vardı. Geceyarısında evlerinden alınan toplam 21 kişi şu anda Vatan caddesindeki Terörle Mücadele Şubesi'nde işkence altındadır. Gözaltına alınanlardan biri olan Cuma Meral polis tarafından kabul edilmemektedir. Açıkta ki, katil yüzü hergeçen gün daha fazla açığa çıkan kontr-gerilla devleti Cuma Meral'i kaybetmek istemektedir. Yine, aynı günlerde keyfi bir tarzda gözaltına alınan yoldaşımız Rahime Henden, dostlarımızın yoğun işkenceye tabi tutulduğuna tanıktır. Şu anda Atılımcı devrimcilerin yanısıra, Rahime'nin eşi Nüroj çalışanı Z. Abidin Kızılyaprak ve bazı Alınteri çalışanları da polisin elinde, işkence altındadırlar.

Başından itibaren özelde devrimci-sosyalist basına, genelde devrimci, muhalif güçlere dönük bu

saldırıların birleşik bir karşı duruşla, mevzileri sonuna dek savunarak püskürtülmesi gerektiğini savunduk. Kısa süre önce Kızıl Bayrak'a dönük yaşanan kapsamlı operasyonlar gibi Atılım'a yönelik saldırılar da faşist sermaye düzeninin devrimci cepeden yükselen sesleri boğmak, devrimci açık alan faaliyetini engellemek politikasının bir parçası olarak ele alınmalıdır.

Başta devrimci, sosyalist basın olmak üzere tüm devrimci ve demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bunun acil ve yakıcı bir ilk adımı olarak; "Cuma Meral gözaltındadır! Kaybedilmesine izin vermeyeceğiz!", "Kaybedilmek istenen Cuma Meral ve gözaltındaki diğer Atılım, DMP ve EKB çalışanları derhal serbest bırakılsın!", "Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!" talepleri etrafında birleşelim. Tepkimizi aktif bir tarzda ortaya koyalım. Yine ortak duruşumuzu, Kızıl Bayrak çalışanlarının 5 Mart'ta Beşiktaş'ta İstanbul DGM'de görülecek davaya kitlesel bir tarzda katılarak göstereyim.

Ceteleşen Devlet İşbaşında! Kızıl Bayrak Gebze bürosu çalışanı Fatoş Çal'a silahlı saldırı!

Geçtiğimiz hafta içerisinde Gebze irtibat büromuz çalışanlarından Fatoş Çal'a dönük bir saldırı gerçekleşti. Bu saldırıya ilişkin arkadaşımızın yaptığı açıklamayı aşağıda yayınlıyoruz.

"25 Şubat salı akşamı saat 23.00 sularında Gebze Gaziler'deki evime yürüyerek gidiyordum. Evimin bir üst sokağından geçerken, hızla gelmekte olan siyah renkli bir Kartal otomobil önümde durdu. Arabanın içerisinde dört kişi vardı. Şöför ve yanındaki ise yüzlerinin üst kısmını bereleri ile kapatmışlardı. Bu ikisi arabanın camından bana doğru silahlarını doğrulttular. Bana ateş edeceklerini düşündüğüm sırada havaya birer el ateş ederek hızla uzaklaştılar.

Bu saldırı Gebze'de Kızıl Bayrak'a dönük ilk saldırı değildir. Daha önce de Kızıl Bayrak çalışanlarına ve okurlarına dönük bir çok polis saldırısı ve

provokasyonu gerçekleşmiştir. Bu son olay da devletin gerçekleştirdiği bir saldırdır. Amaçları, bizi yıldırarak, korkutmak ve geri adım attırmaktır. Gerçekleştirilen bu saldırı ile verilen mesaj açıktır: "İstediğimiz zaman sizleri öldürebiliriz." Bu durumun kendisi bile Susurluk'ta açığa çıkan gerçeklerin bir göstergesidir. Devlet kirli bir cinayet şebekesi, bir katliam makinesi olarak çalışmaktadır.

Şu iyi bilinmelidir. Düşmanın kurşunu, bombası, işkencesi viz gelir bize. Biz devrim ve sosyalizm davasının sahipleri ve savunucularıyız. Düşmanımızı tanıyoruz. Onun bu tür saldırıları onurlu mücadelemizin önüne geçemeyecektir. Daha önceki her saldırıyı inancımız ve kararlılığımızla nasıl püskürttüysük, nasıl her defasında düşmanı ininde yenilgiye uğrattıysak oyunları bu kez de tutmayacak."

“Sürekli Aydınlık için 1 Dakika Karanlık” kampanyası üzerine; Mücadele sürecek! Çürüyen düzenden hesabı emekçiler soracak!

Susurluk’la birlikte devletin önü alınamaz bir tarzda ortaya dökülen pislikleri toplumda derin bir huzursuzluğa yol açtı. Ezilen emekçi kesimlerin sömürü düzenine karşı birikmiş tepki ve öfkeleri bir anda kabardı. Sermaye ise, sınıfa dönük saldırıları yoğunlaştırdığı ve yeni saldırı planları yaptığı bir sırada ciddi sıkıntılarla yüzyüze geldi. Egemenlik aracı devletin iğrenç içyüzü, tarihte görülmedik boyutlarda kitlelerin gözü önüne serilmişti. Çeteleşen devlette oluşan çatlaklar ise, Susurluk rezaletinin üstünün kapanmasına engel teşkil ediyordu. Her yeni gün, çürüyen düzenin yeni bir pisliğinin ortaya çıkarılmasıyla birlikte geliyordu.

Ancak, dağınıklığı ve iç zayıflıkları nedeniyle doğan fırsatları değerlendirmekte geciken devrimci hareketin aksine, burjuvazi kriz yönetmekte usta idi. Daha toplumsal öfkenin en taze olduğu bir aşamada sermaye, işçi ve emekçiler üzerinden gelişen hareketi belli bir denetim altında tutmayı başardı. Sendika bürokrasisi silahını devreye sokan devlet, işçi sınıfından ve kamu çalışanlarından yükselen tepki ve hoşnutsuzluğu, sendika bürokrasinin politik hakimiyeti altında örgütlenen merkezi mitinglere kanalize etti. Özellikle, ülkenin en büyük konfederasyonu tarafından düzenlenen 5 Ocak mitingi büyük ölçüde bir iç boşaltma eylemi olarak yaşandı. Ne var ki, sermaye sınıfı bu mitingler üzerinde belli bir denetim sağlamayı başarmış olsa da, görkemli kitleleri alanlara taşıyan işçi-emekçi eylemlerinin sürecin bu aşamasına damgasını vurmasını engelleyemedi.

Çürümüş düzenin, çeteleşen devletin sahibi olarak sermaye, başından itibaren toplumsal muhalefeti saptırmak için, Susurluk’u devlet içerisine sızmış bazı çetelerden ibaret göstermeye çalıştı. Devleti çetelerden temizleme işini bizzat kendisi üstleniyormuş havası yaratarak, toplumsal muhalefeti yönlendirmeyi başardı. Bir yandan, TÜSİAD gibi bir sermaye kuruluşunun yayınladığı “demokratikleşme” raporu, toplumsal muhalefetin üzerine bir sis bombası

gibi atıldı. Diğer yandan, burjuvazi “liberal muhalifleri” aracılığıyla “Sürekli Aydınlık için 1 Dakika Karanlık!” kampanyası başlatarak, yükselen toplumsal tepkilere düzen içi bir kanal açmış oldu.

“Sürekli Aydınlık için 1 Dakika Karanlık!” kampanyasıyla burjuvazi yalnızca ezilen emekçi kitlelerin öfke ve tepkilerini evlere ve günde 1 dakika gibi “sembolik” bir süreye hapsedmekle kalmadı. Aynı zamanda, toplumsal muhalefete kendi rengini vermeyi de başardı. Çürümenin ve çeteleşmenin kaynağı sanki bizzat sömürü düzeninin kendisi değilmiş gibi, kampanyanın tüm talep ve şiarları düzen ve devlet içi bir temizlik etrafında şekillendi. Kampanya biraz da medyatikliği sayesinde hızla geniş bir kesime yayıldı. Ne var ki, burjuva ve küçük-burjuva aydınlarını aşip,

işçi-emekçi kesimlerine ulaştığı ölçüde burjuvazi de eylem üzerindeki inisiyatifini yitirmeye başladı.

Bunun başlıca nedeni, emekçi sınıfların sermaye düzenine karşı biriktirdiği hoşnutsuzluğun derinliği ve kapsamıdır. Susurluk, azgın iktisadi ve siyasi saldırıların sürekli mayaladığı tepki kazanının altını ısıtan bir ateş işlevi görmüştür. Kaynamaya yüz tutan tepkiler öylesine derinlerden kök alıyordu ki, “1 dakika karanlık!” türü pasif bir kampanyanın dar sınırları içerisinde tutulamadı. Kazanın taşmasının önüne geçilemedi. İşçi-emekçi semtlerinde başlangıçta kendiliğinden bir tarzda sokağa çıkan kitleler giderek kalabalıklaşmakla kalmadı. Eylemler, devrimci güçlerin de müdahalesiyle hızla düzen sınırlarını aşan politik bir niteliğe de kavuştu.

Bugün Okmeydanı ve 1 Mayıs gibi emekçi mahallelerinde sokaklara taşan kitleler binlerle ifade edilmektedir. Bir çok yerde, mahalle arası küçük gösteriler tüm çevre halkı kapsayan yürüyüşlere dönüşmüştür. Çeşitli gürültülerle ifade edilen kendiliğinden tepkiler slogan, döviz, pankart, basın açıklamasında bilinçli ifadesini bulan protestolara evrilmiştir. “Halkların katili Susurluk’taki devlettir!”, “Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, Kontr-gerilla!” gibi bizzat devleti ve devlet kurumlarını hedef gösteren sloganların yanısıra, “Karanlıklar devrimle aydınlanır!”, “Pisliği devrim temizler!”, “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” gibi devrimci şiarlar giderek önplana çıkmaktadır. Kendiliğinden bir tarzda gelişen eylemlilikler kendi taban örgütlülüklerini yaratmaktadır. Bir çok semtte direniş komiteleri kurulmuş, bunların arasında henüz cılız da olsa belli bir koordinasyon oluşmuştur.

Bunda kuşkusuz, sokaklara taşan eylemler ve taban örgütlülükleri üzerinde belli bir inisiyatif kurmaya başlayan devrimci yapıların önemli bir rolü olmuştur. Ne var ki, bugün devrimci hareket gelişen kitle hareketini henüz kendi denetimine alınıp değildir. Hareket halihazırda liberal burjuva muhalefetinin ona açmış olduğu “meşru” zeminde yolalmaktadır. Yurttaş inisiyafinin 28 Şubat’ta nokta koymayı planladığı

Yamanlar’da emekçilerin öfkesi sokaklara taşıyor!

1 Şubat’ta başlayan “Sürekli Aydınlık için Bir Dakika Karanlık” eylemine başlangıçta Yamanlar’dan fazla bir katılım yoktu. Adalet Bakanı Kazan’ın “mum söndü oynuyorlar” şeklindeki saldırısı, başta Aleviler olmak üzere katılımı artırdı. Devlete yönelik tepkiler Kazan’a olan tepkilerle birleşti.

16 Şubat akşamı eyleme yaklaşık 1000 kişi katıldı. Yürüyerek karakolun önüne gelen kalabalığı adım adım izleyen polis, alanda toplanan kitlenin etrafını otobüslerle sardı ve tahrik edici sataşmalarda bulundu. Bu gösteriden sonra polis saldırıları daha da arttı.

19 Şubat gecesi polis kitleyi dağıtmak amacı ile kitlenin üzerine yürüdü. Ancak eylemi yönlendirenler buna izin vermeyerek, kendi inisiyatifleri altında eylemi bitirdiler.

20 Şubat akşamı pazar yerinde toplanıldı. Eylem başladığında kitleden alkış, ıslık ve sloganlar yükseliyordu. En fazla atılan

sloganlar şunlar oldular: “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Zindanlar boşalsın, çetelere yer kalsın!”, “Çeteler değil, üretenler yönetsin!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”.

Kitleye sızmaya çalışan sivil polisler bazı sloganlara katılıp, dost görüntüsü vermeye çalışıyordu. Bir kaç dakika sonra ise bir sivil polis tarafından dağılmamız istendi. Genç bir arkadaşın “Polis, mafya, aşiret bu ne bizim rezalet!” sloganını atması polis tarafından engellenmek istendi.

Gösterinin bitirilmesinin ardından kitlenin büyük bir kısmı tek yöne doğru dağılmaya başladı. Kısa bir yürüyüş havasında yaşanan dağılma sırasında alkışlar ve sloganlar sürdürüldü. Kitleyi izleyen polis, sokak aralarında bir çok insanı gözaltına aldı.

**Baskılar bizi engelleyemez!
Susurluk’un hesabını emekçiler soracak!**

**Sürekli Aydınlık için Sosyalizm!
Bir Kızıl Bayrak okuru / Yamanlar**

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

eylemliliğin bu tarihten sonra biteceğine, en iyi ihtimalle sönümlenmeye başlayacağına bugün bir çok devrimci çevre dahi kesin gözüyle bakmaktadır.

Oysa, eylemin bitiş tarihini karşı bir silaha dönüştürmek, eylemliliği işçi-emekçi semtlerinin dar alanından tüm toplumun gündemine taşımak, onu sınıfsal bir niteliğe ve yeni bir düzeye sıçratmak, kısacası inisiyatifi tümüyle burjuvazinin elinden almak için 28 Şubat tarihi bir dönüm noktasıdır.

Devrimci hareketin, kendi dar grupçu kaygılarını bir yana bırakarak, düzen-devrim dengelerini kökünden sarsmayı hedefleyen stratejik bir bakışı, politik bir öngörü ve güçlü bir iddiayı ortaya koyması bunun yeterli zeminidir. Ne yazık ki, geleneksel küçük-burjuva yapıların çoğu bu kapasiteden ve özgüvenden bugün için yoksundur. 28 Şubat etrafında şekillenen tartışmalar ile tıkanmaya yüz tutan süreç bir kez daha bunun somut bir kanıtı olmuştur.

Biz komünistler, 28 Şubat'ta "Mücadele sürecek! Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!" temel şiarı altında düzenlenecek merkezi mitinglerle eylemliliği yeni bir düzeye sıçratma perspektifiyle hareket ettik. İstanbul'da Rumeli yakasında Taksim, Anadolu yakasında Kadıköy İskele Meydanı olmak üzere iki merkezi gösterinin düzenlenmesi doğrultusunda birlikte hareket etme teklifini devrimci hareketin çeşitli yapılarına (Atılım, Alınteri, Kurtuluş, Özgür Gelecek, Partizan Sesi) götürdük. Devrimci cepheden yapılacak merkezi bir çağrı, etkin bir ortak çalışma ile birleştirildiği koşullarda Taksim ve Kadıköy'e anlamlı bir kitlenin taşınabileceğini savunduk. Devrimci şiarların egemen kılındığı, çürümüş düzenin, çeteleşen devletin hesabının emekçiler tarafından sorulacağı temel mesajının tüm topluma ulaştırıldığı, sınıf mücadelesinde özel bir anlam taşıyan meydanlara çıkıldığı böylesi bir etkinliğin, halihazırda gelişmelerin peşinden sürüklenen devrimci hareket açısından güçlü bir çıkış anlamına geleceğini ortaya koyduk. Taksim ve Kadıköy gibi merkezi bir alanda gerçekleşecek devrimci bir etkinliğin, semtlerde sıkışan yerel gösterilere nazaran topluma çok daha güçlü bir mesaj vereceğini, ayrıca yeni bir düzeyi ifade edeceğini vurguladık. Dahası, 28 Şubat için kurulan bir devrimci birlikteliğin, devrimci güç ve eylem birliğinin oluşturulması doğrultusunda anlamlı bir ilk adım olacağını anlatmaya çalıştık.

Bazı devrimci yapılar (Alınteri, Atılım, Partizan Sesi) bu çağrımıza ilgiyle yaklaştı. Önceleri, yerelliklerde gelişen hareketliliğin bu aşamada merkezileştirilemeyeceğini, 28 Şubat

günü semtlerin terkedilmemesi gerektiğini savunan bu yapılarla daha sonra merkezi gösterilerin anlamı ve önemi üzerinden ortaklandık. Ne var ki, bu kez "merkez" in neresi olduğu tartışması gündemi kapladı. Yapıların çoğu Okmeydanı fikrinde birleşiyordu. Zira en fazla kitle burada sokağa dökülüyor, devrimci yapıların en fazla gücü buraya müdahale ediyordu. Taksim sözkonusu

olduğunda, kitlelerin semtlerin dışına taşınamayacağını savunan yapılar bu kez, İstanbul'un dört bir yanından kitleleri Okmeydanı'na akıtmayı tartışır oldular.

Okmeydanı'nın kitlesine dayanma isteği, semt dinamizminin ötesini göremeyen son derece dar bir bakışa dayansa da, bir yanıyla doğal karşılanabilirdi. Dahası Okmeydanı'nda planlanan etkinliği

Okmeydanı Emekçileri Çeteleşen Devletten Hesap Soruyorlar!

Yurttaş İnisiyatifi'nin Türkiye genelinde başlattığı "Sürekli Aydınlik için 1 Dakika Karanlık" eylemi yaygınlaşarak, farklı içerik ve biçimlere kavuşarak bugüne kadar geldi. Eylem, devlet içindeki çeteleri protesto içeriğinde ve saat 21.00'de 1 dakika ışık söndürme biçiminde başladı. Ama bununla kalmadı, farklı dinamiklere yaslanarak kendi içinde evrildi ve gelişti. Öncelikle eylem, evde ışık söndürme pasif biçiminden, sokağa çıkma tarzındaki aktif bir eylem biçimine dönüştü. İkinci olarak, devletin çetelerden temizlenmesi talebiyle başlayan eylem, gittikçe devleti hedef almaya başladı.

Bu evrimde iki etken birleşik bir rol oynamıştır. İlki ve nesnel olanı, yoğun kapitalist sömür ve faşist baskıların emekçilerde dipten dibe geliştirdiği sınıfsal kindir. İkinci ve öznel olanı, devrimci hareketin bu potansiyele yaptığı politik müdahaledir. Geline aşamada, eylem bir yol ayrımına varmıştır. Ya parça parça süren eylem merkezi bir devrimci önderliğe kavuşacak, temel siyasal hak ve özgürlük talepleri etrafında birleşik ileri bir düzeye sıçrayacak. Ya da ileriye çıkamadığı oranda darlaşacak, geriye düşecektir.

Bugün için kavranacak halka, bu kitle dinamizmine yaslanarak, fiilen tabanda gerçekleşmiş bulunan devrimci güç ve eylem birliğini bir üst platformda ifade edebilmek, bunun çerçevesini çizebilmek ve kitle hareketine ortak önderlik edebilmektir. Emekçilerin de bunun başarılması yönünde bir beklenti vardır. Sınıf devrimcilerinin burada ciddi bir ısrarı hep oldu.

Ancak devrimci hareketin çoğunluğunda egemen olan, müzminleşmiş grupçu hastalıklar bunun önünde hala engeldir. Geline yerde de, eylemin bir üst boyuta sıçramasını zorlaştırmakta, yer yer engellemektedir.

Yukarıda anlatılanlar Okmeydanı somutunda da yaşanmaktadır. Eylem pasif biçimlerden 100 kişiyle başlayan ve en son 5000 rakamına ulaşan aktif bir biçime evrilmiştir. Talep ve sloganlar devletteki çeteleşmeye karşı başlamışsa da, eylemin gelişen devrimci önderlik ihtiyaçları çerçevesinde kurulan ve çoğunluğu devrimci yapıların temsilcilerinden oluşan komitenin de müdahalesiyle gittikçe düzeni hedefleyen bir içerik kazanmıştır. "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Kahrolsun MİT, CİA, Kontr-gerilla!", "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!", "Faşizme karşı omuzomuzal!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Sokağa, eyleme, hesap sormaya!", "Zindanlar Boşalsın! Çetelere yer kalsın!" gibi ortak sloganlar atılmakta, Nurettin Demir ve Metin Göktepe'nin posterleri taşınmakta, yürüyüş kolunun önünde de "Halkların Katili Susurluk Devletidir! - Okmeydanı Halkı" pankartı kadınlar tarafından taşınmaktadır. Her akşam saat 21.00'de başlayan eylem kısa basın açıklamasından sonra bir saat boyunca semt sokaklarında yürüyüş biçiminde devam etmektedir. Bu bir saat çürümüş düzene, çeteleşmiş devlete karşı kinin kusulduğu, özgürlük ve devrim şiarlarının haykırıldığı bir zaman olarak geçmektedir.

(Fatma Girik parkında şenlik) boş çıkartmak gibi bir durum da sözkonusu değildi. Sorun bu noktada, basit bir pratik inisiyatifte düğümleniyordu. Okmeydanı'ndaki etkinlikleri planlayan komitenin içerisinde yukarıda sayılan yapılar bizzat temsil ediliyordu. 7 siyasetin 4'ü (Kızıl Bayrak, Alınteri, Atılım, Partizan Sesi) ortak bir tutum sergilediği koşullarda

Okmeydanı'ndaki şenliğin günü veya saatini öne almak mümkündü. Ancak daha önce aynı masa etrafında bir araya gelen ve Okmeydanı'ndaki şenlik saatini öne almak, şenlik sonrasında ise bir araç organizasyonu ile kitleyi Taksim'e taşımak noktasında anlaşılan 4 hareketten Alınteri, sözkonusu komite toplantısında tam bir samimiyetsizlikle bu ortak kararı boş çıkaran bir tutum izledi. Komiteden Okmeydanı' kararı çıktı ve Alınteri 28 Şubat'ta merkezi bir tarzda Okmeydanı'na yükleneceğini, Taksim ile Kadıköy meydanına çağrı yapan metinlere imzasını atmayacağını açıkladı.

Atılım ve DMP çevresi ise sürecin en başından itibaren ikircikli bir tutum izledi. Önceleri 28 Şubat'tı devrimci güç ve eylem birliği doğrultusunda bir ilk adım olarak değerlendirdiklerini, Kızıl Bayrak'ın başlatmış olduğu çalışmaya tüm gücüyle destek vereceklerini açıklayan Atılım çevresi, çağrı metnine ise ancak daha geniş kurumları kapsamaya başardığı koşullarda imza atacağını ifade etti. Taksim mi, Okmeydanı mı tartışmasında bir türlü karar veremeyen Atılım, başlangıçta her iki alanın da kendine göre bir önemi olduğunu ifade ederek, muğlak bir tutum izledi. Alanın kararlaştırıldığı toplantıya gelemeyen Atılım, telefonla çağrı metnine ancak Okmeydanı'na çağrı yapıldığı koşullarda imza atacağını ifade etti. Devrimci güç ve eylem birliğinin önemine sürekli vurgu yapan Atılım'ın bu dayatmacı tutumu, İHD'nin 28 Şubat'ta Taksim'e çıkma çağrısı yaptığını öğrenmesiyle değişti. Kendi deyimiyle "devrimci güç ve eylem birliğinin bir ilk adımı" olan 28 Şubat ortak devrimci çalışmasına sırtını dönen Atılım, İHD'nin çağrısına gözlerini kapatamayacağını ifade etti. Okmeydanı'ndaki şenliğe katılacaklarını, ancak İHD'nin çağrısını dikkate alarak Okmeydanı dışındaki güçlerini Taksim'e çekeceklerini söyleyen Atılım, Kızıl Bayrak'ın çağrı metnine bu koşullar altına imzasını koydu.

Tüm bu tartışmalar 28 Şubat'ta çok az bir zamanın kaldığı bir süreçte yapıldı. Sözkonusu tutumlar ortak iş yapma zeminini parçalamakla kalmadı, faaliyeti tek başına omuzlayan Kızıl Bayrak'ın

çalışmasını da önemli ölçüde sekteye uğrattı. Gününbirlik, hatta saat başı değişen yaklaşım ve tutumlar sağlıklı bir kitle ve hazırlık faaliyetini neredeyse olanaksız kıldı. Buna rağmen Kızıl Bayrak, 3 gün gibi kısa bir sürede imzaya açtığı çağrı metinlerini yüze yakın kuruma ulaştırmayı başardı. İşletme ve fabrikalara da dolaysız ulaşan Kızıl Bayrak bir çok işçi grubunun ve öncü işçinin desteğini kazandı.

28 Şubat, "Mücadele sürecek! Çürümüş devletten, kokuşmuş düzenden hesabı emekçiler soracak!" mesajını topluma güçlü bir tarzda ulaştırdığı koşullarda bir dönüm noktası olacağını vurgulamıştık. İnisiyatifin tümüyle burjuvazinin elinden alınması ve sürece devrimci bir damganın vurulması temelde üç koşulla bağlıdır. Birincisi, eylemselliğin "devlet içi temizlik" perspektifini aşip devleti hedefleyen bir düzeye sıçratılması. İkincisi, gelişen hareketin varoşların dar sınırlarını aşip fabrikalara, üretim alanlarına taşınması. Üçüncüsü ve en önemlisi ise, kitle hareketine devrimci, sınıfsal bir bakışla önderlik edecek güçlü-birleşik bir devrimci odağın yaratılması.

Tüm bu açılardan 28 Şubat ve sonrası devrimci hareket için bir sınav işlevi taşıyacaktır.

Aşağıdaki ilan 28 Şubat eylemine çağrı için Emek ve Demokrasi Gazetelerinde yayınlandı.

Karanlığa Karşı SOKAĞA, EYLEME, MÜCADELEYE!

Çağrımızdır;

İşçi ve emekçi kitleler gündür sokaktalar. Çeteleşen devlete olan tepkilerini eylemleri ile dile getiriyorlar. Okmeydanı'nda, Gazi'de, 1 Mayıs Mahallesi'nde, Kadıköy'de, Gülsuyu'nda, Soğanlı'da... Her yerde kitlesel yürüyüşler, eylemler gerçekleşiyor.

Biz diyoruz ki; gücümüzü birleştirelim, tepkilerimizi ortaklayalım. Çürümenin ve kokuşmanın sorumlularından hesap soralım! Bunun bir ilk adımı olarak İstanbul'un her iki yakasında yapacağımız basın açıklamasına aydınlık isteyen herkesi çağırıyoruz.

28 ŞUBAT'TA SAAT 21.00'DE Anadolu yakasında KADIKÖY İSKELE MEYDANI'NDA Rumeli Yakasında TAKSİM'DEYİZ!

1 Mayıs mahallesi emekçileri tepkilerini sokakta haykırıyor: "Karanlıklar Devrimle Aydınlanacak!"

Yurttaş inisiyatifi tarafından başlatılan "Sürekli Aydınlık için 1 Dakika Karanlık!" kampanyası tüm ülke çapına yayıldı. Ancak toplumun emekçi kesimleri kampanyanın öngörülen sınırlarını çoktan aştılar. İşçi ve emekçi mahallelerinde 1 dakika karanlık eylemleri sokaklarda, alkışlı-sloganlı protesto gösterileri ve yürüyüşler olarak sürüyor. Bunlardan biri de 1 Mayıs mahallesidir.

1 Mayıs mahallesinde sokaklara taşan kitle, önceleri 50-100 arasında değişiyordu. Ancak mahallede yerleşik devrimci güçlerin bu eyleme müdahalesiyle katılım giderek arttı, son günlerde de binlere ulaştı. Bir yandan, devrimci güçler eyleme daha çok kitle katmak için bağımsız çalışmalarını sürdürüyor, diğer yandan da kendi aralarında oluşturdukları direniş komitesi (Önceleri Kızıl Bayrak, Atılım, Kurtuluş taraftarlarından oluşan komiteye daha sonra Alinteri de dahil oldu, DPG ise bir toplantıya katılıp, sonra çekilmek zorunda kaldı) giderek eylemin içeriğini belirlemeye başlıyordu.

Bu süre içerisinde Kızıl Bayrak çalışanları olarak Susurluk kazasında ortaya çıkan "çürüyen düzen, çeteleşen devlet" gerçeğini 1 Mayıs mahallesi emekçilerine anlatmak için yoğun bir kitle çalışması içerisinde girdik. Yüzlerce insana ulaştık. Ayrıca komite içerisinde aktif bir tarzda yer alıyor, komite faaliyeti aracılığıyla işçi ve emekçilerin tepkilerine daha örgütlü bir biçim vermeye çalışıyorduk.

İlk, caddeyi trafiğe kapatma eylemi 80 kişilik bir katılımla gerçekleşti. Bu eylemde "Karanlığı devrimle aydınlatacağız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!" sloganları gür bir tarzda atıldı.

Devrimci cepheden yakılan bu kıvılcım, bir gün sonra, bin kişinin yürüyüşüne geçmesine neden oldu. Gösteriye yine devrimci şiarlar hakimdi. Ertesi gün, rakam 500'e düştü. Ancak yol boyunca beşer, onar gruplar halinde öbeklenmiş tekstil işçileri gelip korteje katıldılar.

Eylem her geçen gün kitleselleşmekle beraber, kortej ve slogan disiplinini sağlamak, güvenliği almak giderek zorlaşıyordu. Komite olarak toplandık ve slogan, kortej disiplini vb. konusunda ortak kararlar aldık. Komitenin belirlediği ortak sloganlardan bazıları şunlardı: "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!", "Kahrolsun MGK, MİT, CİA, Kontgerilla!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş devrimde! Kurtuluş sosyalizmde!" "Çeteleşen devlettir, hesap soralım!", "Zindanlar yıkılsın! Tutsaklara özgürlük!", -

Gelinen aşamada, ilk ulaştığımız

insanlara artık çağrı yapmıyoruz. Kitlenin büyük bölümü ya eylemin başlangıç noktasında ya da yürüyüş güzergahında 10-20'li gruplar halinde korteje katılmaktadır. Bunun üzerine komitede bir tartışma başlattık. Daha çok semt gençliğinin ilgi gösterdiği eylemlere işçileri ve emekçileri daha fazla çekebilmek için özel bir çalışma yapma gerekliliğini vurguladık. Kendi cephemizden kitle çalışmamızın ana eksenini sınıf güçlerini hedefliyor.

Komitede bizim önerimiz sonucu kabul edilen "Karanlığı Devrimle Aydınlatacağız!" pankartı eylemde ardi ardına iki gün açıldı.

Pankartı ilk açtığımız gün 500'e yakın bir kitle vardı. Megafon'dan slogan attırma, konuşma yapma görevini biz almıştık. Yaklaşık 1 saat süren eylemde sloganlar coşkuyla atıldı. Halaylar çekildi. Gösteriye tümüyle devrimci bir atmosfer hakim kılındı.

Ertesi günkü eylem yine benzer bir kitlesellikle gerçekleşti. Bu başarılı eylemin ardından DPG'liler, komitenin önerdikleri bir sloganı ortak bir şiar olarak kabul etmemesi üzerine, "burada devrimci bir önderlik yok, kitle kuyrukçuluğu yapıyor" türü bahanelerle komiteden ayrıldı. Biz de onlara, "eylemlere katıldığınız sürece komitenin iradesini tanıyıp, eylemin disiplinini bozmaya çalışmayın" dedik.

Ayın 23'ünde yapılan eyleme özel bir hazırlıkla gittik. İlişkilerimizin de yardımıyla 6 adet döviz hazırladık: "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Askere gitme, katliama ortak olma!", "Çeteleşen devlete, çürüyen düzene karşı mücadeleyle!", "Kahrolsun MGK, MİT, CİA, Kontr-gerilla!", "Çürüyen düzene karşı işçiler, emekçiler mücadeleye!", "Sokağa, eyleme, genel greve!" Eylemin pazar günü olmasının hem niceliği hem de

niteliği etkileyen faktörlerdi. Dövizlerimizi halktan insanlar taşıdılar. "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" en gür tarzda atılan sloganlardan biri oldu. Gösteri yürüyüşün bitiş noktasında yapılan konuşmalarla, marş ve sloganlarla sona erdi. Ancak kitle hemen dağılmadı ve güzergahı geriye doğru bir müddet daha yürüdü.

Emekçilerin damgasını bastığı eylemler halihazırda devrimci bir inisiyatif altında sürmektedir. Önerimiz sonucunda hazırladığımız "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!" pankartı 24 Şubat'ta taşındı. Bir grup tekstil işçisinin, hazırlamalarında yardımcı olmamızı istedikleri "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek! Devrimci Tekstil İşçileri!" imzalı pankart ise 26 Şubat'ta açıldı.

Gelinen aşamada, eylemlere başta ilgisiz kalan SIP, EMEP ve HADEP de, devrimcilerin kitleleri sokağa çıkarma yönündeki irade ve başarısını gördükçe, sürecin peşine takıldılar.

Sermaye devleti, burjuva-liberalerin denetiminden hızla uzaklaşan "Sürekli Aydınlık için 1 Dakikalık Karanlık!" eylemlerini 28 Şubat'ta noktalamak istiyor. İşçi-emekçilerin sokağa taşmasından, sokaktaki kitlelerin giderek büyümesinden, eylemlerin devrimci bir içerik kazanmasından büyük bir rahatsızlık duyuyorlar. Ancak işçi-emekçilerin tepkileri dinmediği gibi, son günlerde kampanyanın inisiyatifi giderek devrimci güçlerin eline geçmektedir. Öyleyse mücadeleyi sürdürelim. 28'de tepkilerimizi en güçlü ve merkezi tarzda ortaya koyalım. "28 Şubat son değil! Mücadele sürecek! Susurluk'un hesabını emekçiler soracak!" diyerek emek cephesinden tavrımızı belirleyelim.

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Katillerin "birlikte arayalım!" alçaklığına analardan yanıt:

"Anaların öfkesi katilleri boğacak!"

Cumartesi Anneleri 27.05.1995'ten beri her cumartesi Galatasaray Lisesi'nin önünde devletin kaybetme politikasını protesto ediyorlar. Gözaltına kaybedilen, kaçırılan, katledilen evlatlarını tanıtan ve hesabını soran analar devletin çeşitli saldırısını boşa çıkararak Galatasaray mevzisini kazanmakla kalmadılar. Eylem İzmir'e, Bursa'ya, Avrupa'nın çeşitli kentlerine sıçradı.

Devlet başından itibaren bu eylemden rahatsız oldu. Analar coplandı, gözaltına alındı, kurt köpekleri üzerlerine saldırdı. Ancak devletin bu azgın terörü annelerin direnç duvarına çarparak kırıldı. Kirli savaşta evlatlarını kaybeden emekçi analarını, Cumartesi analarıyla karşı karşıya getirmek için "Cuma anaları" icat edildi. Fakat bu da tutmadı. Çocuğu savaşta ölen asker anneleri Cumartesi analarıyla Galatasaray Lisesi'nin önünde buluştu. Birbirlerine karanfil sunarak devleti protesto etti.

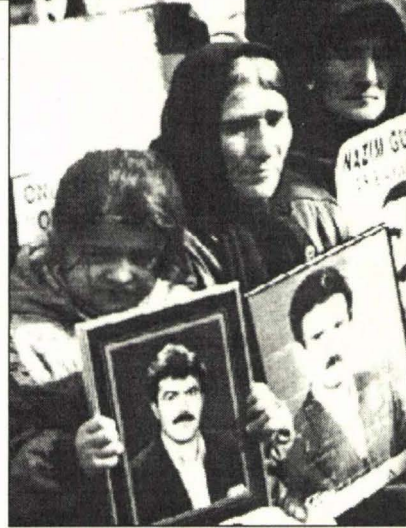
93. haftada ise devlet daha farklı bir yöntem dendi. Emniyet Teşkilatının İnsan Hakları ve Yurtdışı İlişkiler Şube Müdürlüğü'nün bünyesinde kurulan Kayıp Kişileri Araştırma Büro Amirliği'ne bağlı Kayıp Kişileri Araştırma Gezici Merkezi herkesten önce geldi alana. Emniyet görevlileri, sanki kaçırılmaların, kaçırıp katletmelerin başsorumlusu kendileri değilmiş gibi, utanmazca kitleye anons yaptılar: "Bizim burada bulunma amacımız, sizin yanınızda olduğumuzu göstermek, duygularınızı paylaşmak, sizlerle birlikte çalışmaktır... Kayıp olduğunuzu söylediğiniz yakınlarınızı birlikte araştıralım". Terörle Mücadele Dairesi sorumlusu, işkenceci başı Ahmet Demirci konuşma yaparak, anneleri "işbirliği"ne çağırma alçaklığında bulundu. Aşağılık bir yüzüzlük örneği sergileyerek, gazetecilere ülkede kayıp iddialarının olduğu, bunları araştırmak istediklerini, Cumartesi Anneleri'nin kendilerine başvurmalarını beklediklerini türünden bir demeç verdi.

Cumartesi Anneleri bu iğrenç saldırıya yanıt vermekte gecikmediler. Önce, "Gözaltında Kayıplar için

Oturuyoruz" pankartı açıldı. Ardından Nazım Gülmez'in kızı Menşen Gülmez, Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç, Düzgün Tekin'in annesi Elif Tekin, Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun ve Hasan Gülünay'ın eşi söz aldılar. Polisin insanları kaçırıp kaybettiğini, kayıplarını arayanlara saldırdığını, katilin devlet ve polis olduğunun herkesçe bilindiğini, devletten hiçbir yardım beklemediklerini, aksine onunla mücadele ettiklerini vurguladılar ayrı ayrı. Bir diğer anlamlı tepki ise, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı İnsan Hakları ve Yurtdışı İlişkileri Şube Müdürü Dr. Mustafa Bağrıaçık'a hitaben "Onları gömdüğünüz yerleri eşeleysin, hemen bulacaksınız" diyen Albay Rıdvan Özden'in eşi Tomris Özden geldi.

94. haftada ise Cumartesi eylemi, Eşitlik, Özgürlük ve Kardeşlik için Emekçi Kadınlar Platformu adına 50 kişilik bir grubun alkışlarıyla ve karanfilleriyle toplanan analara katılmasıyla başladı. Polis bu kez de, Kayıp Kişileri Arama Gezici Merkezi'ne ait otobüsüyle orada bulunuyordu. Kitle bu durumu her zamanki yönünü değiştirerek ve polise sırtına dönerek protesto etti. Baba Ocak polisi teşhir eden bir konuşma yaptığı sırada, ilk polis anonsları duyulmaya başlandı. Ancak bu girişim "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganıyla boğuntuya getirildi. Kayıpların tanıtılması ve basın açıklamasının okunması sırasında yapılan diğer polis anonsları yine aynı tarzda ve yuhalanarak karşılandı. Bu arada her zaman Galatasaray lisesinin duvarına asılan "Hepimiz Kayıp

Anası, Hepimiz Tutsak Yakınıyız! pankartı oradan indirilerek polis otobüsünün önünü kapatacak tarzda açıldı. Bunun üzerine kitleden yoğun bir alkış koptu. Eylem olaysız bir tarzda bitirildi.

Polisin son dönemde başvurduğu bu saldırı yöntemleri, Cumartesi eyleminin meşruluğunu bir biçimde kabul etmek zorunda kaldığının da göstergesi oldu. Ama bu, kimseyi yanıltmamalıdır. Dün Cumartesi anaların karşısına cellat olarak çıkan devlet, bugün papaz rolüne soyunmaktadır. Devlet fiziksel terörle yapamadığını, psikolojik terörle yapmak istemektedir.

Komünist, devrimci ve yurtseverlere düşen görev bu girişimi kamuoyu nezdinde teşhir etmek, Cumartesi eylemine daha büyük güçlerle katılmak ve polisi alandan söküp atmaktır.

Kayıpların faali çeteleşen devlettir!

Arabalarını tamir etmeye çalışan üç gence keyfi gözaltı ve işkence!

Susma! Sustukça sıra sana gelecek!

Faşist sermaye devleti cezaevlerindeki devrimci tutsaklara, devrimci basına ve kamuoyuna, Cumartesi Annelerine, memurlara, işçilere, hatta sıradan insanlara dahi saldırıyor. Böylece Kürdistan'da yıllardır süren kirli savaş politikasını metropollerde de sürdürüyor. Bunun bir örneği de 29.1.1997 tarihinde uygulandı. Adnan Sayar, Hüseyin Faal ve Murat Yiğit Etlik yolu üzerinde bozulan arabaları tamir etmeye çalışırken devletin kolluk güçlerince gözaltına alınıyorlar. Tümülle keyfi bir tarzda alıkonulan Murat Yiğit ve Hüseyin Faal iki gün, Adnan Sayar ise dört gün gözaltında kalıyorlar. Bu süre içerisinde Etlik Karakolu Aktepe Asayiş Şubesi ve Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne götürülüyorlar. Gözaltı süresince elektrik, tazikli su, kaba dayak, falaka gibi ağır işkencelerden geçiriliyorlar. Adli Tıp raporu da bunu belgeliyor.

Üç gencin başına gelenler, sermayenin toplumsal muhalefeti susturma, sindirme, yoketme saldırısına sessiz kaldığımız sürece, bizleri nelerin beklediğini çarpıcı bir tarzda ortaya koymaktadır.

Susma, sustukça sıra sana gelecek!

Kızıl Bayrak/ANKARA

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Kitapçılarda

Haftalık Kızıl Bayrak 22 Mart'tan itibaren her Cumartesi

TÜSİAD'ın "Demokratikleşme" Manevrası

Medya yalanları ve gerçekler

TÜSİAD raporunun kamuoyunda en çok öne çıkarılan, tartışma yaratan ve "demokratik" çıkış olarak adlandırılmasına neden olan bölümleri TÜSİAD'ın Kürt sorunu ve MGK ile ilgili görüşlerini açıkladığı bölümler oldu.

Kürt sorununun düzen içi çözüm hayali pompalanıyor!

Tekelci sermaye raporda Kürt halkına sorunlarına çözüm olarak "Kürtçe eğitim, Kürtçe isim vb. çerçevesiyle sınırlı kültürel özerklik" kırıntısından öte bir şey vaatetmiyor. Bu, mevcut sömürgeci egemenliğin küçük makyajlarla devamını istiyor olmanın bir iftirasıdır. MGK, Türkiye ve DYP'den yükselen itirazlar sonrasında TÜSİAD bunlardan bile geri adım atarak, sorunun bu tarz "çözümünü" ne kadar yakıcı bir şekilde hissettiğini de ortaya koyuyor. "Kültürel özerklik" vaatleri, yeni olmadıkları gibi, Kürt halkının ulusal devrimci mücadelesini ezmeyi kolaylaştırmanın ötesinde bir amaç ifade etmemektedir. Kültürel özerklik kırıntıları Kürt emekçi halkının ne ulusal ne de sınıfsal sorunlarına bir çözüm getirmektedir. Tekelci sermaye Kürt halkının özgürlük mücadelesi sayesinde zaten fiilen kazanmış olduğu bu "hakları", "çözüm" adına ona vaat etmekte, ve bunun karşılığında da özgürlük mücadelesini bırakmasını, sömürgeci egemenliğe yeniden boyun eğmesini istemektedir.

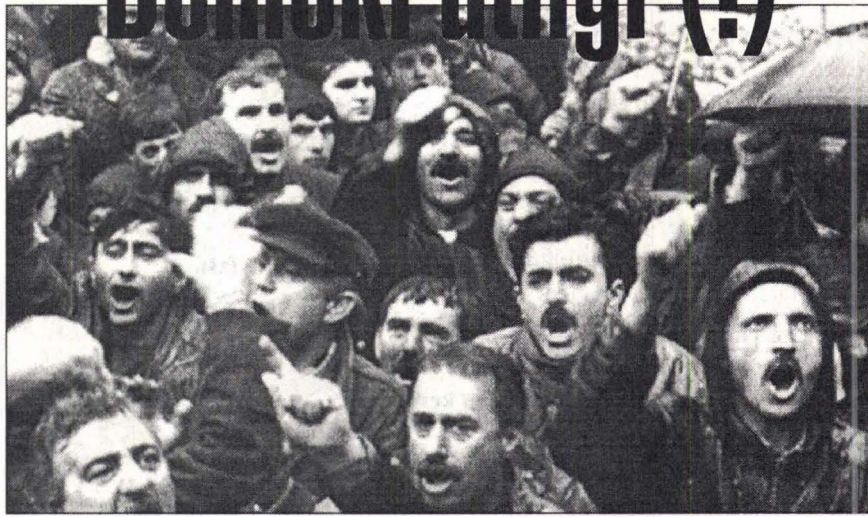
Rapor Kürt sorunu karşısında sözde en "barışçı, demokratik" kesimi olan tekelci sermayenin tutumu üzerinden, bu düzen sınırları içinde eşitlik ve özgürlük temelinde demokratik bir çözümün mümkün olmadığını, Kürt ulusal hareketinin tek çözüm yolunun devrimci silahlı mücadelede direnmek olduğunu bir kez daha göstermesi açısından önemlidir. Tekelci sermaye sorunun ivedilikle "çözümüne" kavuşturulmasını hararetle istemektedir. Ama düzen

cephesinde önemli politika farklılıkları, iç ihtilaflar, çıkar çatışması vb. nedeniyle değil, Kürt ulusal devrimci hareketini ezmeyi başaramadıkları için bu "çözüm" doğrultusunda gelişme katedememektedirler. Tekelci sermayenin "kültürel özerklik" kırıntılarıyla yapmaya çalıştığı manevranın asıl amacı, PKK'nin kitle desteğini azaltmak, düzen içi ve uzlaşmacı çözüm hayallerini körüklemek ve böylece mevcut dengeleri kendi "çözümleri" yolunda bozmaya çalışmaktır. Başta HADEP ve DBP olmak üzere Kürt ulusal hareketi içindeki reformist kesimlerin raporu destekleyen, tekelci sermayenin "demokratlığına" övgüler düzen tutumu, bu manevranın hiç de boş gitmediğini göstermektedir.

MGK'ya sivil kılıf!

TÜSİAD, raporda "MGK'nın anayasal bir kurum olmaktan çıkartılmasını" talep etmektedir. Böylece MGK ile suç ortaklığının üzerini örtmeye çalışmaktadır. Faşist devlet yerli yerinde durduktan sonra, MGK'nın Milli Savunma Bakanlığı'na bağlanmasının, MGK'ya sivil bir kılıf geçirip ona dönük tepkilerin önüne geçmek istemenin ötesinde bir anlamı yoktur. Raporda önerilen "başkanlık sistemi" ile ise tekelci sermaye, yasama ve yürütmede daha hızlı ve etkili hareket etmenin yolunu açmaya çalışıyor. Raporda kontgerilla ve çeteler üzerine tek bir söz edilmemesi, tekelci sermayenin kontgerilla ve çetelerle çıkar birliğinin ve suç ortaklığının bir iftirasıdır. Tekelci sermaye, yetkili bir kuklasını devletin tepesine oturtturarak, kontr-gerilla ve çeteleri değil, çeteler arası it dalaşının, sınıfa dönük saldırıda elini daha sağlam ve daha çabuk tutmasının önüne çıkardığı pürüzleri tasfiye etmeye çalışıyor. Kontr-gerilla ve çetelerden pisliklerini ortalığa saçmamalarını, kendilerine biraz çeki düzen vermelerini istiyor.

Tekelci Sermayenin Demokratlığı (!)

TÜSİAD'ın "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" başlığını taşıyan raporu "demokratikleşme, insan hakları, Kürt sorunu, inanç özgürlüğü, laiklik, temiz toplum, temiz yönetim, temiz siyaset vb." konularda tekelci sermayenin görüşlerini (manevralarını) içeriyor.

Rapor, sermaye medyası tarafından kamuoyuna "Devrimci TÜSİAD!", "Tek Yol Demokrasi!", "Tek Yol Değişim!", "Patronlar Savaş Değil, Uzlaşma, Barış ve Demokrasi İstiyor!" vb. manşetlerle sunuluyor. TÜSİAD'ın, "demokrasi, insan hakları" sözcüklerinin bu kadar çok tekrarlandığı bir raporun altına ilk kez imza atması, Kürt sorununda acil "çözüm" talep etmesi, dahası MGK'nın anayasal bir kurum olmaktan çıkartılması yönünde "tavır" alması, toplumsal muhalefet saflarında bir kafa karışıklığına, şaşkınlığa yol açıyor.

Bu rapordan hareketle tekelci sermayeyi "demokrasi mücadelesinin yeni önderi" olarak pazarlama işini ise gene sermaye medyası üstleniyor. Örneğin, "sahibinin sesi", eski solcu, dönük Gülay Gökçürk TÜSİAD'ın "demokratik" çıkışını inandırıcı kılmak için, ona "tutarlı bir liberal mantık" monte etmeye çalışıyor:

"Bir zamanlar 'ekonomik istikrar' uğruna bütün ara rejimleri, askeri darbeleri tam bir vurdumduymazlıkla karşılayan, demokrasinin askıya alınması karşısında 'hane dokunmayan yılan bin yaşasın' tavrını sürdüren büyük patronlar, şimdi demokrasinin çitmasının yükseltilmesi için siyasi hakları da göze alarak kolları sıvıyor, demokratik bir hukuk devleti, istikrarlı

bir siyasi yapı, çetelerden arındırılmış küçük ve etkili bir devlet için yeni şemalar getiriyor. Ülkenin kanayan yarası Güneydoğu için demokratik önlemler öneriyor... Onlar dünyadaki küreselleşmeyi, toplumdaki bütün sınıf ve zümrelerden daha iyi anlıyor ve bu sürece ayak uydurma zorunluluğunu etlerinde kemiklerinde duyuyorlar. Globalleşen dünyada böyle köhne bir devlet yapısıyla, böyle köhnemiş bir sistemle ve çağın gerisinde kalmış bir insan malzemesiyle kendilerinin de ayakta kalamayacaklarını biliyorlar."

TÜSİAD Raporu'nun Gerçek İçeriği ve İşlevi

Gülay Gökçürk'ün yaldızlanmış sunuşuna değil, gerçeklere gözümüzü çevirelim. Bu raporun gerçek içeriği ve işlevi nedir?

Rapor, tekelci sermayenin kendi sınıf egemenliğinin aynası ve çürümüş kapitalist düzenin iflas belgesi olan kan ve pislik deryası üzerine timsah gözyaşları dökerek başlıyor: "...bütün bu olup bitenler, demokrasi, insan hakları, temiz siyaset-temiz yönetim adına, insanlık adına utanç verici bir manzara oluşturuyor". Böylece tekelci sermaye, masum ve mağdur rolünü oynayarak, kapitalist sömürünün, sefaletin ve faşist zulmün arkasındaki temel sınıf dayanağı olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyor.

Raporun amacının "toplumun düzene ve devlete yeniden güven duymasını sağlamak" olduğunu TÜSİAD'ın sözcüleri de ifade etmekten çekinmiyorlar. Raporun hangi ihtiyaçlar üzerine kaleme alındığını söy-

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

le ifade ediyorlar:

"Toplumsal her kesiminde, sistemin bir parçasına ya da bütününe karşı derin bir güvensizlik olduğu ve bunun ciddi sorunlar yaratacağı tespitinden hareketle bu raporu hazırlattık... Amacımız, toplumun sistemi sorguladığı bir dönemde, mevcut kargaşa manzarasından Türkiye'nin geleceğini olumlu yönde şekillendirecek bir gelişme çizgisi çıkarmaktır."

TÜSİAD, mevcut çürüme ve kokuşma karşısında kendisinin masum ve mağdur olduğunu ve yanısıra düzenin her alanda yenilenmesinin gerekli olduğunu iddia ediyor. Öyleyse mevcut sistemin yığınlar tarafından sorgulanmasını neden bir tehlike, kargaşa olarak görüyor? Cevabı açık; çünkü, bu sistemin yığınlar tarafından enine boyuna sorgulanması, mevcut bütün pislik ve kan deryasının arkasında başta tekelleri sermaye olmak üzere burjuvazinin sınıf egemenliğinin, onun çürümüş iflas etmiş kapitalist düzeninin yattığı gerçeğinin görülmesine yol açacaktır. TÜSİAD'ın korkusu budur. Masum ve mağdur olduğunu inandırıcı kılmak için ise, değişimi en başta kendisinin istediğini iddia etmektedir.

TÜSİAD'ın sözüne inanılacak olursa, tekelleri sermaye "demokratik" değişim ihtiyacını etinde kemiğinde duymaktadır. Çünkü mevcut çürüme ve kokuşmadan sorumlu olmadığı gibi, bu durumdan en başta tekelleri sermaye mağdur olmakta, bundan en büyük zararı o görmektedir. Çürüme ve kokuşmanın sorumlusu liberal düzen değil, "köhnemiş", "hantal", "bürokratik", "otoriter" devlet-idare yapısıdır. Türkiye'de iktidar devlet bürokrasisinin elindedir, ekonomiye devlet hakimdir. Bürokratlar, siyasetçiler bütün kararları kendi çıkar ve keyiflerine göre vermektedir. Mevcut devlet yapısı ve arkasındaki çıkar grupları, hem ekonomik gelişmenin, dünya ile bütünleşmenin önünü tıkamakta, hem de halkın yaşadığı bütün temel sorunların ve yanısıra karıştığı her türlü anti-demokratik baskıcı uygulamanın kaynağını oluşturmaktadır. vb. vb... Tüm bunlar bildik 2.Cumhuriyetçi demogojilerdir ve hemen arkasından da işçi sınıfına, eğer temiz toplum, temiz siyaset, temiz yönetim istiyorsa özelleştirmeye karşı çıkmaması buyurulmaktadır.

Demek ki, yığınların yaşadığı işsizlik, sefaletin, açlığın nedeni, işbirlikçi tekelleri sermayenin ekonomik ve sosyal saldırı politikaları değildir! TÜSİAD ekonomik refahı ve adil bir gelir dağılımını, kimsenin işsiz, aç ve açıkta kalmayacağı yeni bir düzeni istemektedir! Peki fedakarlık demogojisiyle yutturulmaya çalışılan IMF istikrar paketleri, taşeronlaştırma, tensikatlar, sendikasılaştırma vb. ile daha yoğun sömürü anlamına gelen özelleştirme saldırısı, sefalet ücretleri, SSK'nın yağmalanması, bütçenin taltan edilmesi vb. tekelleri sermayenin sınıf talepleri değil de nedir?

Demek ki, faşist terörün ve baskının, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun, dökülen kanların sorumlusu tekelleri sermaye ve burjuvazinin sınıf egemenliği değildir! O demokratik ve yeni bir düzen istemektedir! Peki, yığınların maruz kaldığı terör ve baskı, 12 Eylül darbesi, faşist 12 Eylül anayasasının hala hükmünün sürmesi, bunların yeni terör yasaları ile tahkim edilmesi, yaşama-çalışma koşullarını iyileştirmek, hak gasplarına karşı direnmek için atılan her adımda devletin terör güçlerinin işçi-emekçilerin karşısına şiddetle dikilmesi, yargısız infazlar, iş-

kenceler, katliamlar... tüm bunlar, egemen sınıfın yukardaki ekonomik ve sosyal saldırı politikalarını hayata geçirmenin, bunun karşısındaki toplumsal muhalefeti ezmenin araçları değil de nedir?

Demek ki, Kürt halkının 70 yıldır inkar, asimilasyon ve imha politikalarına maruz kalmasının, bugün ise eşitlik ve özgürlük talep ettiği için sömürgeci kirli savaşla kana boğulmasının sorumlusu sermayenin sınıf iktidarı değildir! O barışçı "çözüm" istemektedir! Peki, köy yakmalar, zorunlu göç ettirmeler, ambargolar, koruculuk dayatmaları, or-

manların, tarlaların bombalanması, bir halkın hiçbir hak hukuk tanımadan katledilmesi sömürgeci sermayenin Kürt emekçilerini iliklerine kadar sömürme, Kürdistan pazarına ve kaynaklarına hakim olma gibi sınıfsal çıkarlarının bir uzantısı değil de nedir? GAP topraklarını Koç'lar, Sabancı'lar değil de kim parsellemiştir? Kürdistan'ın madenleri, suyu, elektriği, petrolü, tekellerin değil de kimlerin değerine kar akıtmaktadır?

TÜSİAD raporu ile tekelleri sermaye tüm bu gerçeklerin üzerini örtmeye, mevcut düzene ayna tutulduğunda beliren kendi kanlı ve kirli yüzünü gizlemeye çalışmaktadır. Bizat kendi egemenliğinin yarattığı yıkıcı sonuçlar karşısında timsah gözyaşları dökme sahtekarlığının anlamı budur.

Tekelleri sermaye, bu rapor aracılığıyla, sadece kendini mağdur ve masum göstermeye çalışmakla kalmamaktadır. Aynı zamanda, mevcut sorunların gene bu düzen içinde çözülebileceği, düzenden gelecek beklentisi kalmayan yığınların umutlarını yeniden tazelemeye çalışmaktadır. TÜSİAD'a kalırsa, düzen kendini yenileme, kendi sorunlarına kendi içinden çözümler getirme yeteneğine sahiptir ve bunun güvencesi de en başta tekelleri sermayedir. Mevcut sorunlar kapitalist düzenin varlığından değil, tersine, köhnemiş devlet yapısı ve onun ekonomi üzerindeki hakimiyeti yüzünden liberal düzenin yeterince serpilip gelişme imkanı bulamamasından kaynaklanmaktadır. Değiştirilmesi gereken budur. Bu düzeni ve devleti temelden yıkmak mücadelesi vermek ise "fareyi yakalamak için evi yakmak" demek olur...vb İşte "evin sahipleri" böyle buyuruyor!

Asıl amaç ezilen ve sömürülen yığınların düzen dışı devrimci arayışlarının önünü kesmek, gerçek çözüm alternatifine -sosyalizm- sahiplenmelerine engel olmaaktır.

Sınıfa dönük azgın saldırılara "toplumsal uzlaşma" kılıfı

TÜSİAD raporu düzen içi bir çözümün mümkün ve gerekli olduğunu göstermekle kalmıyor, bunun yolunu, yöntemini ve nasıl adımlanacağını da topluma buyuruyor: "Toplumsal sistemi sorguladığı bir dönemde mevcut kargaşa manzarasından Türkiye'nin geleceğini olumlu yönde şekillendirecek bir gelişme çizgisi çıkarmak". Halis Komili raporun amacının bu olduğunu ifade ediyor. Bu gelişme çizgisinin ise TÜSİAD'nın raporda savunduğu "kapsamlı demokrasi" anlayışının hayat bulmasından geçtiğini, bunun temel ayaklarını ise "toplumsal uzlaşma" ve "dünya ile bütünleşme" görevlerinin oluşturduğunu söylüyor.

"Dünya ile bütünleşmenin gerektirdiği ekonomik, siyasi ve sosyal reformların hayata geçirilmesi" adına, sermayenin 24 Ocak 1980'den bu ya-

TÜSİAD Raporunun Soldaki Yankısı

TÜSİAD Raporu sol hareketin genelinde demokratikleşme sarhoşluğu yaratmasa da, kısmi demokratik açılımlar beklentisine yol açmıştır.

Reformist kesim içinde bu, TÜSİAD'ın "burjuva demokratlığına" alışı tutup rapora övgüler düzmeye dek varmıştır. Reformistler raporun eksik kalan yönlerini TÜSİAD'la ittifak halinde tamamlayacaklarını ilan etmişlerdir. ÖDP, HADEP ve DBP, resmi ya da gayri resmi açıklamalarıyla TÜSİAD raporunu "eksiklerine rağmen, demokratikleşme yolunda atılmış olumlu ve önemli bir adımın ifadesi" olarak değerlendirdiler. HADEP ve DBP ise, Kürt sorunu üzerinden rapora destek verdiler. Tekelleri sermaye Kürt sorununun çözümü için ağırlığını koymaya başladığını, bu yüzden kendilerinin de barış ve siyasal çözümü çabalarına hız vereceklerini açıkladılar. Bu rapora karşı çıkanların, sadece, Kürt sorununun çözümünü istemeyen kirli savaş çeteleri olduğunu ifade ettiler.

Reformist solun, "işçi ve emekçilerin sınıf taleplerini içermiyor, rapor bu yüzden eksik kalmış" değerlendirmesi yapması, onun zaafını azaltmıyor. Liberal körlük, tekelleri sermayeden işçi sınıfının talepleri için hem beklenti içine giriyor, hem de raporun bütün özünün sömürülen yığınlar dönük şiddetli bir saldırı perspektif ve politikalarını ifade ettiğini, bundan ibaret olduğunu görmüyor.

Reformist sol "toplumsal uzlaşma" adı altında sermaye sınıfı ile işbirliği batağı içine çekilerek, işçi emekçi hareketini sokaklardan alıkoyma, militan mücadele biçimlerini pasifize etme, taleplerinin içeriğini boşaltma, devrimci hareketten tecrit etme yönündeki saldırı politikalarının aktif destekçisi haline getirilmek istenmektedir.

Reformistlerin daha utangaçça sahip çıktığı TÜSİAD raporu, sendika bürokratları tarafından açık bir işbirliği şeklinde savunulmuştur. TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK bürokratları kendilerini ziyaret eden TÜSİAD temsilcilerine "raporun işçilerin dertlerine de tercüman olduğunu" ve "işçi-işveren arasında her alanda uzlaşma ve işbirliğinin gerektiğini" açıklamışlardır.

Raporun soldaki yankıları ile ilgili asıl dikkat çeken, devrimci popülist hareketin de, rapordaki

karşı devrimci sınıf mantığını kavrayamamasıdır. Bu "demokratikleşme" saldırısı karşısında "raporda kısmi demokratik açılımlar var ama halkın temel taleplerini içermiyor, ona çözüm yolu sunmuyor, düzen sadece kendini ayakta tutmaya çalışıyor, tekelleri sermaye ile MGK'nın iktidar kavgası, 12 Eylül deli gömleğinin gevşetilmesi, Kürt sorunda politika değişimi vb." şeklinde çeşitli zayıflıklar göstermesidir. Devrimci bir sınıf ve iktidar perspektifinden yoksunluk ve bunun yerine geçen demokratizm, liberal reformist kanatta tekelleri sermayeden "demokrasi" beklentisi şeklinde uç verirken, popülist devrimci kanatta ise bu türden zayıflıkları açığa çıkarıyor.

Ezilen ve sömürülen yığınların demokratik hak ve özgürlük özlem ve taleplerinin yaygınlaşması ve bunun karşısına tekelleri sermayenin "demokratikleşme" manevrası ile dikilmesi, düzen içi her türlü "demokrasi" hayalinin kökünü kurutmayı daha yakıcı bir görev haline getirmektedir. Yaşanan bütün temel sorunların kaynağı olan sermayenin sınıf iktidarına karşı, yegane kurtuluş yolu olan devrim ve sosyalizm seçeneğini öne çıkarmak her zamankinden daha özel bir önem kazanmaktadır. Yığınların demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini ilerletmenin yolu bu taleplerin sermaye iktidarına karşı siyasal sınıf ve devrimci iktidar mücadelesinin dayanakları haline getirebilmekten geçmektedir. Popülist devrimci hareket mücadele ve kurtuluş yolunun ve buradaki görevlerin sınıfsal içeriğini belirsizleştiren "halk için demokrasi" programlarını, "bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları hedefleyen bir anayasa" taktikini vb. öne çıkartırken şunu unutmamalıdır:

Kapitalizmin hüküm sürdüğü ve ezilen sömürülen sınıf ve kesimler için demokrasi sorununun yegane tutarlı çözümünün sermayenin sınıf iktidarının yıkılmasından geçtiği bu topraklarda, işçi sınıfının devrimci sınıf ve iktidar mücadelesi önderliği altında gelişemeyen bir emekçi halk muhalefeti demokrasiyi kazanmayı başaramayacağı gibi, düzen içi bu ve benzeri manevraların etkisine kapılma, yedeğine düşme tehlikesini de her zaman üzerinde taşıyacaktır.

na kesintisiz sürdülen azgın saldırı politikaları -özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, ten-sikatlar, sefalet ücretleri, çıg gibi büyüyen işsizlik, IMF paketleri- hızını kesmeden devam edecek. Ama bunun karşısında işçi ve emekçiler öfke duy-mayacak, mücadele etmeyecek, di-renmeyecekler. Tersine "toplumsal uzlaşma" gereği bu saldırılara "gö-nüllü olarak" boyun eğecek, yıkıcı so-nuçlarına -işsizlik, açlık, sefalet- kat-lanacaklar. Bu durumda "sopa" ye-mekten kurtulacaklar. Sofralarında ekmek olmayacak ama "toplumsal uzlaşma" sayesinde "barış ve huzur" içinde yaşayacaklar. Tekelci ser-mayenin dünya ile iyice bütünleşip, palazlanıp "batıdan demokrasi ithal edeceği" mutlu günlerin hayaliyle avunacaklar!

TÜSİAD da, bu tür hayallere işçi ve emekçilerin karnının fazlasıyla tok olduğunun farkındadır. Ezilen ve sö-mürülen yığınların sermayenin azgın sınıf saldırıları ve bunun yıkıcı so-nuçları karşısında bugün de yarın da sessiz kalmayacaklarını, kendisi de gayet iyi bilmektedir. "Toplumsal uzlaşma" demogojisi ile amacı, "sınıflar arasındaki mücadeleyi rafa kal-dırmak" hayali üzerine kurulu de-ğildir. Tersine, bu tür demogojiler aracılığıyla tekelci sermaye sınıflar mücadelesinin daha da sertleşeceğini bildiği bir döneme yönelik olarak ha-zırlık yapmaktadır.

"Toplumsal uzlaşma" ve buna gi-yirdiği "demokratikleşme" kılıfı ile, yığınların sınıf bilincini bulandırarak, reformizmi yedekleyerek, sendika bü-rokrasisini hizmetine daha etkin ko-şarak, inisiyatifi ve denetimi eline ge-çirmeye amaçlamaktadır. Bu boş bir atış değildir. Reformist sol çeşitli bölükleriyle, "sokaklara çıkmama" te-orileri kurarak, uzlaşmacı liberal işçi politikaları güderek, CHP, DSP, İP vb. sermaye sınıfının temsilcileriyle işbirliği yolunda ilerleyerek, en son da TÜSİAD raporuna alkış tutarak, iş-çi emekçi hareketi içinde düzen po-litikalarına soldan (doğrudan ya da dolaylı) köprü işlevi görebileceğini ortaya koymuştur.

Diğer yandan TÜSİAD raporu, "toplumsal uzlaşmayı" kabul et-meyen, "Türkiye'nin gelişmesine, güçlenip büyümesine" zarar veren, Türkiye'de "demokrasinin yer-leşmesini" istemeyenlere, (grev yapan işçiler, sendika talep eden memurlar, paralı eğitime karşı çıkan öğrenciler, eşitlik ve özgürlük isteyen Kürtler), karşı "küçük" ve "etkili" devletin "yasalar ve demokratik hukuk ku-ralları çerçevesinde" gerekli "ted-birleri" uygulayacağını ön-görmektedir!

Özetle, tekelci sermayenin işçi ve emekçilere çözüm yolu olarak sun-duğu bu program, şiddetli sınıf sal-dırılarına boyun eğdirmek amacı üze-rine kuruludur. Tekelci sermayenin ve düzen cephesinin çıkarları te-melinde bir "toplumsal uzlaşma" da-

yatması ve bununla birleşen "de-mokratikleşme" demogojisi, aynı za-manda, daha şiddetli bir faşist baskı ve teröre meşruluk kazandırmanın aracıdır. Devrimci bir sınıf bakış açısı-byla bakanlar TÜSİAD'ın "de-mokratikleşme" raporunun her say-fasından kan ve kir damladığını gör-mekte hiç de güçlük çek-meyeceklerdir.

İşbirlikçi tekelci sermayenin ön ayak olduğu 12 Eylül faşist darbesi de "demokrasiyi kurtarmak ve yeniden yerleştirmek" adına tezgahlanmıştı! Bugün eli kanlı faşist general Kenan Evren bile 12 Eylül'ü "demokrasi" adına açıktan savunma cesaretini gös-teremiyor. Ama diğer yandan bugün hala 12 Eylül yasaları hüküm sürüyor, faşist rejim örtülü darbelerle, yeni te-rör yasalarıyla kendisini tahkim ede-rek varlığını sürdürüyor. TÜSİAD ise Kenan Evren'den daha cesaretli ya da toplumun faşist terör ve baskıya bü-tünüyle alıştığını düşünüyor olmalı ki, mevcut faşist rejime biraz cila çe-kip onu "demokrasi" diye yutturmaya çalışıyor.

Tekelci sermayenin billurlaştırmış sınıf bilinci ve işçi sınıfına karşı düş-manlığı raporun her satırında ken-disini gösteriyor. Raporda "de-mokratikleşme" adına önerilen diğer politikalar da, işçi sınıfının de-mokratik hak ve özgürlükler mü-cadelesini bastırmaya yönelik çeşitli tedbirleri içeriyor. Örneğin, sendikal hak ve özgürlüklerin kazanılması ve geliştirilmesi, sendikasılaştırma, ta-şeronlaştırma saldırısına karşı di-renilmesi, demokratik hak ve öz-gürlükler mücadelesinde işçi ve emekçilerin bugün öne çıkan yakıcı görevlerinden biridir. TÜSİAD'ın "toplumsal uzlaşma" metninde ise bu ve benzer sınıf taleplerine doğal ola-rak yer yoktur. Ama TÜSİAD bu "ek-sikliği" (reformistler bunu raporun eksik kalan yönü olarak de-ğerlendiriyorlar, aynı sendika bü-rokratları gibi!) topluma dermeklerde örgütlenme özgürlüğü, laiklik çatısı altında inanç ve ibadet özgürlüğü vb. talep ederek telafi ediyor! Yani işçi sınıfı, saldırılar karşısında sermaye iktidarına karşı sınıf mücadelesini ör-gütlemek yerine, kendisini "der-nekler" vasıtasıyla liberal dinciliğin ve mezhepçiliğin afyonuyla uyutup avutacaktır. İşte TÜSİAD'ın raporda işçi sınıfına "demokratikleşme" diye yutturmaya çalıştığı diğer zoka çe-şitleri de bunladır.

Kısacası, tekelci sermaye, üzerine "demokrasi" cılası çekerek, kendi sö-mürü düzenini ayakta tutmanın kanlı ve kirli yolunu, işçi ve emekçilere krizden çıkış ve pisliklerden kurtuluş yolu olarak yutturmaya, böylelikle onları gerçek mücadele ve kurtuluş yolundan uzaklaştırmaya ça-lışmaktadır. Burada başlıca umudu da işçi ve emekçi hareketi içinde düzen politikalarına soldan köprü kurma iş-levi gören reformizmdir.

İzmir'de DİSK 30. Yılında Gecesi; Geçmişin militan mücadele geleneğine sahip çıkalım!

Atatürk Kapalı Spor Salonu'nda, DİSK'in 30. kuruluş yıldönümü vesilesiyle yapılan gece, üç şölenin sonuncusuydu. Diğer etkinliklerden farklı olarak bu gece devrimci politizasyona açık binlerce işçi, emekçi ve öğrencinin katılımıyla gerçekleşti.

Biz isterdik ki, mücadele tarihinde 15-16 Haziranlar, DGM'lere karşı genel grevler bulunan DİSK, şenliğini sokaklara taşıma cüretini göstere-sin. DİSK, kuruluş yıldönümünü işçi sınıfının mücadelesini yükselterek kutlasın. Fakat ne yazık ki, bugün DİSK mücadelenin çok uzağındadır.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a bakıyoruz. Sendika kortejlerinin katılımı çok düşük. Sendikalar cephesinde, etkin bir katılım için herhangi bir çalışma yürütülmemiş bile.

Cezaevleri direnişleri sırasında tutsaklar ölüme gidiyor. Tutsak yakınları devletin en ağır terörü altında eziliyor. Derinleşerek yayılan bu toplumsal duyarlılık ortamında DİSK ne yapıyor? Bir iki'subesi dışında hiçbir şey. Zindan direnişleri sürecinde işçilerin etkin katılımını sağlamak için yaprak kımıldamıyor. Tersine, işçi sınıfı bilinçli bir tarzda bu mücadelenin dışında tutulmak isteniyor.

Susurluk'la birlikte çeteleşen devlet gerçeği üstü örtülemez bir tarzda ortaya çıkıyor. DİSK taban basıncının zorlamasıyla Kocaeli mitingini örgütüyor. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın genel grev, genel direniş!" gibi sloganların yoğun olarak atıldığı bu eylemden sonra süren tartışmalara bakıyoruz. DİSK ve Türk-İş bürokratları işçi sınıfı cephesinden tavrımızı en güçlü tarzda nasıl ortaya koyabiliriz kaygısını duyacaklarına, kendi adına prestij sağlama peşindeler. Bu uğurda "Türk-İş bizim düzenlediğimiz mitinge katılmadı, biz de onlarınkine katılmayız" tarzında bir kavga karşılıklı olarak sürdürülüyor.

Kısacası geçmişte, işçi tabanından

yükselen bir mücadele geleneğine dayanan DİSK, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte bu geleneğine sırt dönmüştür. '80 sonrasında hain DİSK bürokratları sendikayı devletin denetimine sokmaktan bir an bile geri durmamıştır.

DİSK bürokratları bugün, ne işçi sınıfının iktisadi ve sosyal talepleri için bir mücadele yürütüyor. Ne de 1 Mayıs, zindan direnişleri, Susurluk'taki devlet gibi politik gündemler bazında işçilerin tepkilerini mücadeleye sevk ediyor. DİSK, kuruluş yıldönümünde Demirel gibi sermaye temsilcilerine protokol vererek, düzen içindeki konumunu bir kez daha göz önüne sermiştir. Aynı süreçte Çukobirlik grevini kötü bir uzlaşmayla sonuçlandırması da DİSK gerçekliğine ışık tutuyor.

Dediğimiz gibi, biz isterdik ki, kuruluş yıldönümünde DİSK çeteleşen devlete karşı sokaklara, alanlara taşan eylemler yapsın. İşçi sınıfının örgütlü gücünü konuşursun. Kuşkusuz ki, bunu söylerken sermaye devletine teslim olmuş, onun sözcüleri durumuna gelmiş DİSK yönetim kastından herhangi bir beklentimiz yoktur. Bunu ancak geçmişin militan mücadele geleneğine sahip çıkan işçiler ve sınıf sendikacılığını savunan, duyarlı sendikacılar yapabilir. 15-16 Haziran'ların, DGM'lere karşı direnişlerin yarattığı geleneğin asıl sahibi de DİSK bürokratları değil, sendikanın tabanında bulunan bu sınıf bilinçli, mücadeleci kesimdir.

Sınıf hareketini içinde bulunduğu çürütücü durgunluktan kurtarmak, birleşik-militan bir mücadelenin önünü açmak ancak sendikaları birer mücadele örgütü haline getirmekle mümkündür. İşçi hareketini denetimi altına alan sendika bürokratlarını etkisizleştirmek ancak kendi içinde örgütlü, güçlü ve aktif bir taban mücadelesiyle olanaklıdır.

Kızıl Bayrak / İZMİR

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

DİSK'in Mirası Devrimci Proletaryanıdır!

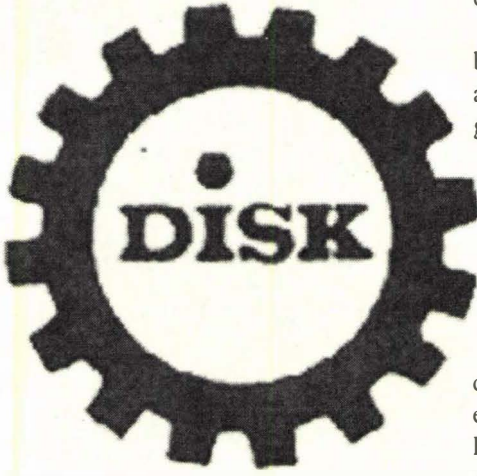
Şubat ayının ortalarında Sabancı'ya ait Hilton-SA'nın balo salonunda bir kutlama yapıldı. Cumhurbaşkanı Demirel, ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, DYP'li Yalım Erez ve diğer siyasi partilerden önemli isimler, Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden ve birçok devlet bürokrati bu kutlamaya katıldılar. Oldukça nezih ve lüks bir ortamda gerçekleşen kutlamanın davetliler listesi, sermaye iktidarının birçok önemli isminden oluşuyordu.

Yukarıdaki tablo, hiç de sandığınız gibi bir burjuva partinin ya da TUSİAD'ın düzenlediği bir geceye ait değil. Anlattıklarımız, DİSK'in "30. Mücadele Yılı" dolayısıyla düzenlediği kutlamaya ait görüntülerdir.

Bir sendika düşünün. "30. Mücadele Yılı"nı sermayedarlar ve onların temsilcileriyle, beş yıldızlı bir otelin balo salonunda kutluyor. Sözde, işçi sınıfının bu en ileri sendikal mevzisinin, kime karşı ve nasıl "mücadele" ettiğinin yorumunu sizlere bırakıyoruz.

DİSK'in tarihi, işçi sınıfının mücadele tarihidir

DİSK'in tarihi (ama ikinci kez sermayenin icazeti ile kurulan DİSK'in değil), Türkiye işçi sınıfının militan mücadelesinin tarihidir. DİSK, yönetiminin

reformist-u zlaşmacı karakterinden bağımsız olarak, işçi sınıfının '60 ve '70'li yıllar boyunca sürdürdüğü zorlu ve militan mücadelelerin bir ürünüydü ve bu mücadelenin kazanılmış bir mevzisiydi.

'60'lı yıllarda işçi sınıfı burjuvaziye karşı direnirken, Amerikan emperyalizminin doğrudan yardımı ve sermayenin yönlendirmesi ile kurulan Türk-İş'in ihanetleri ile karşılaştı. DİSK'in ortaya çıkışı bu nedenle işçi sınıfının sendika bürokrasisine karşı savaşımının da bir ifadesi oldu.

DİSK işçi hareketindeki bağımsızlaşma eğiliminin bir ürünüydü. Devlet sendikacılığına karşı bir tepkiyi ifade ediyordu. Ancak DİSK, bağımsız siyasal sınıf çıkarlarını eksen alan bir örgütlenme

değildi.

'60'lı yılların başında yükselmeye başlayan işçi hareketi, '61-'63 yılları arasında bir dizi grev ve direniş gerçekleştirdi. Bunlar özellikle yabancı sermayeye ait işyerlerinde yoğunlaşmış durumdaydı. İşçi hareketindeki bu kıpırdanma ve grevler, 1963 yılında grev hakkının elde edilmesiyle yeni bir düzeye kavuştu.

1964 sonrası önceki yıllara oranla daha yaygın ve militan işçi eylemleri/grevler yaşandı. Kavel, Berec, Zonguldak, Paşabahçe ... Bu direnişlerde işçiler, devletin kolluk kuvvetleri ile çatışmalara girdiler. Uzun ve zorlu mücadelelerden bir çok kazanım ve deneyimlerle çıktılar. Özellikle Paşabahçe direnişi, sınıf hareketi içerisinde Türk-İş bürokrasisine dönük tepkilerin doruğa çıktığı yer oldu. Bu tepki açık biçimler kazanmaya başladı ve 1967'de DİSK'in kurulmasıyla sonuçlandı.

'60'lı yıllarda işçi sınıfının militan mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan DİSK, varlığını ve gelişimini yine aynı dinamiklere borçluydu. Kurulduğu ilk günden itibaren sermayenin ve devletin saldırılarına maruz kalan DİSK'i sahiplenilen ve savunan devrimci işçiler oldu. İşçiler; grevlerle, iş bırakmalarla, sokak gösterileriyle kendi mücadelelerinin yarattığı DİSK'i sahiplendiler. 15-16

Haziran direnişi bu sahiplenişin doruğunu ifade ediyordu. Devletin DİSK'i kapamak için sendikalar kanununda yapmak istediği değişiklik yüzbinlerce işçinin sokaklara taşmasını ve devlet güçleriyle çatışmasını sağladı. Sermayenin, sendikal örgütlülüklerine girdiği bu saldırı tarihinin en görkemli direnişi ile karşılayan Türkiye işçi sınıfı, 15-16 Haziran eylemleri ile DİSK'i mücadelesinin önemli bir mevzisi olarak kalıcılaştırdı.

DİSK bürokrasisi için, varlık koşulu DİSK'i savunmak olduğu yıllarda, tabanın isteklerine boyun eğmekten, direnişi seçmekten başkaca yol yoktu. Ancak buna rağmen 15-16 Haziran direnişi DİSK yönetiminin gerçek yüzünün de açık biçimiyle ilk ortaya çıktığı tarih oldu. 16 Haziran günü yüzbinlerce işçi İstanbul ve Kocaeli sokaklarında çatışırken, DİSK yöneticileri ihaneti seçtiler ve direnişi bastırmaya dönük açıklamalarda bulundular.

'78'lere kadar işçi eylemlerinin önüne açık bir engel olarak dikilmeyen DİSK, işçi hareketindeki militanlaşma ve düzen dışılaşma eğilimine paralel olarak 1978-80 arası açık bir grev kırıcı rol oynadı. "Kendiliğindenci eylemlere hayır!" şiarı altında, DİSK içinde oluşan devrimci odaklaşmalara ve bu odaklaşmaların yön verdiği hareketlere karşı gerici bir tutum aldı.

DİSK; yönetiminin reformist, uzlaşmacı kimliğine rağmen tabanındaki devrimci işçi dinamiklerinin mücadelesi ile birçok görkemli direnişin ve eylemin altına imza attı. Fabrika işgalleri, grevler, direnişler, faşizme karşı ihtar eylemleri, DGM boykotu, MESS direnişleri... tüm bunlar DİSK'in, onun şahsında işçi sınıfının mücadele tarihidir.

İşte, Sabancı'nın Hilton'unda sermayeye peşkeş çekilen bu mirastır. 12 Eylül'de DİSK'i faşist cuntaya teslim edip kenara çekilen DİSK yöneticilerini, '90'lı yıllarda sermayenin icazeti ile bir araya getiren miras ise DİSK'in trilyonları bulan mal varlığıdır.

Bir yanda sermaye ile kader birliği etmiş, "çağdaş sendikacılık" masalları ile sınıfa ihanetin teorisini üreten Rıdvan Budaklar; diğer yanda DİSK'i DİSK yapan mücadele tarihinin yaratıcısı işçi sınıfı. İşte DİSK'in geldiği nokta budur. Bu ihanet çemberini kırarak olan yine işçi sınıfının militan mücadele dinamikleridir.

"Sokağa, Eyleme, Genel Greve!" pankartı slogan ve alkışlarla sahiplenildi...

İzmir'de yapılan DİSK 30. Yılında gecesine yaklaşık on bin kişi katıldı. Yüksek katılım kapı görevlilerin duyarsızlığıyla birleşince izdiham yaşandı. Sendikacıların, işçi ve emekçilerin yanı sıra, özellikle gençliğin kitlesel katılımı göze çarpıyordu.

Devrimci güçler geceye özel bir hazırlıkla gelmemişti. Politik atmosferi dönüştürecek ortak bir organizasyonları olmadığı gibi, anlamlı bir kitle güçleri de yoktu. Salonda, Kızıl Bayrak ve Sınıf Sendikacılığı Hareketi dışında örgütlü, etkin bir siyaset kendisini göstermedi. Reformist cepheden ise EMEP nispeten güçlü katılmıştı. Ancak neredeyse "iş-ekmek-özgürlük" dışında slogan atmamaya geri-reformist platformunu bir kez daha ortaya koydu.

Daha çok bir şölen havasında geçen gecede devrimci bir coşku yaratan herşeyden önce açılan bazı pankartlar oldular. "Sokağa, Eyleme, Genel Greve! - EKİM" ve

"Yaşasın TİKB" pankartlarının salonun tavanından sallandırılması üzerine DİSK yöneticileri ve görevlileri sürekli anonslarla pankartların indirilmesini istiyor, polis baskılarını yoğunlaştırıyordu. Tam bu sırada, zincirlerini parçalayan işçi figürünün süslediği "Sokağa, Eyleme, Genel Greve-Kızıl Bayrak" yazılı pankart açıldı. Bunun üzerine, başından beri açılan pankartları sahiplen kitleden bir alkış koptu. Tüm salon alkış ve sloganlarla pankartımızı selamladı. Pankartı indirmek için koşan 5-6 kadar DİSK görevlisi ise Kızıl Bayrak okurları tarafından engellendi.

Mehmet Ağar'la aynı masaya oturan Arif Sağ'ın sahneye çıkması ise geceyi hareketlendiren bir başka olay oldu. Sınıf devrimcilerinin başlattığı ıslık ve sloganlı protesto yayılma gösterince Arif Sağ sık sık programını kesmek zorunda kaldı. Ancak tutumumuzu salonun büyük bölümüne ortak etmeyi

başaramadığımızdan dolayı çeşitli gerginlikler yaşandı.

Yine *Kızıl Bayrak* okurlarının olduğu bölümde bir kişiyi gözaltına almaya çalışan polis, yoğun tepkimizle karşılandı ve "Katil Polis" sloganıyla defedildi. Ön ve orta taraflarda oturan pasif kitle polisin en arkaya kadar çıkmasına engel olmadığı gibi, atılan "Katil Polis" sloganına da tepki gösterdi. Onlara insanların gözaltına verilmemesi gerektiğini, polisin güvenliğini sağlayıcı değil, güvenliğimizi tehdit eden bir unsur olduğunu anlatmaya çalıştık.

Gece boyunca en çok ve toplu olarak atılan sloganlar şunlardı: "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!". Gece'de Kızıl Bayrak'ın yanı sıra EKİM'in kuşlama yaptığı görüldü.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Sun Tekstil'de Sözleşme İmzalandı! Mücadele Sürecek!

Sun Tekstil, 100 bine yakın tekstil işçisinin çalıştığı Merter'de kurulu yüzlerce fabrikadan biridir. Fabrikada yaklaşık 500 işçi çalışmaktadır.

Sun Tekstil işçileri, tekstil sektöründeki diğer sınıf kardeşleriyle aynı kaderi paylaşıyorlar. Düşük ücretler, 15-16 saati aşan çalışma saatleri, zorunlu mesailer, sosyal hakların olmayışı... Kısacası, kapitalist patronlar tarafından iliklerine dek sömürülüyorlar.

Sun Tekstil işçileri 2 yıl önce tüm bu olumsuzluklara karşı, ekonomik-demokratik istemleri için örgütlenmeye başladılar. Zorlu bir mücadelenin ardından DISK-Tekstil sendikasında örgütlenmeyi başardılar. Bunun üzerine Sun kapitalisti öncü işçileri tırpanlamaya girişti. Ancak bu tensikat saldırısı da boşa çıkarıldı. Öncü işçilerin diğer işçilerle kurdukları sıcak ilişkiler ve yarattıkları örgütlenmenin gücü bu süreçte kendisini gösterdi. İşçiler, öncülerine sahip çıkmanın onurunu üretimi durdurarak ve yürüyüşlerle ortaya koydular. Saldırıları tek bir vücut gibi hareket ederek püskürttüler.

Sun işçilerinin böylesi bir direnme gücü göstermelerinin gerisinde, herşeyden önce oluşturdıkları direniş komitesinin gücü yatmaktaydı. Öncü, sınıf bilinçli ve devrimci işçilerden oluşan bu komite uzun soluklu bir çalışma yürütmüş. İşçilere asgari bir sınıf birinci taşımak, mücadele birliğini yaratmak ve onları harekete geçirmek için anlamlı bir çaba sarfetmiştir.

“Sorunlarımızı nasılsa sendika çözer” beklemece tutumu kırılıyor

Sun Tekstil işçileri 2 yıl önce sendikalarıyla birlikte ilk toplu sözleşmeyi imzaladılar. Bugünden bakıldığında, geçmişte imzalanan TİS'nin Sun işçilerine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Ücretleri enflasyon karşısında erimiş, sağlıksız koşullarda yapılan üretim işçilerin çoğunda kalıcı hastalıklar bırakmıştır. Yine bugünden bakıldığında geçmişteki TİS ile elde edilen ekonomik ve sosyal kazanımlar hemen hemen tüketilmiştir.

TİS'in imzalandığı süreçte sendika daha yeni yetki almıştı. İşçilerde ise, “sorunlarımızı nasıl olsa sendikamız çözer” anlayışı hakimdi. O günlerde

İşçilerin Hazırladığı Sözleşme Taslağı Hangi Talepleri İçeriyordu?

- Geçmişteki 3 ikramiyenin 4 ikramiye olması,
- Yemeklerinin düzeltilerek 4 çeşide çıkarılması,
- Çalışma süresinin haftada 40 saatle sınırlı kalması
- Fazla çalışmanın, günde 3 saati, yılda 90 günü aşmaması, bunun da işçilerin gönüllü isteğine bırakılmasını,
- Yakacak yardımının her yıl 3 ton kok kömürü olarak verilmesini,
- Erzak yardımının her yıl 3 ayda bir, toplam 4 kez verilmesi ve 20 kalemden oluşması,
- Çocuklu kadınlar için kreş ve emzirme odalarının bulunması,
- Evlenme, doğum, çocuk tahsili, askerlik, gezi vb. yardımlarının yapılması
- Ücret artışının işçiler arasındaki ücret farklılığını asgariye indirecek gruplandırmalar üzerinden yapılması
- 1.sınıf, 2.sınıf, 3.sınıf süngerci, dikimci, sevkiyatçı ücreti yerine, bir tek süngerci, dikimci, sevkiyatçı ücretinin saptanması ve en yüksek işçi aylığı üzerinden % 65-70 brüt oranında bir artışın sağlanması

işçiler henüz sendika bürokratlarının hain yüzünü görecektir bir pratik süreç yaşamamışlardır. Oysa bugün durum çok farklı. İşçiler, ücret artışına kilitlenen toplu sözleşme pazarlıklarında elde edilen kırıntıların kepçeyle geri alındığını artık biliyorlar. Mevcut sendikaların, toplu sözleşmeler sırasında patronun karşısında işçilerin çıkarlarını savunmak yerine, çoğu kere sermaye ile uzlaştığını görüyorlar.

Bu ise Sun işçilerini sendikacıların “bekleyin-görün” manevralarıyla oyalanmak yerine, kendi içlerinde örgütlenmeye götürmüş. Yalnızca iktisadi talepler öne sürmenin onlara hiçbir şey kazandırmayacağını farkettiler. Ezilen emekçi kitlelerin her türlü özgürlükten yoksun olduğu bir ülkede işçilere refah sağlanamayacağı açıktı. Sessiz kalmaktansa, kendi güçlerini ortaya koymayı yeğlediler. Bu dönem içerisinde M.Göktepe'nin öldürülmesinin protesto edilmesi, mevzi direnişlere sınıf dayanışmasının örgütlenmesi ve 1

Mayıs'lara kitlesel katılım türü etkinlikler sergilediler.

Mücadeleci işçiler TİS sürecinde inisiyatifi ele alıyor

Sun işçileri 2 yıllık yeni sözleşmenin hazırlandığı bir sırada inisiyatifi kendi ellerine aldılar. Sun kapitalistin ve sendika bürokrasisinin tüm engellemelerine rağmen işçiler sözleşme taslağını kendi istemleri doğrultusunda hazırladılar. Bunun için öncü işçilerin yönlendiriciliğinde geniş katılımlı toplantılar düzenlediler. Taslağın taşıdığı bazı eksikliklere rağmen, en olumlu özelliği işçilerin iradesini yansımasıdır.

Sun işçileri, kapitalisti kendi hazırladıkları sözleşme taslağıyla zorladılar. 70 güne yakın süren görüşmelerin sonuç vermemesi üzerine işçiler mücadele silahına sarıldılar. Üretimin %40'lara düşürülmesi, yemek boykotu, öğlenleri fabrika önünde toplu halde slogan atılması, akşam iş çıkışlarında

servis otobüslerine dek 200 metrelik yolun alkışlı, sloganlı bir yürüyüşe çevrilmesi, sendikadaki toplantılara kitlesel olarak ve 1 km.'lik güzergahı “Sun işçisi Merter'e örnek olacak!”, “İşçiler saflara!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” sloganlarıyla yürünmesi eylemlerin başlıcalarıdır.

Sendika bürokrasisi bu süreçte işçilerin yanında görünmeye çalıştı. Fakat mücadeleye önderlik edeceklerine, reformistlerle koro halinde kapitalistlerle üzerinde uzlaştıkları ihanet sözleşmenin imzalanması gerektiğini, bu sözleşmenin mümkün olan en iyi TİS olacağını propaganda edip durdular. İşçilerin gözünü korkutmak ve mücadeleden yıldırmak için durmaksızın devletin direnişteki işçi-emekçilere kustuğu terörü örnek gösterdiler.

Sendikanın işverenle üzerinde uzlaştığı ilk sözleşme taslağına göre, ilk altı ay için % 70 brüt, ikinci altı ay için % 25 brüt, üçüncü altı ay için % 40, dördüncü altı ay için % 40 brüt ücret artışı öngörülüyor. Bu tabloya göre, bugün 46.793.000 TL (en yüksek işçi maaşı) alan bir işçinin eline ilk altı ay içerisinde brüt 79.548.000 TL net ise 52.686.000 TL geçmiş olacak. Örneğin 28.947.000 TL alan bir işçi ise 31.291.392. TL net ücret almış olacak.

Sendika bürokrasisi, brüt rakamlar üzerinden bir ton demagoji yürüterek, bu sözleşmeyle tekstil sektöründe bugüne dek en yüksek rakamların elde edileceğini söylüyordu. Oysa yukardaki tablo çıplak bir tarzda bunun bir ihanet sözleşmesi olduğunu ortaya koyuyor.

Sendika bürokrasisinin oyalama taktiği

Sendika bürokratlarının, işçilerin tepkilerini yatıştırmak ve mücadeleyi kırmak için bir diğer oyunu, bu ihanet sözleşmesini evet-hayır şeklinde oylamaya sunmak oldu.

Bu girişimin üzerinde yapılan sendika toplantısında işçiler, işyeri temsilcilerine bu rakamları onaylayıp, onaylamadıklarını sordular. Bazı reformist temsilciler, bir yandan, önce % 30-40'luk bir artışı öne süren işverenin bugün brüt % 70'lik bir artışı kabul etmesinin işçilerin mücadelesinin sayesinde olduğunu ifade ettiler. İşçilerin tepkilerini dikkate alarak bu rakamlara evet

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

tekstil işçileri bülteni 2. Sayısı ÇIKTI!

Aşağıdaki yazı, Tekstil İşçileri Bülteni'nin ikinci sayısında yayınlanmış olan "Kokuşmuş Sermaye Düzeninin Çeteleşen Devleti!" başlıklı yazıdan alınmıştır.

"Kaderimizi Kendi Ellerimize Almalıyız!"

"(...)

Biz, tekstil işçileri ise yeni yılda aynı vahşi sömürü, bunaltan çalışma koşulları, insanı aşağılayan muamelelerle yüzyüzeyiz. Neden? Çünkü örgütsüzüz. Çünkü bilinçsiziz.

Belki çoğumuz son altı ayı, Şubat başında maaşlarımıza yapılacak zammı bekleyerek geçirdik. Herşeye bunu düşünerek katlandık. Ama her defasında olduğu gibi, zamlar yeni bir hayal kırıklığı oldu, oluyor. Dahası komik zamlar yetmezmiş gibi, aynı işi yapan işçilere farklı oranda zamlar, farklı maaşlar veriliyor. Patronlar uysal kölelerine ben istediğimi yaparım mesajı veriyor. Her türlü keyfiliği, adaletsizliği kendilerine hak görüyorlar. Böylece bir de bizleri birbirimize düşürmeyi hedefliyorlar.

Dahası var. Zam dönemi çok işyerinde işçi kıyımı oluyor. Patronlar çeşitli bahanelerle 'ayrık otlarını' temizliyorlar. Bu kalanları 'terbiye' etmenin uysal köleliğe devam ettirmenin aracı oluyor ellerinde. Kimimiz iş değiştirmeye kalkıyor. Sanki heryer aynı değilmiş gibi. Ama biz, birçok işyerinde, önümüzdeki bahar ve yaz dönemine yayılacak bir hak arama, mücadele, sendikalaşma çabasına girişeceğiz.

İşte şimdi bu çabanın başlangıcında geçmiş yenilgi ve zaferlerden öğrenme zamanı.

Çalışma ve yaşam koşullarımızı düzeltmek, insanca yaşamak istiyorsak, mücadeleyi, kavgayı, yeri gelince bedel ödemeyi göze almak gerekiyor. Üretimden gelen gücü kullanmaya, polisle, jandarmayla, patron uşaklarıyla karşı karşıya gelmeye gücümüz yetmeyecekse kağıt üzerinde sendikalı olmanın hiçbir hükmünün olmayacağını artık öğrenmek zorundayız. Kaderimizi kendi ellerimize almalı, sendikalara çöreklenmiş bürokrat sendika ağalarına inisiyatifi kaptırmamalıyız. Bürokratlara rağmen sendikalara sahip çıkmak zorundayız. Sendikalar işçilerin sermayeye, sömürüye karşı mücadele örgütleri olmalıdır.

Sınıf kardeşlerimize, işçi sınıfının gücüne güvenmek zorundayız. Ne olaksa biz işçilerle olacak, yeter ki herbirimiz sorumlu davranalım.

Ama bunlar yalnız başına yetmez, yetmiyor. Patronlar, sermaye nasıl bir bütün olarak davranıyorsa, çıkarları için her tür yasal-yasadışı aracı kullanıyorsa; biz de onların karşısına bir bütün olarak çıkmak zorundayız.

Tekstil işçileri olarak insanca yaşam için verdiğimiz kavgayı, sömürü ve zulüm çarkının parçalanması kavgasına bağlayalım."

Modital Tekstil'de 13 ve 17. madde kıyımı

31 Ocak'ta Java Kartal'da bulunan Modital Tekstil'den atılan işçiler, fabrikanın önünde bir basın açıklaması yaptılar. 40-50 kişilik kitle açıklamalarında, bugüne dek 60'ın üzerinde işçi atıldığını, tensikatların planlı olduğunu vurguladılar.

İşçiler iş yasanın 13. ve 17. maddelerine dayanarak işten çıkarılmışlar. 13. maddeden 29, 17. maddeden ise 32 işçi atılmış. İşlerinde en az iki yıllık olmak üzere 6 yıllık işçiler de var.

13. madde, işverene personel fazlalığı durumunda işçi çıkarma hakkını tanıyor. 17. madde ise işçilerin işyerine içkili gelmesi, zarar

vermesi, sarkıntılık vb. durumunda uygulanıyor. Oysa bugüne kadar fabrikada böyle bir olay yaşanmadı. Atılan işçilerin fikrini söyleyen, hakkını arayan kişiler olması tensikatların gerçek nedenini ortaya koyuyor.

Son bir aya kadar 12 milyon asgarî ücret alan işçiler, toplu sözleşme ile maaşlarını 28 milyona çıkarmışlar. Bütün işçiler (şefler hariç) Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikasında örgütlü. Sendika tensikatlara ilgisiz kalmış. "Bu sizin şahsi meseleniz" demiş. Sendika avukatı ise, dava açılabilirliğini, kazanırlarsa % 10 pay alacağını

söylemiş.

İşçiler 15 Ocak'ta maaş farklarını almak için 1 saat iş durdurma protestosu yapmışlar. İşveren buna karşılık üçer, beşer gruplar halinde çıkış vermeye başlamış. 20.01.1997'de ise 32 işçi birden atılmış.

Eylem, 10 dakika boyunca atılan: "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Tazminatlar hakkımız söke söke alalım!", "Basına özgürlük!", "İşçiler kardeş! Patron kalles!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Satılmış sendika, satılmış temsilci!" sloganlarıyla sürdü.

Modern Tekstil'de İşçi Kıyımı ve Gözaltı

Eros'un yan kuruluşlarından olan Modern Tekstil'de yaklaşık 150 işçi çalışmaktadır. Modern Tekstil'de insanlık dışı çalışma koşulları hüküm sürmektedir. Uzun çalışma saatlerinin, zorunlu mesailerin, sağlık koşullarına uygun olmayan yemeklerin ve bunların karşılığında çok düşük ücretlerin işçilere dayatıldığı bir sömürgehan Modern Tekstil.

Yıllık enflasyonun yüzde yüzleri aştığı bir dönemde Modern Tekstil işçilerine, Ocak '97'de yapılması gereken zam verilmedi. Bunun üzerine işyerinde çalışan işçilerin tümü tepkilerini Ramazan Bayramı

öncesi üretimi durdurarak gösterdiler. Bayram sonrası durumda bir değişiklik olmaması üzerine, işçiler bu kez üretimi yavaşlattılar. Karşısında köleliğe boyun eğmeyen, mücadele eden işçileri gören işverenin yanıtı 35 işçiyi işten atmak oldu. Kapitalist patron, işten atmaların yaratacağı tepkileri dizginlemek için ise içerdeki işçilere zam sözü verdi.

Çıkış paralarını almak için işyerinin önünde bekleyen işçiler, içeride çalışan işçilere zam sözü verildiğini öğrenince: "Öyleyse biz de çıkış paralarını almıyoruz ve zamlı olarak işe geri dönmek istiyoruz"

dediler. Atılan işçilerin bu tepki ve talebini imalat müdürü (Orhan Yazgan), polis çağırarak yanıtladı. İşçiler, polislerce gözaltına alınıp, keyfi bir tarzda Kocasinan polis karakolunda tutulmuşlardır. Amaçları yıldırma, pasifize etmek ve dağıtmak olan polisler, burada da sermayedarlara olan sadakatlerini, uşaklıklarını kusursuzca yerine getirmişlerdir.

**İşçilerin Birliği
Sermayeyi Yenecek!
Kahrolsun Sermaye İktidarı!
Yaşasın İşçi-Emekçi İktidarı!**

Bir Kızıl Bayrak okuru

demeyeceklerini söylediler. Öte yandan ise, toplantıda bu ihanet sözleşmesini istemediklerini ifade eden işçilerin iradesini hiçe sayarak, evet-hayır oylamasının yapılması gerektiğini öne sürdüler.

Öncü, ileri işçiler yaptıkları konuşmalarda bu duruma müdahale ettiler. Söz konusu sözleşmenin sıfır sözleşme olduğuna bir kez daha dikkat çektiler. Sendika bürokrasisinin, emeğin ve sınıfın yanında değil, sermayenin yanında olduğunu vurguladılar. Sendika temsilcilerin sendika bürokrasisiyle birlikte değil, işçilerle birlikte tavır alması gerektiğini ifade ettiler. İşçilerin, bu toplantıda da ortaya çıktığı gibi zaten sözleşmeye hayır dediğini, sandık konularak oylama yapılmasının bir oyalama taktiğinden başka bir anlam taşımadığını söylediler. Öncü işçiler konuşmalarını: "Merter'deki diğer sınıf kardeşlerine örnek teşkil eden Sun işçilerinin adına hareket edenlerin bu sözleşmeyi onaylaması Merter işçisine ve sınıfa ihanet olacaktır!" sözleriyle bitirdiler.

Sendikacıların konuşan işçileri edepsizlikle suçlaması diğer işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Sendikacılar işçilerin "bize süslü bir kağıt paçavrası vererek kandırmak istiyorsun" haykırılarıyla kürsüyü terk ettiler.

Sonrasında yapılan sandık oylaması ise işçilerin istemleri doğrultusunda sonuçlandı. Buna göre 368 işçi hayır, 60 işçi evet yönünde oy kullandı.

İhanet sözleşmesi imzalanıyor

Sendika bürokrasisi başından itibaren işçileri mücadelelerinde yalnız bıraktı. Sermaye ile el wbirliği içerisinde türlü manevra ve oyunlarla direnişi kırmaya çalıştı. Sendika bürokratları işçilerin iradesini hiçe sayarak, sonunda işverenle üzerinde anlaştıkları ihanet sözleşmesini, birkaç ufak değişiklik dışında, olduğu gibi imzaladılar. 27 Şubat'ta imzalanan sözleşme Sun direnişinin de sonu oldu. Sun işçilerinin ortaya koydukları tüm mücadele kararlılıklarına rağmen böyle bir akibetle yüzyüze kalmalarının, bir çok nedeni var. Başta Merter'de aynı kötü koşullarda çalışan tekstil işçileri olmak üzere, aktif bir sınıf dayanışmasının örgütlenmemiş olması, sendikal mücadelenin dar ufkunun aşılamamış olması bunlardan bazılarıdır. Herşeyden önce ise bir kez daha işçi sınıfının kendi çıkarlarını sonuna dek savunan, bağımsız bir politik örgütlenmeye, komünist işçi partisine duyduğu yakıcı ihtiyaca işaret etmektedir..

**Mücadele Sürecek!
Zafer Direnen İşçilerin Olacak!**

Haftalık Kızıl Bayrak 22 Mart'tan itibaren her Cumartesi

Ücretsiz PDF Kitep/Arşiv: <https://panay.org>

Yol-İş 1 No'lu Şube Eski Başkanı Ercan Atmaca ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz: **İşçiler kendi karşı duruşlarını üretiyorlar:** **Temiz Toplum İşçilerle Gelecek!**

SYKB: Geçtiğimiz ayda Türk-İş'in "Türkiye'ye sahip çık! Demokratikleşme için mücadele et!" adıyla düzenlediği miting gerçekleşti. Bu mitinge günlük basın rakamları üzerinden 100 ila 300 bin arası bir işçi kitlesi katıldı. Bu mitingin ortaya koyduğu ilk gerçeklik Türk-İş bürokrasisinin geniş işçi kitleleri üzerindeki etki ve denetiminin sürdüğü oldu. Siz mitingi ve sınıf hareketinin bu zayıflığını nasıl değerlendiriyorsunuz?

E. Atmaca: Sendikal bürokrasinin işçi sınıfı üzerindeki egemenliğini ortaya koyması doğru. Buna katılıyorum. Eğer öyle olmasaydı, orada o yığın olmazdı. Yıllardır eylemlere katılan bir insan olarak eylemdeki rakamın 200 ila 210 bin arasında olduğunu tahmin ediyorum. (...)

Eylem nasıl ortaya çıktı? Tabanda kabaran dalgadan sonra, hareketlenmeden sonra sahiplenilmeye çalışıldı sendikal bürokrasi tarafından. O da düzenin istediği bir biçimde yerine getirildi ve orada kilitlendi. Yani iç boşaltma eylemi olarak kaldı.

Ancak her olumsuzluğun yanında olumluluklar da var. Mesela, 15 Ekim'i anımsıyorum. İşçiler dövüşken bir biçimde barikatları aştı, geçti gitti. Hatta ilginç bir gözlem var. Ankara gişelerinde biz İSSP'ye bağlı birkaç şubeyle birlikte yolculuk yapıyorduk. 100 arabaya yakın bir kortejimiz vardı. Buluşma yerimizde ben arabadan indim. Aralarında dolaşırken, sıradan işçiler bana şunu söylediler: "Hiç tadı yok, böyle olur mu? Ne polis var, ne önümüzü kesiyorlar. Abi bu işte bir dansıklı dövüş var herhalde."

Şu da önemli; istenildiği zaman demek ki işçi sınıfı 200 bin kişiyle, 300 bin kişiyle kalkıp yolları aşarak bir yerde toplanabiliyor. Öbür tarafı valla onların istediği biçimde gerçekleşti. Pek heyecan da yoktu. Sınıfın o kendinden gelen '89 Bahar eylemliliklerinde ortaya koyduğu üretken slogan tipi, hançerlerini gırtlaklarını yırtarcasına bağırma tipi ortada yoktu. Hatta kürsüden atılan sloganların hiçbirisine alanda doğru düzgün yanıt verilmedi. Sınıf şu mesajı verdi: İyi işler yaparsanız biz takip ederiz, daha da ilerisini yaparız.

SYKB: Bazı sendikalar dışında

kürsüden atılan şovenist sloganlara pek katılım yoktu, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

E. Atmaca: Belki istediğimiz biçimde ve saldırıların boyutuna uygun değil, ama yavaş yavaş sınıflaşmaya doğru adım atıyoruz. İşçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu saldırılar, onu arasındaki ayrılıkları ortadan kaldırmaya ve heraber davranmaya zorluyor. Buna benzer bir olayı 21 Aralık'ta Bostancı Gösteri Merkezi'nde yaşadık. Türk Metal karşıda "Şehitler ölmez, vatan bölünmez!" sloganını atarken, Tuzla Deri-İş diğer taraftan "Yaşasın halkların kardeşliği!"ni atıyordu TÜMTİS işçileriyle birlikte. Ortada da Sümerbank işçileri: "İşçiler kardeştir, sermaye kalleştir!" sloganını ortaya çıkardı ve bu benimsendi. Hepsini birden atmaya başladı. Yani esas düşmanımızı ve birlik zorunluluğumuzu içeren sloganlar ortaya çıkarttığımız zaman kitle bunu benimsiyor. Ama dikkat edersen legal ya da illegal olsun, siyasal yapılara özgü sloganlar atıldığı zaman o gruplaşarak atılıyor. Örneğin "Birlik, Mücadele, Zafer"! Tek bir grup atıyor. Ya da işçi sınıfı içinde belli bir grup ona eşlik ediyor. Şimdi kitleye şunu öğretmek lazım. Bütün devrimci örgütlerin sloganları, sınıfsal nitelikli olduktan sonra kitle tarafından atılmalıdır. Ama bu böyle dayatarak benimsenmez. Bir yolundan geçecek, yaşayacaksınız. O birliğin, mücadelenin, zaferin neyle ilgili olduğunu öğreneceksin önce.

"İşçiler kardeştir, sermaye kalleştir!" Belki hasma kalıp gibi ama benimseniyor hemen iki dakikada. "Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!" benimseniyor. İşçi şunu kabataslak biliyor. Genel grev yapmak lazım. Ama nasıl, ne şekilde yapmak lazım? İşçi burada geliyor sendika bürokrasisine takılıyor. O çıkıyor karşısına. Bunların hepsi birbirine bağımlı şeyler.

SYKB: Son dönem gelişen kitle eylemliliklerine, özellikle 5 Ocak eylemine baktığımızda sınıf bölükleri arasında dayanışma ve işbirliği alanında önemli zayıflıklar olduğu görüyoruz. Sınıf dayanışmasının önündeki engeller nelerdir? Dayanışma hangi zeminde örülebilir?

E. Atmaca: Sınıfın iki büyük düşmanı

vardır. Sermayeyi işin içine katmıyorum bile. Sermaye zaten benim ezeli düşmanım. Ama benim kendi içimde iki düşmanım var: 1- Hafıza kaybı 2-Dayanışma noksanlığı. Hafıza kaybı neden var? 12 Eylül yaşanmışsa, buna karşı çıkmışsa, önceden sessiz sonradan sesli, radikal tavrını ortaya koymuşsan, arkadan adam gelip '94'te 5 Nisan kararlarını dayatmışsa demek ki sen 12 Eylül'ü unutmuşsun. İki, dayanışmayı yapmıyorsan, evvelden 80 bin lira aldığın zaman bin lira grevdeki işçiyle dayanışmak için veriyorsan, bugün ise 40 milyon lira aldığın zaman 100 bin lira vermekten kaçınıyorsan, demek ki devrimciler işçi sınıfı içinde gerekeni yapmamışlar. Çaba göstermemişler mi, göstermişler, ama gerekeni yapmamışlar. Şimdi ekonomik dayanışmanın dışında politik dayanışmanın hayata geçmemesi önündeki en büyük engel, altyapı bağlarının oluşmamasıdır. Tuzla Deri-İş günlerce direnişte bulunuyorsa, Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube, Haber-İş, bilhassa Platform'da yer alan sendika şubeleri, Haber-İş, Basın-İş vb. bunlar için iki saat iş hırakmıyorsa, bu kararı almıyorsa, uygulamıyorsa, o zaman bu işte bir samimiyetsizlik var. Ya da limanların özelleştirilmesine karşı Liman-İş bir gün iş hırakı, onlar da bir gün hırakın. Azdan başlasın. Dayanışma böyle kurulur. Dayanışma olmadı mı sınıf disiplini de yok. Bunlar birbirine bağlı şeyler. Çok şey istemeden az şeyleri isteyerek başlamak gerekiyor. Bir adım bir adım. Yerinde saymaktansa, geriye gitmekten. Geçen zaman içinde sen yerinde sayıyorsan, geride kalmışsın demektir. Kazanımları korumak önemli bir kaldıraç. Bunu kullanmasını bileceğiz bir kere. Kazanımları korumak etrafında birleşebilirsek, talepler etrafında da sürükleyebiliriz. Zaman gelir, hem sendika bürokrasisini aşar, hem de genel direnişi-genel grevi de yaparız. Ama bu iş althaçlarımızı biz kurarsak olur. Bu iş İstanbul'dan olur.

SYKB: Susurluk'ta ortaya çıkan çürüme ve kokuşma sınıfta belli bir politizasyonu da birlikte getirdi. Son eylemler bunun üzerinden şekillendi. Devlet ve düzenin içinde bulunduğu bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Çözüm nerede yatıyor?

E. Atmaca: Şimdi bir kere sınıf devleti öğrenmeli. Yani devletin yapılanması nedir, ne değildir bunu öğrenmeli. Basite indirgeyerek de olsa bunu öğrenmeli. Bir örneklemede bulunayım. Şube başkanı iken, 4 sene önce Keşan'da devleti tartışmaya açtım. Üyeler bana dediler ki: "Devlete laf söyleyemezsin.", "Niye? Bu devlet sizin devletinizi mi?" diye sordum. "Evet bizim devletimiz" dediler. "Neyi ile sizin devletinizi?". "Bayrağıyla, sınırlarıyla, istiklal marşıyla bizim devletimiz". "Peki IMF geliyorsa ve diyor senin ücretin bu kadar olacak, senin devletin de bunu uyguluyorsa kimin devleti bu?", "Sen yine de devlete laf söyleyemezsin başkan".

Sekreterim de gruba uydu, belki oy kaygısıyla. Yani devleti tartışmadık. Geçen gün temsilciler toplantısı var. Susurluk olayı da yeni olmuş. Keşan'dakiler gelip: "ya başkan, sen bunları mı anlatmak istiyordun?" dediler. Sendika yöneticilerinin görevi işçi sınıfının yaşadığı bu tabloyu çıplak bir şekilde karşılarına koymaktır. Devletiyle, güvenlik güçleriyle, herşeyiyle ortaya koymak. Bunu yapamadıktan sonra biz, Susurluk ne ilkidir ne de sonuncusu olacaktır. Tesadüfen bir şey olmuş. Oysa yapının içinde çok eskiden beri böyle oluşumlar var. Gladio'nun, kontr-gerillanın varlığını çok eskiden beri biliyoruz. Şimdi burjuvazi de buna bilerek ses çıkartmamış. Niye ses çıkartmamış? Gladio'yu, kontr-gerillayı birçok ülkede kurduran kim, devletlerden bağımsız olarak, devletin içinde? Yine sermaye kendi varlığını korumak için kurdurtmuş bunları.

Şimdi bu ülkede milli gelirin paylaşımında, eğer 10 liranın 9'unu sermaye götürmüşse, 1'i bana, emekçilere kalmışsa, sermaye bu 9'dan 1'ini de devlet yapısı içindeki diğer örgütlediği yapılara ayırır. Ortaya çıktığında da karşısında yer alır. "Olur mu? Temiz toplum vs." O da bizim gibi "temiz toplum" sloganı atıyor. Ya da "temiz bir siyaset". Şimdi işçiler de karşı duruşlarını üretiyorlar: "Temiz toplum işçilerle gelecek!" Bu belki farkında olmadan doğuyor. Yani işçi sınıfı kendi içindeki özü, o dinamiği farkında olmadan ortaya çıkarıyor. Bize düşen, sınıfın içindekilere düşen o önderlik ortaya çıkana kadar onun dinamiğini canlı tutmak ve daha ileriye taşımak.

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

TİS Sürecine Girerken Sermayenin Zonguldak Seferi

Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürüyor! Muğla'da özelleştirme karşıtı miting

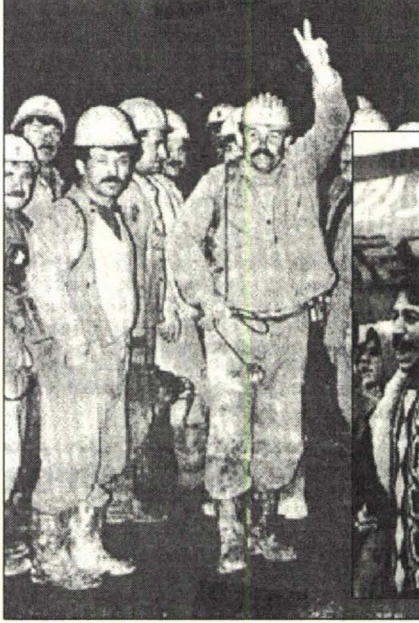
700 bin işçiyi ilgilendiren TİS sürecine girerken, sermaye işçi sınıfına dönük kapsamlı bir saldırı (özelleştirme, taşeronlaştırma, iller idaresi yasası vb.) içerisinde. TİS sürecini ücret artışına indirgeyen ve sınıfın ufkunu bu dar alana hapsedmek isteyen sendika bürokrasisi ise tamamen sermaye devletin istediği bir düzlemde hareket etmektedir. % 30'luk bir ücret artışını dayatan sermaye devletin yapmaya çalıştığı tam da budur. Sendika bürokratları tarafından getirilen enflasyon artı refah payı talebi, sermayenin genel saldırısı karşısında havada kalmaya mahkumdur. Ki bu talebi dahi kabul ettirmeleri mümkün görünmemektedir. Kısmi iktisadi kazanımlar elde edilse bile bu geçici bir ekonomik rahatlatma dahi sağlayamayacaktır. Şöyle de formüle edilebilir: Özelleştirmeyle işini kaybeden bir işçinin ücret artışına da gereksinimi kalmayacaktır.

Zonguldak'ta yaşanan TİS süreci bu açıdan oldukça net ve aydınlatıcıdır.

17. Şubat'ta Başbakan Erbakan'ın talimatıyla "Zonguldak Havzası Atılım Programı Çalışma Grubu" tarafından, madenlerden sorumlu devlet bakanı Rıza Güneri, RP, DYP ve DSP'li milletvekilleri, belediye başkanları, TTK, MTA, TKB genel müdürleri, çeşitli esnaf ve ticaret odaları temsilcileri ile GMİS sendikası başkan yardımcısı Salahattin Ataman'ın katıldığı bir toplantı yapıldı. Sermaye devletin Zonguldak'a bu çıkartmanın ardından, 28 Mart'ta Ankara'da ikinci bir toplantı düzenlenecek. Ardından ise, söz konusu "çalışma grubu" tarafından hazırlanan rapor Bakanlar Kurulu'na sunulacak. Sermaye devletin Zonguldak'a bir sonraki çıkartması ise Bakanlar Kurulu'nun Zonguldak'ta toplanmasıyla gerçekleşecek. Kısacası, işçi sınıfına dönük saldırı paketi sermayenin güç gösterisi eşliğinde açılacak, yürürlüğe konacak.

17 Şubat'ta yapılan ilk toplantı, devlet sözcülerinin, düzen partilerinin, çeşitli sermaye grupları temsilcilerinin ve bir işçi sendikası olan GMİS'in başına örülenmiş sendika ağalarının bir araya gelerek, sınıfa karşı oluşturdukları bir güç birliği anlamına geliyordu. Toplantı TTK'nın özelleştirilmesine dönük bir dizi kararla sona erdi.

Toplantının amacı "havzanın ekonomisini canlandırmak, bölge ekonomisini TTK ve taş kömürüne bağlı olmaktan kurtarmak, TTK'nın sorunlarını çözmek" olarak gösterildi. Bu doğrultuda Filyos vadisi projesi, Çaycuma ve diğer organize sanayi bölgelerinin kurulacağı, tekstil sanayinin geliştirileceği, mobilya ve oyuncak sektörünün kurulacağı, madencilik

yatırımları yapılacağı, maden sahalarının açılacağı, gemi, yat, tekne sanayi ile otomotiv sanayinin kurulacağı vb. vaatleri açıklandı. Sermaye devleti, altından özelleştirmeden başka bir şey çıkmayan bu yalanlarla sendika bürokrasisini de yanına alarak, özelleştirmeye karşı işçi sınıfından yüklebilecek tepkileri yatıştırmak istiyor. Oysa, uzun zamandan beri yayılan bu yalanların altından özelleştirmeden başka birşey çıkmamaktadır.

Havzada yıllardır işten atılmalar, zorunlu emeklilik, TTK'nın küçültülmesi ile özelleştirme saldırısı adım adım sürmektedir. '91 madenci fırtınasını belleğinden çıkartamayan sermaye sınıfı, savaşıma gücü kalmamış bir işçi sınıfı yaratmak istemektedir.

Ön süreçte TTK'nın devri için yatırımlar yaparak ve verimsiz ocakları kapatarak uygun bir zemin hazırlayan sermaye, geline aşamada TTK'nın tamamen özelleştirilmesi için atağa geçmiş bulunuyor. Devlet özelleştirme alanındaki başarısını, dikkati ücret pazarlığına odaklanmış sınıfı moralman yıkarak, onu savunma çizgisine çekip dağıtarak genel bir zafer ile birleştirme amacındadır. Ancak bu şekilde kendisine yönelecek bir hareketin önünü alabileceğini düşünmektedir.

"Çalışma grubu"nin ilk toplantısı sonrasında çıkan kararlar şöyle: TTK'da yeraltı ve yerüstünde çalışan 20 bin işçinin 4500'ü işten atma ve zorunlu emeklilik yoluyla çıkarılacak. Yerüstü işletmeleri tamamen özelleştirilecek. Sosyal-bakım, inşaat, kara nakliyat, elektromekanik işletmeleri tamamen kapatılacak. Bu işyerlerinde çalışan 2650 işçi bu yıl işten atılacak. Maden Makinaları Onarım Fabrikası'nın özelleştirilmesi için ise Bakanlar Kurulu'nda alınan kararlar doğrultusunda; KDSEGB, Türkiye Kalkınma Bankası ve

DPT'den oluşan komisyon çalışmalarını sürdürmektedir.

GMİS sendika bürokrasisi ise sermaye devletin aldığı bu saldırı paketine göstermelik bir karşı duruş dahi ortaya koymadı. O bir yana, GMİS "Zonguldak Havzası Atılım Projesi Çalışma Grubu" içerisinde yer alarak açıkça sınıfa saldırı cephesinde saf tuttuğunu ortaya koymuştur. GMİS bürokratlarının bu tutumu sözleşme tutanağında kendini yansıtmaktadır. TİS taslağında bir yanda % 148'lik bir ücret artışı öngörülürken, diğer yandan yeralan toplu işten çıkarma ile ilgili 94. madde gerçek niyetleri çıplak bir tarzda ortaya koymaktadır. TİS taslağının 94. maddesi şöyle demektedir: "İşletmenin ve işyerinin ekonomik veya teknolojik durumu, işin, işyerinin ve işletmenin gereği bakımından zorunluluk olmadıkça, işveren toplu işten çıkarmaz". Dikkat edilirse "işyerinin ekonomik veya teknolojik durumu bakımından zorunluluk olmadıkça" deniliyor. Ki bu sermayenin özelleştirmeye getirdiği gerekçeden farklı değildir. Bu madde GMİS bürokratlarının tutumu konusunda başka söze gerek bırakmamaktadır.

Sermaye devleti sendika bürokrasisinden aldığı destek ve sınıfın geri mücadele düzeyinden aldığı güçle bu kadar pervasız davranmaktadır. Zonguldak işçi sınıfının özelleştirmeye ve kendisine karşı yönelen her türlü saldırıya karşı topyekün bir karşı koyuşu gerçekleştirememesinin köklü nedenleri vardır. Birincisi, sermayenin ideolojik saldırısı, ikincisi işçi sınıfını denetim altında tutan sendika bürokrasisinin sermaye sınıfına uşaklığı, üçüncüsü ise devrimci önderlik boşluğu. Genelde Türkiye, özelde ise Zonguldak işçi sınıfı birleşik-militan bir mücadele hattına ve kendisine önderlik edecek devrimci bir partiye yakıcı bir ihtiyaç duymaktadır.

Sermaye, yaşadığı krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye devam ediyor.

Muğla'ya bağlı Yatağan ilçesinde bulunan termik santralinin özelleştirilmesi de sermayenin saldırılarından biridir. Dokuz bine yaklaşan çalışanı ile dev bir işletme olan Yatağan Termik Santrali ve ona

bağlı olarak çalışan taş ocakları sermaye tarafından satışa çıkarılmıştır. Buna karşılık olarak özelleştirmeye karşı bir kampanya çalışması yürütüldü. İşçilerin bağlı bulunduğu TES-İŞ sendikası Muğla'da bir miting yapma kararı aldı.

Miting günü TES-İŞ, CHP, EMEP, ÖDP, Halkevi, HADEP, SES, Eğitim-Sen ve öğrenciler alanda yerlerini aldı. Alanda 7-8 bin insan vardı. İşçiler arasında belli bir gücü bulunan TES-İŞ sendikası alanda denetimini kurmuştu. Çeşitli devrimci grupların çalışmalarını hazmedemeyen sendika ağaları, devrimcilerin işçilere yaklaşmasının önüne geçmeye çalıştı. Çeşitli anonslarla işçilere bu devrimci grupların provakatör olduğunu, onlardan uzak durulması gerektiği duyuruldu. Buna rağmen işçilerin devrimcilerle kaynaşması ve sloganların biçimini değiştirerek, daha güc bir tarzda haykırılmasının önüne geçilemedi.

Öğrencilerin attığı ve tüm kitlenin de sahiplendiği "İşçi-Memur-Gençlik Alanda Birleştik" sloganının yanısıra "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Refah-Yol İstifa", "İş, Ekmek, Özgürlük", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" ve "İşçi Sınıfı Savaşacak Sosyalizm Kazanacak" en sık atılan sloganlardı.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni! Özelleştirmeye Son! Sokağa Eyleme Genel Greve! İşçi Sınıfının Birliği, Sermayeyi Yenecek!

160 Toros Gübre işçisi, sendika temsilcileriyle birlikte fabrikayı işgal etti;

Birlik ve Kararlılık İşverene Boyun Eğdirdi

Ceyhan'da bulunan Tekfen Holding'e bağlı Toros Gübre'de işçi fazlalığı gerekçesiyle 31 işçinin işine son verildi. İşçilerin buna yanıtı işverenin eteklerini tutuşturacak kadar sert oldu. Akşama doğru 160 işçi sendika temsilcileriyle birlikte fabrikayı işgal etti. Sabaha kadar süren işgalin ardından, işçiler bu kez topluca idari binaya yürüyerek oturma eylemi yaptılar. İşveren, gördüğü kararlılık karşısında boyun eğmek zorunda kaldı. Başka herhangi bir işçinin atılmayacağına söz verilmesi üzerine işçiler eylemlerine son verdiler.

Gübre işçilerinin ilk kararlı eylemi değil bu. '92 yılında gübre işçileri Adana sınıf hareketine unutulmayacak bir direniş sayfası açmıştı. İşçiler fabrika önüne kurdukları çadırlarda aylarca direnerek örnek bir tutum sergilemişlerdi. Hakları için sonuna kadar direneceklerini dosta düşmana ilan etmişlerdi. İşte bugün ortaya konan kararlı sınıf tavrının gerisinde '92 direnişinin etkisi bulunuyor. Hafızalardan silinmeyen bu direnişe imza atan Gübre işçileri mücadeleciler geleneklerini korumalı, her geçen gün daha da pekiştirmelidirler. Sermayeye diz çöktürmenin başkaca yolu yoktur.

Aşağıda Toros Gübre'de örgütlü bulunan Petrol-İş şube başkanı Refik Deviren'le son işgal eylemine ilişkin olarak yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

SYKB: Toros Gübrede kaç kişi çalışıyor?

Refik Deviren: 220 üyemiz çalışıyor. Bunun dışında taşeron elemanlar var. Kapsam dışı personel var. '96 yılı içerisinde sözleşme imzaladık. 2 yıllık sözleşmeyle ortalama ücret ilk yıl için 48-49 milyon, ikinci yıl için 80-85 milyon oldu. İşveren bir İngiliz şirketine '96 yılında verimliliğin artırılması ya da maliyetlerin indirilmesiyle ilgili bir araştırma yaptırdı. 6 ay sürdü. Yılbaşına birkaç gün kala 19, ayın 8'inde ise 12 üyemize iş çıkışı verildi. Toplam 31 üyemiz, 8 kadar da kapsam dışı personel işten atıldı. Çıkışları engellemek için gerek burada gerekse merkezi düzeyde işverene görüşüldü. Fakat sonuç alınamadı. Biz de işçi arkadaşlarımızla birlikte çıkışlara karşı ne yapılabilir diye tartıştık. Toros Gübre, gübre üreten bir fabrika. İki ana işletmesi duruyor bir

aydan heri. Bu Mart'a kadar da sürecekti. Kış aylarında satışlar durduğu için üretim olmuyor. İşçiler bu zaman diliminde çalışmıyor. Fakat ücretleri almaya devam ediyorlar. İşverenin saldırısı tam da bu süreçte ortaya çıktı. Bunun nedeni üretimden gelen gücümüzü engellemektir. Üretimden gelen gücümüzü kullanamazdık. Fakat buna karşı sessiz de kalamazdık. Temsilci arkadaşlarla bir araya gelip değerlendirme yaptık. Ayın 8'inde çalışan ve izine çıkan arkadaşlarla birlikte akşam saat 18.00'den sabaha kadar fabrikada kaldık. Sabah gelen arkadaşlarla idare binasında toplandık. Bir saat kadar oturma eylemi yaptık. Bir süre sonra genel müdür geldi. Bundan sonra işçi atılmayacağına dair teminat verince biz de eyleme son verdik.

SYKB: Peki bundan sonra işveren işçi çıkarmayacak mı?

Refik Deviren: İşveren her ne olursa olsun işçi çıkarmayacağına dair bir güvence vermedi. Bu saldırının asıl amacı işyerindeki sendikal örgütlülüğü dağıtmaktır. Ücretlerin yüksek oluşu ise sadece bir bahanedir. Biz işverene, saldırılar olursa üretimde bulunsak da, bulunmasak da buna cevap vereceğimizi söyledik.

SYKB: Toros Gübre dışındaki direnişlere dönük bir çalışmanız var mı? Örneğin Çukobirlik'te grev yaşanıyor.

Refik Deviren: Çukobirlik direnişi kuşkusuz onların değil tüm Adana işçi sınıfının bir sorunu. Bu yüzden sahip çıkılmalıdır. Bizler maddi yardım, grev ziyareti, sendikada işçileri ziyaret gibi çeşitli dayanışma biçimlerini yerine getirmeye çalışacağız. Tüm işyerlerinde Çukobirlik için direnişe geçmek çok daha anlamlı olur. Fakat bu bugün için pek mümkün görünmüyor.

SYKB: 5 Ocak mitingine kaç kişiyle katıldınız?

Refik Deviren: 100 kişiyle katıldık. İşçilerimiz çalıştıklarından dolayı sayımız azdı.

SYKB: Mitingi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Refik Deviren: Miting geçmiş mitinglerle kıyaslandığında daha az coşkulu, fakat çok daha kitleseldi. Katılımın büyük çoğunluğunu taşradan gelen işçiler oluştuyordu. Kitle son derece disiplinliydi.

SYKB: Sorunlar sizce istenildiği gibi dile getirildi mi?

Refik Deviren: Sorun sadece Susurluk değil kuşkusuz. Zaten Türk-İş'in miting kararının gerisinde farklı nedenler de var. Birincisi, mitingle bir gövde gösterisi yapılmaya çalışıldı. İkincisi, Refah-Yol'un daha önceki hükümetleri hiç aratmayan özelleştirme saldırısına dur diyebilmek için... Özelleştirme saldırısı kapsamlı olarak sürüyor. Bugün limanlar ve demiryolları da bu saldırının hedefinde. Başından itibaren biz, özelleştirmeye sendika olarak karşı çıktık. Fakat birçok sendika bu saldırıya daha yeni yeni tepki vermeye başladı. Bu da bugün için bir olumluluk kuşkusuz. Deyim yerindeyse artık demir tavına gelmiş bulunuyor. En son Liman-İş'in 24 saatlik iş hırakma eylemini şubeler olarak ziyaret ettik.

SYKB: Diğer kesimleri eyleme taşımak için bir çalışmanız oldu mu?

Refik Deviren: Kamu sendikaları, partilerden eylem öncesi katılmak için talep oldu. Sendikaların belli bir gücü var ama maddi dayanakları kısıtlı.

SYKB: Böyle eylemler her zaman olmuyor. Bu talebi karşılamamız gerekmez mi?

Refik Deviren: Bizim için asıl önemli olan üyelerimizin gelmesi. Dışardan talebi karşılamak için belli bir

bütcenin olması gerekiyor.

SYKB: Peki merkezinizden işçi katılımını sınırlayan bir yaptırım oldu mu?

Refik Deviren: Hayır olmadı. Başka sendikalarda olur fakat bizde olmaz. Her sendika maddi gücü oranında insan götürebilir. Bu da üye sayısıyla ilgili bir sorun. Üyeleri fazla olan sendikalar, doğal olarak maddi alanda daha güçlü oluyor. Örneğin Tes-İş'in yüzbin, Petrol-İş'in ellibin, TÜMTİS'in beşbin, Hava-İş'in ikibin üyesi var. Petrol-İş'in son eylemde kasasından on-onbeş milyon parası gitti. (...)

SYKB: Sendikalar böyle mitinglere harcamayacaksa, başka nereye harcaabilir ki parasını?

Refik Deviren: Sınıf mücadelesi geliyor. Yarın bir Ankara daha çıkabilir. Ayrıca grevlerde harcanıyor paralar.

SYKB: Sendikalar grevlerde para yardımında bulunmuyorlar ki.

Refik Deviren: Bizim PİS-SA grevimiz oldu (1987) 3.5 ay sürdü. Bu süre boyunca biz işçilere dörtte birin üzerinde para verdik. '83 SA-SA grevinde verdik.

SYKB: Dörtte bir'in grevlerde verilmesi yasalarda var zaten.

Refik Deviren: Yasalarda olsa da sendikalar isteseler vermeyebilirler. Yani yasanın fazla bağlayıcılığı yok. Biz '87 yılında yaklaşık 100 gün süren Netaş grevinde, Petrol-İş olarak paramızı son kurşuna kadar harcadık. Ki o zamanlar sendikalar çok daha güç durumdaydı. Maddi imkanları zayıftı. Bizde aidat olarak bir yövmyenin %70'ni alıyoruz.

SYKB: Televizyonda Bayram Meral, Rıdvan Budak ve Saim Uslu'nun katıldığı bir program yapıldı. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz.

Refik Deviren: Asıl olarak hem DİSK-Türk-İş'in, hem de Hak-İş'in arasında bulunan ayrılıklar suni ayrılıklardır. Bireysel ve koltuk hesaplarından kaynaklanmaktadır. Zaten sendikalı işçi sayısı her gün azalıyor. Şu an bir milyon kadar sendikalı işçi var. Bu sayıya üç konfederasyon hayli fazla. Bunun için tabandan, konfederasyonların birleşmesi doğrultusunda çaba harcanmalıdır. Toplantıda B.Meral ile R.Budak arasında çok gereksiz bir tartışma yaşandı. Sendikal hareketin gittikçe zayıfladığı bugünkü koşullarda birleşmenin çabası içinde olmak gerekiyor.

ADANA / 11.01.1997

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

SSK'nın tasfiyesi durdurulsun! Savaşa değil, sağlığa bütçe!

SSK'lı sayısı son on yıl içinde 9 milyon'dan 25 milyona ulaştı. Buna karşılık sağlık çalışanı sayısı artırılmadı. Hiç yatırım yapılmayan SSK'nın sadece işverenden 25 katrilyon alacağı vardır. Bu borçlar ödendiği takdirde 100 hastane, 300 dispanser açılabilir, 5 bin hekim, 7 bin hemşire ve 10 bin yardımcı sağlık çalışanına istihdam sağlanabilecektir.

Benzer sorunlar diğer devlet hastanelerinde de yaşanırken, özel sektöre kaynak akıtılmaktan hiç kaçınılmamıştır. "Parası olana sağlık" mantığına dayanan özel hastaneler devletin sağladığı bir çok avantajla yaşatılmakta ve palazlandırılmaktadır. 1980-93 arası özel hastane sayısı %31, yatak sayısı %40 artmıştır. Özel hastanelerin %45'i İstanbul'dadır. Özel sektördeki bu büyümeyi Ankara, Bursa, İzmir, Hatay, İçel, Adana gibi yedi büyük il izlemektedir. Bu tablo sağlık harcamalarındaki eşitsizliği açıkça ortaya koymaktadır. Özel hastaneler kurulduğundan itibaren beş yıl süreyle vergiden muaf tutulmaktadır. Aynı durum yurtdışından getirilen tıbbi malzeme ve ilacın gümrük vergisi için de sözkonusudur. Yine özel sağlık sektörüne '94 bütçesinden 15 trilyon teşvik ayrılmıştır.

Özel sektörün teşvik ve kredilerle palazlandırılması, sağlık hizmetlerini gelir düzeyinin en üstünde yer alan %20'lik bir kesime hizmet eden bir yapı haline getirmiştir. Tam da burada değinilmesi gereken nokta şudur. Özel sektöre giden bunca kaynak, SSK'ya ve devlet hastanelerine aktarılacak olsa, bu hastaneler çok daha iyi bir konuma gelebilecektir.

SSK'da uygulanmaya başlayan ve direkt olarak SSK çalışanlarına yöneltilen bir diğer temel saldırı özertleştirme politikasıdır. Hastaneleri bir işletme durumuna getiren, hastane yönetimini başhekim başkanlığında bir yönetim kuruluna bırakan uygulamada çalışanları çok

kötü şartlar beklemektedir. Ankara'da 657'ye tabi çalışanlar istifa ettirilerek, hiç bir iş güvencesi olmayan sözleşmeli personel konumuna getirilmiştir. Bu özelleştirmenin ilk ve en önemli adımıdır. Bu duruma getirilen hastaneler bir kaç yıl sonra zarar ettiği bahanesiyle satılacak ve kapatılacaktır. Şu anda bile sağlık hizmetleri ihtiyacı ölçüsünde ve zamanında karşılanamayan sigortalılar, o vakit bu hizmetten tümüyle mahrum kalacaktır. Kısaca parası olanın yaşadığı, olmayanın ölmeye terk edildiği bir sağlık sistemini kabul edilecektir.

Yine, sürekli propagandası yapılan aile hekimliği de, özelleştirme saldırısıyla birlikte gündeme gelen, "paran kadar sağlık" politikasının bir uzantısıdır.

Peki bu kapsamlı saldırı karşısında neler yapılabilir? Herşeyden önce, biz işçi ve emekçiler sağlık ve sosyal güvenlik haklarımızın elimizden alınmasına sessiz kalmamalı, hakkımızı sokaklarda aramalıyız. Uzun mücadeleler sonucu elde edilmiş kazanımlarımıza sahip çıkmalı, tepkimizi göstermeliyiz.

İşçilerden kesilip, işverenin kasasında kalan trilyonların SSK'ya aktarımı sağlanmalıdır. SSK'ya yeni kaynak aktarımları, personel, teknoloji alımı sağlanmalı, hastane, dispanser gibi yeni ünitelerin açılmasına destek verilmelidir. Sigortasız çalışan nüfus sigorta yaptırılmalı, tüm çalışanların, işsizlerin ve emeklilerin bu haktan faydalanması sağlanmalıdır. Devletin özel hastanelere teşvik, kredi ve fonlar aktarması ve bu gibi yerlerin açılması engellenmelidir. Varolan SSK ve devlet hastanelerinin iyileştirme yoluna gidilmelidir.

İşçi ve emekçiler olarak tüm bu taleplere birleşik bir tarzda sahip çıkmalı, "hak verilmez alınır!" ilkesini şiar edinerek, gücümüzü konuşturmalıyız.

İşçi-memur elele! Genel greve!

Ankara'ya bu kez sağlık ve sosyal güvenlik emekçileri aktı... 1 Mart SES Mitingi

1 Mart '97 günü Ankara yine Türkiye'nin dört bir yanından gelen emekçileri ağırladı. SES ve Tüm Sosyal-Sen'in grevsiz sendika yasa taslağı, özelleştirme ve sürgünlere karşı düzenlediği **Sürgünle Kadrolaşmaya, Balyozla Özelleştirmeye, Çeteyle Suskunlaştırılmaya Karşı 1 Mart İnsanca Yaşam Yürüyüşü**'ne beş-altı bin civarında sağlık, sosyal hizmet ve sosyal güvenlik emekçisi katıldı. Eylemde ayrıca Maden-Sen ve Tüm Maliye-Sen'li emekçiler, Tıp Fakültesi ve Sağlık Hizmetleri öğrencileri de pankart, slogan ve talepleriyle yerlerini aldılar.

Saat 9:00'da Hipodrom'da toplanmaya başlayan kitle, saat 10:00 civarında Sıhhiye yönüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Ankara Polisi'nin mitingin yapılacağı meydanı panzer, zırhlı araç, köpek ve çeviklerle abluka altında tutmasına rağmen 11:00-12:00 sularında kitle Sıhhiye Meydanına girerek mitingi gerçekleştirdi.

Miting alanında yapılan konuşmalarda genel olarak emekçilere uygulanan baskılara, sürgünlere ve

cezalara, şeriat-darbe tartışmalarına yer verildi. Kamu emekçilerinin üretimden gelen güçlerini kullanmaya hazır bir dönemde olduğu belirtildi. Genel olarak yeterli bir coşku düzeyine ulaşamayan yürüyüş ve mitingte yoğun olarak, "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Sürgünlere Hayır!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Şehit Namırın!", "Sokağa, eyleme, genel greve!", "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!", "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!", "Savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe!", "Zindanlar boşalsın, çetelere yer kalsın!", "Sendika hakkımız, grev silahımız!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak'çı komünistler olarak eyleme dövizlerimiz ve yazılı-basılı materyallerimizle müdahale ettik. "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Genel Grev Genel Direniş", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "Özelleştirme ve Sürgünlere Karşı Mücadele Saflarına" yazılı dövizlerimiz sağlık emekçileri tarafından taşındı. Alanda yaygın olarak kuş, bildiri ve broşürlerimiz dağıtıldı. Toplam faaliyetimiz içersinde özellikle sağlık emekçilerinin sıcak ilgilerini gözlemledik.

Gerek alana giriş sırasında, gerekse de alanda sermayenin faşist kolluk kuvvetlerinin engellemeleriyle karşılaştık. Materyallerimizi içeriye sokmaya çalışan yoldaşımız girişte, başka bir yoldaşımız da alanda gözaltına alınmak istendi. Yaşadığımız her iki saldırı karşısında da düşmana komünistlerin kolayca teslim alınamayacağını gösterdik.

Kızıl Bayrak / ANKARA

Urla'da sağlık emekçileri 18 Nisan cezalarını protesto etti...

SES İzmir Şubesi, 15 Ocak 1997'de Urla Devlet Hastanesi'nde bir basın açıklaması düzenledi. 18 Nisan iş bırakma eylemi dolayısıyla başlatılan soruşturmadan Urla Devlet Hastanesi çalışanları da nasibini almış ve 72 kişiye soruşturma açılmıştır. 62 kişiye uyarı ve ikaz, 3 kişiye ise 1/30 maaş kesintisi cezaları verildi. İki ses üyesi için ise daha ağır cezalar beklenmektedir. Bu durumu protesto eden basın açıklamasına İzmir ve Urla'dan 50 civarı SES üyesi ve demokratik kurum temsilcileri katıldı.

SES İzmir Şubesi'nin pankart

açtığı eylemde, "Baskılara, Sürgünlere Son", "Urla Cezaları Geri Alınsın", "Grevli, Toplu Sözleşmeli Hakkımız" gibi dövizler taşındı.

SES sözcüsünün ve Urla Devlet Hastanesi emekçisi Semra Tankurt'un yaptığı açıklamada özetle; 18 Nisan eyleminin yasal bir hak olduğu, buna karşın cezalandırmaların sürdürülmesinin yasadışı ve sendikal haklara saldırı olduğu söylendi. Kararlı olduğu, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının alınacağı vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İZMİR

Kapitalizm'de kadın manzaraları

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi kadının ücretli köleliğe karşı verdiği amansız mücadeleyi simgeleyen bir direniş günüdür. New York'lu 40 bin dokuma işçisi kadının 1957'de 18 saate varan çalışma saatlerine ve onulmaz ağırlıktaki çalışma koşullarına karşı başkaldırışıdır 8 Mart. Ve yine 8 Mart, 1886'da tekstil işçisi kadınların "eşit işe eşit ücret", sendikalaşma ve oy hakkı için yükselttikleri direniş bayrağının, polis tarafından çıkarılan bir yangınla kana boğulmasıdır. 8 Mart'ın bu mücadelecı geleneği 1908'de Avrupa'nın değişik şehirlerinde eşitlik ve özgürlük talepleri haykırarak sokağa taşan emekçi kadınlar tarafından da sürdürülmektedir.

1910 yılında Kopenhag'da II. Enternasyonal'e bağlı Uluslararası Sosyalist Kadınlar 2. Konferansında, Alman işçi hareketi önderlerinden Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart, emekçi kadınların yiğit mücadeleleri anısına "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ilan edilir.

O gün bugündür, tüm dünyada 8 Mart, kapitalist sisteme karşı emekçi kadının tüm öfkelerini haykırdığı, kadın-erkek tüm proletaryanın ücretli kölelik sistemine karşı kavga bayrağını yükselttiği gündür.

İşçi kadını:

Binlerce tekstil fabrikasından biri. Yoğun olarak kadın ve çocuk çalıştırılıyor. Patron, örgütsüz ve bilinçsiz olan kadın ve çocuklara insanlık dışı çalışma koşullarını daha kolay dayatacağını biliyor. 14 saate varan çalışma saatlerine, berbat yemeklere, düşük ücretlere, cinsel tacizlere sesini çıkarana hemen kapı gösteriliyor. Konuşmak, ihtiyaç olduğunda tuvalete gitmek dahi yasak. Sabahın erken saatlerinden geceyarılarına kadar çalışan kadınları bir de bir ton ev işi bekliyor. Kadınların çoğu bekar. "Çeyizimi düzüp de evlensem, kurtulsam" bakışı hakim. Patron bundan yararlanıyor. Fazla bir tepki yükselmez deyip, önce kadınları işten çıkarıyor. Sonra da, aynı kölelik koşullarına razı gelen yenilerini daha da ucuza işe alıyor. Orta yaşa ulaşmış kadınların çoğu meslek hastalıklarından muzdarip. Fabrikada kreş, emzirme odası yok. Çocuklar ya konu komşunun elinde ya sokakta büyüyor.

Cumartesi anaları:

Güzel ana, Gülşah ana, Hatice ana... ve daha niceleri. Her Cumartesi Galatasaray lisesinin önünde oturuyorlar. Binbir emekle yetiştirdikleri evlatları gözaltında kaybedilmiş, kaçırılmış, katledilmiş, zindanlara atılmış. Devlet aldı çocuklarını. Çocuklarını aldığı gibi, çocuklarını soranlara da zulmediyor. Jop mu kalmış sırtlarında kırılmamış, it mi kalmış üzerlerine salınmamış. Kırmızı bantlarıyla süsledikleri saçlarından sürüklendiler. Yetmemiş. Polis çizimleri altında belleri kırılmış. Yetmemiş. Analara bahşedilen sahte kutsallık zulüm oluyor kusuluyor üzerlerine. Buna rağmen 94 haftadır direniyorlar. "Sağ aldınız, sağ istiyoruz!" diyerek devletin karşısına dikiliyorlar. "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" haykırılarıyla seslerini tüm dünyaya duyuruyorlar.

Gecekondu kadını:

Bir emekçi mahallesi. 2 göz gecekondu 13 kişi barınıyor. Büyüklerin çoğu işsiz. Para ekmeye dahi yetişmiyor, ama aş kadından soruluyor. Günlendir su akıyor, ama temizlik kadından isteniyor. Masaya, kitaba, kaleme, katkı payına güç yetmiyor, ama çocukların eğitiminden kadın sorumlu. Mahallenin yollarını çamur götürüyor. Çocuklar sokaklarda soğuk, pislik ve hastalıklarla boğuşuyor. Hastalıkta, gidecek sağlık ocağında doktor yok. Varsa bile, ilaca para gerekiyor. Kadın sosyal yaşamdan tümüyle mahrum. Kocas, abisi evden dışarıya çıkmasına dahi izin vermiyor. Yasakları delse, çıksa, mahallelinin ağzına düşecek. Hoş, gidebileceği bir yeri de yok. Mahalede ne kütüphane, ne tiyatro halka hizmet veren hiç bir sosyal kurum bulunmuyor. Mutfak kadının dünyası, televizyon tek eğlencesi, dayak da bu kölelik yaşamının cabası oluyor.

Bir genç kız:

Bir genç kız. 19 yaşında. Kendisi gibi yoksul bir gence sevdalı. Telli duvaklı gelin olma hayalini kurarken, gelenekler, töreler dikiliyor karşısına. Baba, başka bir damat adayına olur demiş. Yüklü bir başlık parasına anlaşılmış. Hem baba ocağı rahata kavuşacak, hem kızın hayatı kurtulacak. Kızının ise parada pulda gözü yok. Kızın gözü sevdiğinde. Peki, varmış babanın sözü dışına çıkmak. Varmış, alna yazılan yazıyı bozmak. Genç kız çaresiz. Sevdigine koşsa, herkesin gözünde namusunu yitirecek. Ailesinin onu sattığı adamla evlense ömürbilla mutsuz olacak. Bu ikilem yağlı urgan oluyor genç kızın boğazında. Son bir mektup bırakarak ardında, gaz vanalarını açıyor, kibriti çakıyor. Ölümü belki çözüm değil,

ama toplumun sağır kulaklarını tırmalayan acı bir haykırış oluyor.

Bir Kürt kadını:

Kürdistan'da bir kadın. Zorbalar işgal etmiş toprağını. Ekmek dahil herşey karneye bağlanmış. Kadının oğlu özgürlüğe sevdalı. Kadının oğlu dağda işgalcilere karşı savaşta. Birgün askerler basıyor köyü. Oğlun nerde diye soruyorlar. Kadın suskun. "Ya dağdaki oğlun gelecek teslim olacak, ya köyün yakılacak!" diye veriliyor ferman.

Bir gece ansızın geliyorlar. Erkekler köy meydanında toplanarak, dövülüyor. Kadınlara çocukların gözü önünde askerler çullanıyor. Haykırıları dipçik darbeleriyle boğuluyor.

İşgalci ordu yakılmış, talan edilmiş bir köy bırakıyor ardında. Kadının yazgısı önce göç yolları,

sonra gurbet, her zaman ve her yerde ise sefalet oluyor. Kentin varoşlarında da yakasını bırakmıyor devlet. Newroz kutlamaları yaklaşırken basılıyor evi. Oğlunun çerçevesi resmi, sarı, kırmızı, yeşil şalı çigneniyor polis postallarının altında. Yine geleceğiz deyip, evi terk ediyorlar.

Bir albay karısı:

O bir albay karısı. Genç yaşında evlendirilmiş güzel bir kadın. Bir yandan çocuklarını yetiştirmiş, evini idare etmiş, çay partilerine katılmış. Öte yanda, kocasının kolunda generallerin, milletvekillerinin, bakanların davetlerine katılmış. Kısacası, örnek bir ana, örnek bir eş. Ta ki, kocası Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşta ölünceye dek. Belki ölümün acısı, kendisini hiçbir zaman ait hissetmemiş bir dünyada yaşadıklarıyla birleşmeseydi yine susacaktı. Belki her zaman onun yerine konuşmuş kocası ölmeseydi, kendine ait fikirleri olduğunu hiç bir zaman hatırlamayacaktı. Ama kadın konuştu. Yaşasın halkların kardeşliği sözcükleri bir albay karısının ağzından dökülünce yer yerinden oynadı. Devlet bir çırpıda kadını aforoz etti. Tehdit, baskı, aşağılama... tüm kirli silahlarını ona yöneltti. Medya, özel hayatının en ince ayrıntılarını ortaya saçmakla kalmadı, "kocasına boşanma davası açmıştı, falanca günde tayt giymişti, saçları

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

sarıya boyalı" türü bir kampanyayla üzerine çullandı. Onu adeta fahişe ilan etti.

Ama kadın bir kez konuşmuştu. Bir daha susmayacaktı. En son, Galatasaray lisesinin önünden duyuldu sesi. Cumartesi analarına, "kayıpları bulmak için elbirliği yapalım!" diye anonslar yapan katil polisleri şöyle haykırıyordu: "Onları gömdüğünüz yerleri eşeleyin, hemen bulacaksınız!"

Bir üniversiteli:

Büyük mücadeleler vererek gelmişti üniversiteye. Oysa kız kısmı okumazdı. Hele başka bir kente gitmek de ne demektir? Ancak okuma azmi, öğrenme isteği tüm bu engelleri yenmişti. Bu kez har(a)ç gerçekliği karşısına dikildi. İşçi emeklisi babası bu yükün altından nasıl kalkacaktı? Yaz tatilinde çalışır, borcunu öderim diye direterek izni nihayet kopartmıştı.

Sonunda açılmıştı ona okul kapıları. Ama bilim değil, beyinleri hizaya sokan gerici, ezberci bir sistemle karşılaştı. Sanki okula değil kışlaya gelmişti. Polis ablukasında Türk-İslam sentezi gibi saçmalıkları dinlemektense, kitaplara yöneldi. Onun gibi kitaplara, sanata sevdalı bir gençle tanıştı. Bir akşam sinemaya gittiler. Elele dolaştılar. Yurt kapısının önünde birbirlerine sarılarak vedalaştılar. Ertesi sabah yurt yönetimi ona çıkışı verdi. Ailesine de, "kızlarınız ahlak kurallarına aykırı davranıyor, teröristlerle geziyor" türünden bir mektup yollandı.

Telefonda babanın sesi öfkeden kesilmişti: "benim böyle bir kızım yok, namusumu beş paralık ettin!" Kız, sokak ortasında çaresiz, ona yardıma koşan bir erkek arkadaşının

evine yerleşti. Oysa bu çıkarlar dünyasında her yardımın bir karşılığının olduğunu bilmeliydi.

Bir "sokak" kadını:

Günlerden Kurban Bayramı. Akşam saatleri Laleli. Sokaklarda birikmiş bir kalabalıktan bağrışlar, haykırışlar yükseliyor. 50-60 arası erkek bir Romen kadını sıkıştırmış, kazağını, eteğini çıkarmaya çalışıyor.

Ertesi akşam haberlerinde bu ve buna benzer görüntüler eşliğinde, sokak ortasında bir kadına tecavüz edildiği medyatik bir şov havasında halka duyuruluyor. Spiker mikrofonu uzatmış gelip geçenlerden fikrini soruyor. Esnaf, "madem ki, bu işler artık sokakta oluyor. Gençler AIDS'den korunmayı biliyor mu, bari?" sorusu karşısında önce şaşırıyor. Sonra tepkisini: "Konu bu değil. Çocuğumuzla çoluğumuzla sokaklara çıkamıyoruz. Sokak ortasında kadınlara tecavüz ediliyor!" diye dile getiriyor.

Manisalı bir genç kız:

Bir gün onu okuldan polisler aldılar. Diğer arkadaşları gibi Yorum'u dinliyor, Nazım'ı okuyor, dahası bir de duvarlara: "Kahrolsun Faşizm!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" gibi şeyler yazıyormuş!

Karakolda gözleri bağlandı. Çırılçıplak soyuldu. Bir yandan askıya çekiliyor, diğer yandan da çeşitli yerlerine elektrik veriliyordu. Devletin işkencecileri bununla da yetinmedi, en iğrenç cinsel tacizlerde bulundu.

Devlet'le tanışınca daha 14'üneydi. Ama onun gerçek yüzünü gördü. Ona 2 hafta boyunca işkence eden polisleri mahkemede parmağıyla göstererek teşhis etti. Mahkeme de kararını verdi. O zindan yolunu tutarken, işkenceciler DGM'yi elini kollunu sallaya sallaya terk etti.

Yukardaki anlatımlar, kapitalizmde kadının durumu hakkında yalnızca bir kesit veriyor. Ancak bu bile sermaye düzeninin ve onun faşist devletinin emek cephesinde yer alan kadına sömürü, baskı ve acıdan başka hiç bir şey vermediğini göstermek için yeterlidir. Kadının kurtuluşu, onun emeğini azgınca sömüren, ona hiç bir sosyal ve siyasal hak tanımayan, tüm özgürlüklerini gaspeden bu çürümüş düzenin yıkılmasıyla sağlanabilir ancak.

Bir avuç asalak sermayedarın saltanatı, işçi sınıfının örgütlü, bağımsız mücadelesiyle yıkılacaktır. Bu dünyanın tüm zenginliklerini üreten işçi sınıfı, insanın insanlığa kulluğu olmadığı, tüm çalışanların eşit ve özgürce bir arada yaşadığı, halkların kardeş olduğu bir dünya için üretimden gelen gücünü devrimci bir kararlılıkla birleştirdiğinde, sömürü ve zorbalık dışında birşey üretmeyen sermaye sınıfı da yenilmeye mahkumdur.

İşçi ve emekçi kadınlar bu mücadele içerisinde ve bu mücadelede yer aldıkları oranda özgürleşecektir.

**Kadınlar sokağa, eyleme, mücadeleye!
Kurtuluş devrimde! Kurtuluş sosyalizmde!**

Eşitlik, Özgürlük, Kardeşlik için Emekçi Kadınlar Platformu saldırıya uğrayan devrimci tutsaklarla dayanışma amacıyla, kadın tutsakların yoğun olduğu Uşak ve Çanakkale cezaevlerine heyet gönderdi.

Kavga Heryerde...

Çeşitli devrimci platform, sosyalist basın ve kültür sanat merkezleri biraraya gelerek, 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle bir platform oluşturduk. Eşitlik, Kardeşlik, Özgürlük için Emekçi Kadınlar Platformu adını alan bu yapı, 8 Mart'ı adına ve mücadeleciler tarihine yaraşır bir şekilde kutlamak amacıyla önüne bir program koydu:

basın-açıklamaları, Cumartesi analarına destek, Tuzla, Gazi ve Taksim'de kadın kürsüsü oluşturmak, cezaevlerini ziyaret vb. gibi.

Çeşitli saldırıların yoğunlaştığı Çanakkale ve kadın tutsaklara vahşice saldırıldığı Uşak cezaevini ziyaret için bir heyet oluşturuldu. Önce Uşak'a doğru yola çıktık. Burada devrimci kadın tutsaklarla görüşmeyi hedefledik. Onlara 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar vesilesiyle dayanışma duygularımızı ve devrimci tutsakların sürdürdüğü mücadelenin yanında yer aldığımız mesajını iletmek istedik. Ne var ki, daha cezaevine ulaşmadan, yol kenarında bekletilen askerlerin engellemeleriyle karşılaştık. Kimlik bilgilerimiz alındıktan sonra yolumuza devam ettik. Cezaevi kapısında bir kez daha aynı işleme tabi tutulduk. Adına girip görüşme yapmak istediğimiz Asiye Güden'in bir buçuk ay görüşe çıkarılmama cezası olduğu gerekçesiyle görüşe alınmadık. Uşak Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan izin alındığı takdirde, görüşebileceğimiz söylendi. Ancak yanına gittiğimiz Cumhuriyet Başsavcısı bizleri dinleme zahmetinde dahi bulunmadı. Bizler, henüz durumumuzu izah ederken susturulmaya çalışıldık. Savcı: "cezaevinin yolgeçen hanı olmadığını" vb. gibi gerekçelerle başvurumuzu reddetti.

Görüş gününün olmaması ve avukatların da bulunamaması nedeniyle Uşak cezaevindeki gelişmeler hakkında yeterli bir bilgi alamadan, bu kez Çanakkale cezaevine doğru yola çıktık. Burada Eşitlik, Özgürlük, Kardeşlik için Emekçi Kadınlar Platformu adına yaptığımız başvuru kabul edildi. Başvurumuzdan yarım saat sonra görüş yerlerine alındık. Zindandaki devrimci kadın tutsaklar tarafından coşkuyla karşılandık. Her ne kadar birbirimize dokunamasa da yüreklerimizdeki kavga ateşi bizleri sardı sarmaladı. İçerdeki arkadaşlarımız bizlere müzik dinletisi sundular. Ölüm orucu şehidi Ayçe İdil Erkmen adına düzenlenmiş türküyü yüreklerimiz yandı tutuştu. Erkek arkadaşlarımızla da uzun sohbetlerimiz oldu. 8 Mart'ın kavga ruhuyla birlikte çarpıtı yüreklerimiz.

Bu ziyaretlerde bir kez daha şunları gördük. Sermaye devleti içerde-dışarda, yaşamın her alanında azgınca saldırıyor, saldırmakta. Dışarda yıldırmadığı, sindiremediği devrimcileri zindanlara tıkarak devrimci kimliklerinden arındırmaya çalışmakta. Kimlikleştirme politikasıyla birlikte, fiziksel yok etme politikalarını uygulamakta.

Oysa, içerde-dışarda, yaşamın her alanında bizler varız. Bizler yaşamın kendisiyiz. Kavga sürüyor, kavga ateşiyle yanan yüreklerimizi susturamayacaklar. Bizler sermaye devletinin faşist politikalarının karşısında daima yer alacağız.

DHKP-C'nin ideo

Popülizmin ayırdedici özelliği, hiç de “halk” sınıf ve tabakalarından biri olarak işçi sınıfını da örgütlemek gerektiğini reddetmek değildir. Fakat tam da, modern kapitalist toplumun bu kendine özgü sınıfı ile öteki “halk” sınıf ve tabakaları arasında varolan temel önemdeki farklılıkları anlayamamaktır. İşçi sınıfının temel önemdeki konum ve misyon farklılığını, politik stratejide olduğu kadar pratik çalışmada da gözetememektir. Kurulu düzenden hoşnutsuz tüm sınıf ve tabakaları aynı kefeye koyan, aynı önemde gören, eşit bir ilginin konusu yapabilen bir bakış açısı, halkçı ideolojik kimliğin en geri ve ilkel bir örneği sayılmalıdır. Devrimci teoriyi küçümsemenin, teorik sorunları, sorunların teorik özünü ve çerçevesini umursamamanın, dolayısıyla teorik bakış açısından yoksunluğun DHKP-C çizgisini getirdiği nokta budur.

“Sol”cu görünümün sağcı özü

Önden üç ana bölüm olarak tasarlanan bu eleştirinin ilk iki bölümünün yayınlanmasının ardından *Kurtuluş* dergisi ilk dolaysız tepkilerini vermeye başladı. Yanıt değil, tepkiden söz ediyoruz. Zira yalan ve iftiraya ya da dedikodu, hakaret ve demagojiye dayalı saptırmalara gelince sayfalar dolusu yazanlar, temel önemde siyasal sonuçları olan ciddi ideolojik sorunlar sözkonusu olduğunda, bir ya da birkaç paragraflık saptırıcı tepkilerle yetinmiyorlar. Zira ciddi sorunların ideolojik özü okuru aptal yerine koyan öyle ucuz demagojilere fazla imkan tanımıyor. Tartışmadaki muhataplarınız sizden (en bağlayıcı yayınlarınızdan ve en yetkili kalemlerinizden) uzun parçalar aktararak düşünce çizginizi irdelemiş, eleştirilerini bu çerçevede ortaya koymuşlardır. Böyle olunca, yanıt verme girişiminde bulunduğunuz bir durumda, demagojiye ve tahrifata yatkın tüm kişiliğinize rağmen, siz de önce dolaysız aktarmalarla muhatabınızın konumunu ortaya koymak ve bu çerçevede eleştiri yönelmek zorundasınız. Ama yanıt vermeye pek hevesli olan, en küçük meseleler üzerine bile fırtınalar koparan *Kurtuluş*, kendisinin neden olduğu bir tartışma sözkonusu olduğu halde, nedense yanıtından kaçınıyor. Doğrusu bu ya, o hangi durumda nasıl davranacağını

iyi biliyor.

Peki ya yanıtından kaçınanlar tepkiye neden ihtiyaç duyuyorlar? Bu sorunun yanıtı gösterilen tepkinin içeriğinde, dolayısıyla işlevinde saklı. Üçüncü bölüm çerçevesinde düşünülen sorunlara geçmeden bunu ele almak istiyoruz. Bu, eleştirinin toplamının ve bu toplam içinde üçüncü bölümün yerli yerine oturtulmasını da kolaylaştıracaktır.

İdeolojik mücadeleden kaçışa inandırıcı gerekçeler!

Kurtuluş 11 Ocak ('97) tarihli sayısında, başlıktan soruyor: “*Kısr Politikalara Solu Nereye Götürür?*” Bu *Kurtuluş*'ta çok rasladığımız türden bir başlık; daha başından (başlıktan!) işi yarı yarıya halletme eğilimini (kurnazlığı da denebilir) yansıtıyor. Metinde ise, yine çok alışık olduğumuz o iyiniyetli din adamı masumiyetine bürünmüş basit demagojik üslupla, solun çeşitli kesimlerine peşpeşe bir şeyler söyleniyor. Söylenenlere bakılırsa, solun iflah olmaz münafıklar dünyasının tek mümini *Kurtuluş* ve onun gerisindeki siyasal akım. Aslında birlik, mücadele, örgütlenme vb. sorunlarda her yol doğal bir biçimde *Kurtuluş*'un dediklerine (önerdiklerine) çıkıyor da, solun tüm kesimleri, iflah olmaz bir kötü niyetlilikten olmalı, bir türlü buna yanaşmıyorlar.

Bildik türden bir demagojik laf yığını olan bu vaazın sonunda sıra nihayet bize geliyor. Bizim payımıza ise, yazının kendi çerçevesine herhangi bir biçimde oturmayan, şu sözler düşüyor: “*Kimisi de hala 20-30 sene öncesinin tartışmalarıyla oyalanıyor. ‘İşçicilik’ yapıyor. Sanki işçi sınıfını örgütlemeyi reddeden varmış gibi. Üstelik kendisinin de işçi sınıfı içinde eleştirdikleri hareketler kadar bir örgütlülüğü bile olmadığı halde. Devrimciler işçisini, memurunu, gencini, ihtiyarını, okuldakini, mahalledekini, köyedekini, kırdakini, bakkalını, manavını, tüm halkı örgütlemeyi, devrime kazanmayı önüne koymuş bunun çabasını verirken, onun gözü işçilerden başkasını görmüyor. Üç-beş fabrikanın nasıl örgütleneceğinden, yayınların nasıl dağıtılacağından başka bir şeye uzanmıyor ufkı. Dağıttıkları 5-10 bildiriye kim ne demiş bunu tartışarak, buradan devrim stratejisi çizip akıl veriyor.*” (*Halkın Sesi Kurtuluş*, sayı:1, s. 15)

“3-5 fabrikada” örgütlenmek, “5-10 bildiri dağıtmak” üzerine bildik terancyi geçiyoruz. *Kurtuluş*, tartışmaya yanaşmadığı temel önemdeki sorunları, hiçbir ideolojik öz taşımayan basit demagojik bir üslup içinde karartma ve bayağılaştırma yolu tutuyor. Her zaman yaptığını yapıyor; teorik bakıştan yoksun bir kafanın basit sağduyusuna hitap ediyor. Kendi kavrayışı mı budur, yoksa okurunu mu aptal yerine koyuyor, artık orasını bilemiyoruz. Fakat yukarıdaki boş laf toplamında bir cümle var ki, burada yinelemekten geçemeyiz. “Sanki işçi sınıfını örgütlemeyi reddeden varmış gibi”! Marksist dünya görüşünün sınıf özü ve ekseni üzerinden DHKP-C'ye yöneltilen bir eleştiriye yanıt olan bu cümle, kendi başına DHKP-C'nin teorik bakıştan yoksunluğunun ve

elbetteki bu açıdan iflasının veciz bir kanıtıdır.

Zihinleri popülist önyargılarla kireçlenmiş *Kurtuluş* yazarları artık anlamak zorundadırlar ki, bugün yeryüzünde devrimci siyasal mücadele verip de “işçi sınıfının örgütlenmesini reddeden” hiçbir akım bulup göstermek mümkün değildir. Popülizmin ayırdedici özelliği, hiç de “halk” sınıf ve tabakalarından biri olarak işçi sınıfını da örgütlemek gerektiğini reddetmek değildir. Fakat tam da, modern kapitalist toplumun bu kendine özgü sınıfı ile öteki “halk” sınıf ve tabakaları arasında varolan temel önemdeki farklılıkları anlayamamaktır. İşçi sınıfının temel önemdeki konum ve misyon farklılığını, politik stratejide olduğu kadar pratik çalışmada da gözetememektir.

DHKP-C bunu gözetmek bir yana, sorunu hala doğru dürüst anlama yeteneği bile gösteremiyor. Bunu anlayamayanların ise Marksizmle bir ilgileri olamaz. Bunu anlayamayanların sosyalizmi sınıf dışı bir sosyalizm, dolayısıyla gerçekte bir küçük-burjuva ütopyasıdır. Kurulu düzenden hoşnutsuz tüm sınıf ve tabakaları aynı kefeye koyan, aynı önemde gören, eşit bir ilginin konusu yapabilen bir bakış açısı, halkçı ideolojik kimliğin en geri ve ilkel bir örneği sayılmalıdır. Devrimci teoriyi küçümsemenin, teorik sorunları, sorunların teorik özünü ve çerçevesini umursamamanın, dolayısıyla teorik bakış açısından yoksunluğun DHKP-C çizgisini getirdiği nokta budur. Bunun hangi siyasal sonuçlar doğurduğunu, devrimci siyasal mücadele için ne gibi sorunlar yarattığını ise bu bölümün konusunu oluşturan bazı taktik siyasetler üzerinden örneklemeye olanağı bulacağız.

Fakat bizi burada asıl olarak yukarıya aktardığımız paragrafın ilk cümlesine bir dipnot olarak düşülmüş bir başka paragraf ilgilendiriyor. Tramvay bir zemin üzerine ve iki sütun altına gözalıcı bir biçimde yerleştirilen bu dipnotu olduğu gibi aktarıyoruz:

“20-30 yıl öncesinin tartışmasını yapıyor, üstelik yeni tek bir şey söylediği de yok. Tutturmuş, Narodnizm, Popülizm, maceracılık... Tutturmuş ‘öncü savaşıklık’, ‘kitleden kopukluk’. Yahu nasıl kitleden kopukluk bu. Tek bir eyleme, tek bir sürece ilişkin de değil, tüm bu tarih boyunca senin kitleden kopuk dediklerin hep Türkiye solunun en kitlesel siyasetleri olagelmışler. Senin kitleye çok bağlı siyasetin ise onyıllardır dışı dokunur bir sonuç yaratmamış... artık bunu gör. Hayır görmüyor, o eski nakaratları tekrarlayıp ideolojik mücadele yürüttüğünü sanıyor. Devam etsinler, mahsuru yok. Ama bilmeliler ki, en azından yazılarının okunurluk oranı son derece düşük kalacaktır. Çünkü insanlar ‘79-80’lerde örneğin TDKP yayınlarında okudukları yazıları tekrar tekrar niye okusunlar ki!” (agy.)

Şu son iki cümleden başlayalım. *Kurtuluş* bir durum tespiti mi yapıyor, yoksa okurlarına bir telkinde mi bulunuyor? “Durum” bu olmadığına göre, yazılanlar hak ettiği ilgiyi fazlasıyla gördüğüne göre, belli ki *Kurtuluş* ikincisini yapıyor. Okurlarına münasip bir dille kendisine yöneltilmiş eleştirileri okumamalarını telkin ediyor. Gerekçesi de pek inandırıcı; insanlar ‘79-80’lerdeki okudukları

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arney.org>

lojik kimliği ve taktik çizgisi-3

yazıları tekrar tekrar niye okusunlarmış ki!

Gerçekten pek inandırıcı! *Kurtuluş*'un bugünkü okurları arasında '79-80 döneminin devrimci siyasal yaşamından kalmışların, dolayısıyla o dönemin TDKP yayınlarını bilenlerin oranı nedir acaba? Dahası bu telkinleri yapanların kendileri o dönemin tartışmalarını doğru hatırladıklarından eminler midir acaba? Ama ezici çoğunluğunun o dönemin tartışmalarından habersiz olduğuna kuşku yok.

Fakat asıl önemli olan daha farklı bir noktadır. Biz TDKP olmadığımızı göre, dahası ortaya çıkışımızı TDKP'nin bütün bir teorik temeli ve ideolojik kimliği ile baştan aşağı hesaplamaya borçlu olduğumuza göre, *Kurtuluş* okurlarının bizim düşünce tarzımızı ve eleştiri platformumuzu "TDKP yayınlarında" bulmalarına olanak yok. Tartışma konusu bazı sorunların benzerliği ya da diyelim ki aynılığının, tartışmayı yürütenlerin ideolojik konumlarının da benzer ya da aynı olduğu anlamına gelmeyeceğini, *Kurtuluş*'un bilmesinde bir güçlük olduğunu sanmıyoruz. Ama bunu bilmesine rağmen okurlarına aldatıcı telkinlerde bulunmasının onurlandırıcı bir yanı olduğunu da sanmıyoruz. Şunu da ekleyelim ki, sayısız değerlendirmede ortaya koyduğumuz gibi, kendi aralarındaki farklılıkların tüm zenginliğine rağmen, '80 öncesinin devrimci akımları, son tahlilde, **aynı küçük-burjuva siyasal sınıf kimliğinin** farklı temsilcilerinden başka bir şey değillerdi. Bu açıdan bakıldığında, tonu ve siyasal sonuçları farklılık arzetsede de, '80 öncesinin TDKP'si ile Devrimci Sol'u, aynı ideolojik-sınıfsal kategori içinde yer almaktaydılar. Popülist ideolojik kimlik ve bunun belirlediği küçük-burjuva devrimci siyasal konum, bu çok farklı görünen iki hareketin birleşik paydası durumundaydı. Dolayısıyla, *Kurtuluş*'un '79-80 dönemi yayınlarını referans göstererek okurlarına pek de onur verici olmayan telkinlerde bulunması, onu DHKP-C'ye yöneltilmiş eleştirinin yükünden öyle kolay kolay kurtaramaz. Yapacağı şey, ya ideolojik çerçeveden bu eleştirileri yanıtlamaktır, ya da tümünden susup oturmasını bilmektir. Umursamazlık görüntüsü yaratmaya çalışmak, gerçekte, tam tersi bir izlenimi güçlendirmekten başka bir işe yaramaz. *Kurtuluş* yazarlarının deneyiminin bunu anlamaya yetmesi gerekirdi.

Devam edelim. "20-30 yıl öncesinin tartışmasını yapıyor"muşuz! Oysa biz 1996 yaz ortasının siyasal değerlendirmeleri üzerinden tartıştığımızı sanıyorduk. Zira önümüzdeki yazı 1996 Temmuz tarihi taşıyordu. DHKP-C'nin Merkez Yayın Organı'nda (*Devrimci Sol*) yayınlanmıştı. (DHKP-C Kongre Belgelerine göre; "partiyi her şeyiyle bağlayan tek yayın organı olan Merkez Yayın Organı", "diğer tüm legal ve illegal yayınlarımıza ideolojik önderlik eder, perspektif sunar"). En yetkili yayının en yetkili kaleminden çıkmış bu yazı, 1996 yaz ortasında ve Türkiye'de, "derinleşerek süren bir iş savaşı"tan, olgunlaşmış bir

"devrimci durum"dan söz ediyor, "devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir" diyordu. Bunları demekle de kalmıyor, "dogmatik" kafalı "işçiler"in **1996 Türkiye'sinin bu gerçeklerini** göremediğini söylüyordu. Tek bağlayıcı yayının en yetkili kalemine göre, "işçiler"in "teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından, bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaşı görmezden gelmeye götürmekte"ydi, vb...

İşte biz, "20-30 yıl öncesinin tartışmasını" değil, fakat tam da güncel duruma ve izlenecek taktik siyasal çizgiye ilişkin bu tespit ve değerlendirmeleri tartışıyorduk ve tartışıyoruz. Son derece güncel, somut ve siyasal sonuçları bakımından da bugün için bir hayli önemli sorunları ele alıyorduk ve alıyoruz.

Kaldı ki tartışmayı başlatan değil, yanıtlayan bir konumdayız. Eğer küçük-burjuva devrimciliğinin bazı temel karakteristikleri üzerinde durmak zorunda kalmışsak, eğer bu çerçevede popülizm, sınıf dışı sosyalizm vb. üzerinde bir ön tartışma yapmak ihtiyacı duymuşsak, bu da tümüyle, bu yanıt hakkının gerektirdiği bir zorunlu iş olmuştur. Zira yukarıya yeniden aktarılan ifadelerden de anlaşılacağı gibi, en yetkili yayın organının en yetkili kalemi, güncel duruma ilişkin tespit ve eleştirilerini "işçi kimlik" ve "dogmatik" anlayışlarla ilişkilendiriyordu. Bu nedenledir ki biz de, 1996 yazı üzerinden muhatap olduğumuz yazının bu özelliğini açıklıkla ortaya koyduktan sonra, yanıtın da bu çerçeveye oturmasının bir ihtiyaç olduğunu ifade etmek durumunda kalmıştık. İşte bu çerçevede söylediklerimiz:

"Yazının bu özelliği, ideolojik ve sınıfsal kavrayış ve kimliğe ilişkin bir ön tartışmayı bir ihtiyaç haline getiriyor. Bunu kısaca da olsa yapmak durumundayız. Süreç değerlendirmelerine, taktik belirlemelere ve eylem çizgisine ilişkin bir tartışmayı, bunun gerisindeki temel ideolojik konum ve tutumdan giderek yapmak, kuşku yok ki sorunun anlaşılmasını çok daha kolaylaştıracak ve her şeyi yerli yerine oturtacaktır."

Kurtuluş, başyazı sayfasında yeniden yayınladığı bir yazının tüm bu özelliklerini bilmiyor olabilir mi? "İç savaş", "devrimci durum", "iktidarı tehdit eder hale gelmiş" bir "devrimci savaş gerçeği" vb. üzerine subjektivizmin doruğu tespitler ile, kitleler ve örgüt tabanından yalıtılmış bireysel şiddete dayalı bir eylem çizgisi arasındaki açık organik ilişkiyi anlayamıyor olabilirler mi? Bu organik ilişki en bağlayıcı güncel belgeler (DHKP-C Kongre Belgeleri ve Devrimci Sol dergisi) üzerinden kanıtlandığına göre, "20-30 yıl öncesinin tartışmaları"ndan söz ederek demagojiye kaçmak, kendi okurunu aptal yerine koymaktan başka bir anlama gelebilir mi?

Dünyanın ya da yüzyılın "iki ayrı ucu"

"Narodnizm, Popülizm, maceracılık" diye "tutturmuş"muşuz! *Kurtuluş* hakkımızda böyle diyor. Bununla da herhalde 90-100 yıl öncesinin tartışmalarını yinellediğimiz ima edilmek isteniyor. Tarihsel paralelliklerden yarar umarak bir şey kanıtlama yoluna gitme yöntemini yıllar öncesinden açık biçimde eleştirip mahkum eden bizler, DHKP-C eleştirisinde benzer bir tutarsızlığa mı düştük acaba? *Kurtuluş*'un zahmet edip bunu göstermesi gerekmez miydi? Oysa bizim yaptığımız yalnızca şundan ibaret: Önce kendi güncel belgeleri üzerinden DHKP-C'nin ideolojik kavrayışına ve politik çizgisine açıklık getirmek, ardından ise bunun yüzyılın başındaki bir başka akımla olan **şaşırtıcı benzerliğini** temel noktalar üzerinden ve **dolaysız karşılaştırmalar** yoluyla göstermek.

Biz geçmişte kalandan yola çıkarak bugün yaşayana açıklık getirme yoluna gitmiş değiliz. Tam tersine, bugün yaşayana kendi dolaysız kavrayış ve pratiği ile ortaya koyduktan sonra, bunun geçmişte kalan tipik bir akıma ne kadar da benzediğini, ikisini dolaysız kanıtlarla yan yana koyarak, göstermek yoluna gitmiştik. Hepsi bu! Ortaya çıkan benzerlik tablosunun çok çarpıcı, çok şaşırtıcı ve benzeyenler payına hayli rahatsız edici olduğu bir gerçek, bunu o zaman da söyledik. Ama benzeyenler payına pek rahatsız edici olan bu aynı şey Marksizm adına pek sevindiricidir. Zira bu, küçük-burjuva devrimciliğinin karakteristik özelliklerine dair bilimsel görüşlerinin yeni bir somut doğrulanmasıdır. Bu nedenledir ki biz, yaptığımız karşılaştırmaların ardından ortaya çıkan çarpıcı benzerlikler tablosunu şaşırtıcı bulmadığımızı da özellikle belirtmiştik. Zira sözkonusu olan, tüm ulusal ve özgün renklerine rağmen, kapitalist toplumlara özgü genel bir toplumsal-siyasal fenomendir. Lenin bunu (devrim tarihinin toplamı üzerinden Sosyalist Devrimciler Partisi'ni ele alırken) tüm kapitalist ülkeler için şu sözlerle genellemişti: "Anarşizme benzer yanları bulunan ve ondan birşeyler alan ve tutarlı bir proleter sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini ölçüp biçemeyen şu küçük-burjuva devrimciliği..."

Bu tür bir devrimcilik kapitalist ilişkiler içindeki her toplumda aynı sınıf tabanından beslenir ve her ülkede kendine özgü bir biçimde kendisini gösterir. Onu yüzyılın başındaki Rusya'da olduğu kadar, yüzyılın sonundaki Türkiye'de de ya da örneğin günümüz Peru'sunda da bulabilirsiniz.

Elbette bu son örneği bilerek veriyoruz. *Kurtuluş*, Tupac Amaru Devrimci Hareketi (MRTA) gerillalarının Peru'daki elçilik eylemi hakkında yayınladığı bir çeviriye yazdığı sunuşta, MRTA'nın görüşlerinin kendilerine "çok yakın" olduğunu özellikle vurguluyor. Ve sonra da belirgin bir gurur ve heyecanla ekliyor: "Dünyanın iki ayrı ucundaki iki devrimci yapı... Devrimci halk kurtuluş savaşı her

yerde benzer gelenekler ve değerlerle yürüyor. Mesafelerin önemi kalmıyor." (H. İ. Kurtuluş, sayı: 12, 28 Aralık '96)

Bir sonraki sayıda aynı vurgu yineleniyor: "Dünyanın iki ayrı ucunda iki örgüt arasındaki benzerlik çarpıcıdır." (Sayı: 13, 4 Ocak '97)

Bu iddiaya tümüyle katılıyoruz. Fakat ekliyoruz: Yüzyılın "iki ayrı ucundaki iki örgüt arasındaki benzerlikler" de aynı ölçüde "çarpıcı"dır. Bu somut karşılaştırmalar içinde tüm açıklığı içinde gösterilmedi mi? İyi ama, birinci benzerlikten bu denli gururlananlar, ikincisinden niye bu kadar rahatsız oluyorlar? Nedeni basit. Çünkü bu ikincisinde sözkonusu olan geride, tarihin derinliklerinde kalmış bir akımdır. Sosyalist Devrimciler'in devrimciliklerinin tarihsel sınırları, tarihsel olaylarla açık biçimde ortaya çıkmıştır. Tarihsel sürecin sonraki evreleri bu akımı sosyalizm karşısında gerici bir konuma düşürmüştür. Bu nedenledir ki, bu duruma düşmüş bir akım ile karakteristik temel noktalar üzerinden sergilenen bir benzerliği, Kurtuluş, DHKP-C'ye hakaret sayabilmektedir.

Tarihsel akibeti belli bir akıma benzetilmeye duyulan bu tepki devrimci hassasiyetin bir ifadesi olarak anlayışla, hatta saygıyla karşılanabilir. Ne var ki, bu tepki ahlaki olmaktan öteye gidemez ve ideolojik-sınıfsal konum ve kimliğe ilişkin katı gerçekleri esastan etkilemez. Dahası, "dünyanın iki ucundaki iki ayrı örgüt arasındaki benzerliği çarpıcı" bulanların yüzyılın iki ayrı ucundaki iki ayrı örgüt arasındaki aynı ölçüde açık çarpıcı benzerliği reddetmeleri, herşeyin ötesinde, bunu reddedenlerin teorik bakıştan yoksunluklarına ve tarihe bakıştaki naifliklerine bir göstergedir. Önce ikincisine değinelim. Burada naiflik, Sosyalist Devrimciler Partisi'nin toplam siyasal yaşamını onun siyasal akibetiyle karıştırmakta kendini göstermektedir. 1917'de devrimin karşısına geçenler, emperyalist savaş kendilerini milliyetçiliğe ve "anavatan savunması" çizgisine itene kadar, açık biçimde devrimci bir konumda yeralmaktaydılar. Bireysel şiddete dayalı eylem çizgisini, DHKP-C ve MRTA'dan hiç de aşağı kalmayan (tersine onlara klasik örnek oluşturacak) bir yiğitlik ve gözüpекlikle uyguluyorlardı. Yüzlerce başarılı suikast ve cezalandırma eylemleri düzenlemişler, generalleri, valileri, bakanları hedef almışlardı. Sayısız sosyalist-devrimci militan hayatını bu uğurda feda etti, ya da zindanlarda ve Sibiryâ sürgünlerinde tüketti. Gelgelelim bu, mensup oldukları hareketin temelde ufku kapitalist düzenin sınırlarını aşamayan, özgürlük ve sosyal adalet yanlısı devrimci burjuva demokrat bir siyasal akım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ama işte bu ufuk sınırlılığı, tam da küçük-burjuva ideolojik sınıfsal konum ve kimliğin bir ifadesi ve bir yansıması idi. Siyasal yaşamının bir döneminde devrim uğruna bu denli yiğitlikler sergileyen bir akımın bir başka dönemde devrimin karşısına dikilmesinin gerisinde, elbette gizli kalmış ihanet duyguları değil, tam da bu nesnel ideolojik-toplumsal konum vardı. Bilimsel teoriye karşı gönlü hoş bir umursamazlık içinde olanların bunu anlamakta güçlük çekmelerinin kuşku yok ki anlaşılır bir yanı vardır. Teorik bakıştan yoksunluk derken kastettiğiniz de işte bu anlama güçlüğüdür.

Günümüze dönelim. MRTA'nın bugünkü konumu ile DHKP-C'nin konumu arasındaki "çarpıcı" benzerlikten heyecan ve gurur duyanlar, MRTA'nın devrimciliğinin sınırları konusunda yeterli bir açıklığa sahipler midir acaba? MRTA'nın da ufku siyasal özgürlük ve sosyal adalet ile sınırlı bir akım olduğunu biliyorlar mı? Dikkate değer bir başka güncel gelişme var ve bu gelişme karşısında Kurtuluş'un aldığı tavır da anılmaya değer.

Sosyalizm perspektifi içinde ele alındığında bir siyasal reformlar manzumesinden başka bir şey olmayan demokratik devrim programının bu niteliği konusunda açık bir teorik perspektife sahip bulunmayanlar, günü geldiğinde, koşulları oluştuğunda, burjuva demokratik ufkun bu darlığı içinde boğulabiliyorlar. Kendi başına alındığında bu istemin kapitalist düzenin sınırları içinde de gerçekleşebilir olduğunu göremeyenler, günü gelip de bunun şu veya bu ölçüde olanak dahilinde bulunduğunu, düzen sınırları içinde de gerçekleşebilir olduğunu gördüklerinde, kolayca devrimci perspektifi yitirebiliyorlar.

Guatemala'daki son gelişmelerden söz ediyoruz. MRTA'yı temel konum benzerlikleri üzerinden selamlayanlar, URMG'nin (Guatemala Ulusal Devrimciler Birliği) "siyasal çözüm"ünü mahkum ediyorlar. Oysa MRTA, elçilikteki rehinelere arasında bulunan Guatemala büyük elçisini bu "siyasal çözüm"ün hemen ertesinde ve tam da bu gelişmeyi desteklemek ve selamlamak için salıvermişti. Bu onun konumunun, ufkunun ve yarınki muhtemel akibetinin dolaysız bir göstergesi sayılmalıdır kuşkusuz. Bunu böyle değerlendirmek çok mu zordur? Kurtuluş, MRTA'nın '80'li yılların ortasında sosyal-demokrat bir hükümet işbaşına geldi diye boş hayallere kapıldığından, "ateşkes" ilan ederek bekle gör tavrına girdiğinden habersiz midir yoksa?

Biz komünistler baskıya, zulme, sömürüye, emperyalist tahakküme karşı yönelmiş her türden direnme hareketini bu açıdan koşulsuz olarak destekleriz. Onun şu ya da bu temel önemde zaafını, ya da devrimciliğinin sınırlarını gerekçe göstererek, mevcut durumda yürüttüğü mücadeleyi ve gösterdiği direnmeyi küçümseme yoluna hiçbir biçimde gitmeyiz. Bu konuda doktriner darkafalık ile kendi aramıza belirgin bir sınır çizgisi çekeriz. Fakat bu politik tutum, yine hiçbir biçimde, bizim sözkonusu akımın ideolojik-politik konumu, sınıfsal kimliği, toplumsal karakteri ve dolayısıyla (bunlar tarafından belirlenen) devrimciliğinin gerçek sınırları konusunda açık bir görüşe sahip olmamıza da neden değildir. Bu açıklık bizi dayanaksız hayallerden olduğu kadar, sürpriz gibi görünen gelişmelerin yaratabileceği muhtemel hayal kırıklıklarından da korur.

Bugün Peru'daki MRTA ile kendi arasında "çarpıcı" benzerlikler bulanlar, dün aynı benzerliği El Salvador'daki FMLN üzerinden buluyorlardı. (Bu bir terminoloji taklitine ve "Birleşik Devrimci Savaş" türünden bazı kavramların ödünç alınmasına bile varmıştı. Bugün hala reformistlerle cephe birliğine gerekli dayanaklar FMLN pratiğinden ödünç alınıyor). FMLN'nin yaşadığı akibeti mahkum ettikleri halde bugün kalkıp temelde aynı ideolojik-sınıfsal konuma oturan bir hareketle kendi aralarında temel nitelikte "çarpıcı" benzerlikler bulabiliyorlarsa, ya kendi konumlarının bilincinde değildiler, ya da mahkum ettikleri akibetin

kaynaklarını tahlil etme ve anlama gücünden yoksundurlar. Anlama, eleştirinin temeli ve zorunlu önkoşuludur. Anlamadan eleştirenler, eleştirdiklerini aşamazlar ve "benzer" akibetler yaşamaktan kurtulamazlar. Küçük-burjuva milliyetçi temalara ve geleneksel değerlere (ki bu artık Ramazan Şenlikleri düzenlemeye bile varıyor!) duyulan özel eğilimden günümüzün "demokratik anayasa" taktiğine uzanan çizgisinin DHKP-C'ye benzer akibetler hazırlamamasını temenni edebiliriz. Ama ideolojik-sınıfsal konumun katı gerçekleri karşısında bu tür temennilerin hiçbir değeri ve yararı olmadığını da biliyoruz.

Yine de, Guatemala'da varılan anayasal "siyasal çözüm" değerlendirilirken dile getirilen şu sözleri, DHKP-C payına önemli bir ilerleme ve imkan sayıyoruz:

"Silahlı mücadele vermek devrimci olmak için, devrimci bir çizgide yürümek için yetmiyor. Guatemala'da gerillanın 'barış'ında görülen budur. Silahlı savaşı yalnızca reformlara endeksleyen ve reformların kağıt üzerinde vaat edildiği noktada silahları teslim eden bir güç, gerçekte siyasal sahneden çekilmiş, halk adına herhangi bir iddia ve talepte bulunma hakkını kendiliğinden bırakmış demektir." (H. İ. Kurtuluş, sayı: 16, 1 Şubat '97)

Bu değerlendirme Kurtuluş için gerçekten büyük bir ilerlemedir. Latin Amerika'daki gerilla hareketlerinin çıkmazı ve peşpeşe gelen çöküntüsü, onu "silahlı reformizm" kavramı üzerine daha derinden düşünmeye itmiş gibi görünmektedir. Bununla birlikte, "silahlı mücadele verme"nin kendi başına bir devrimcilik göstergesi olmadığını, aslolanın devrimci bir politik çizgi olduğunu görmek işin yalnızca bir yanısıdır. Öteki yanı, "reformlar" kavramını da doğru kapsamıyla anlayabilmektir.

Gündelik dille konuşmaya pek eğilimli olan ve bunu halkın dilinden konuşmak olarak pek yüceltenler, "siyasal reformlar" denilince sınırlı bazı siyasal ve iktisadi tavizleri anlıyorlar yalnızca. Ya da bunu çok çok mevcut sistem içinde bazı sınırlı ve iğreti iyileştirmelerden ibaret sanıyorlar. Latin Amerika gerilla hareketlerinin sonuçta düştükleri durum, kabul ettikleri "siyasal çözüm" (anlaşma) metinlerinin içeriği, bunu böyle düşünüp algılamalarını ayrıca kolaylaştırıyor. Oysa bu yalnızca varılan noktadır. Çıkışlarında ve uzlaşma öncesi siyasal yaşam süreçlerinde bu akımlar, siyasal özgürlük ve siyasal bağımsızlık istemlerini içtenlikle savunmaktaydılar. Halk kitleleri için "hak" ve "adalet" istemekteydiler. Ve tüm bunları da bir düzen değişikliği programı, bir alternatif toplum projesi, sonuçta sosyalizm saymaktaydılar. Dolayısıyla, tüm bu istemlerin, kendi başına ele alındıklarında, demokratik siyasal reformlar olmaktan öteye gidemediği konusunda açık bir teorik perspektiften yoksundular. (Şüphe yok ki, bu teorik kavrayışsızlık, son tahlilde, sınıfsal konumlarından gelen bir sınırlılığın yansımasıdır). Bu istemler uğruna silahlı mücadele yürütüyor olmalarını, bu istemlere bir devrimle ulaşmayı hedeflemelerini, yalnızca devrimciliklerinin değil, dahası, sosyalist kimliklerinin de bir kanıtı sayıyorlardı. Bu, küçük-burjuva devrimciliğinin kökleri 19. yüzyıla kadar uzanan temel teorik ve tarihsel yanılışıdır. Lenin'in bu tür bir devrimciliğin temel teorik yanlışları konusunda daha önce aktardığımız sözlerini, bu çerçevede bir kez daha yinelemek istiyoruz: "Tarihsel hareketin materyalist temelinin anlaşılamamış olması, kapitalist toplumda her sınıfın rolünün ve öneminin ayırılmasında yeteneksizlik, demokratik reformların burjuva niteliğinin 'halk', 'adalet', 'hak' vb. konularda çeşitli yarı-sosyalist tümcecikler altına gizlenmesi..."

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Yüzyılın öte ucunda Sosyalist Devrimciler Partisi'nin durumu buydu. Dünyanın öte ucunda FMLN, MRTA vb. türden akımların durumu budur. '80 öncesi Türkiye'sinde örneğin Devrimci Yol'un ve bugünün Türkiye'sinde örneğin DHKP-C'nin

durumu da budur. *Kurtuluş*'un güzel sözleriyle söylersek, bu konuda "mesafelerin bir önemi kalmıyor". Yalnızca **mekansal** ("dünyanın öteki ucu") değil, fakat aynı zamanda, aynı tarihsel çağ ve aynı sınıfsal konumlar söz konusu olduğunda, **zamansal** ("yüzyılın öteki ucu") mesafelerin de bir önemi kalmıyor.

Bunu kavrayamayanlar, sosyalizm perspektifi içinde ele alındığında bir **siyasal reformlar** manzumesinden başka bir şey olmayan demokratik devrim programının bu niteliği konusunda açık bir teorik perspektife sahip bulunmayanlar, günü geldiğinde, koşulları oluştuğunda, burjuva demokratik ufkun bu darlığı içinde boğulabiliyorlar. Örneğin, kapitalist bir ülkede, siyasal özgürlük istemini, demokrasi mücadelesini, burjuva sınıf iktidarının devrilmesi perspektifi içinde, bu biricik gerçek devrimci perspektif içinde, yerli yerine oturtamayanların akibeti böyle olabiliyor. Kendi başına alındığında bu istemin kapitalist düzenin sınırları içinde de gerçekleşebilir olduğunu göremeyenler, günü gelip de bunun şu veya bu ölçüde olanak dahilinde bulunduğunu, düzen sınırları içinde de gerçekleşebilir olduğunu gördüklerinde, kolayca devrimci perspektifi yitirebiliyorlar.

Maceracılık ve kitlesellik

Nihayet *Kurtuluş*'un en güvenli iddiasına geliyoruz. Bizler "öncü savaşçılık", "kitlelerden kopukluk" diye tutturmuşmuşuz. Oysa geçmişten beri bununla itham ettiklerimiz hep "Türkiye solunun en kitlesel siyasetleri olagelmışler"miş. *Kurtuluş* bizi "yahu"lu paylamalar içinde böyle yanıtlıyor.

Bir siyasal akım olarak biz, o sözü edilen "20-30 yıllık" geçmişte bilindiği gibi yoktuk. Devrimci Sol vardı; fakat en kitlesel değil de nispeten kitlesel gruplar kategorisinde yer alıyordu. Bu durumda, anlaşıldığı kadarıyla *Kurtuluş*, bizi TDKP şahsında itham etmiş oluyor ve kendini dönemin en görkemli kitleselliğine ulaşmış Devrimci Yol üzerinden savunmuş oluyor. Devrimci Yol, burada bizim için, *Kurtuluş*'un mantığını yürütmek ve bugünün DHKP-C'sinin politika ve eylem anlayışına ek açıklıklar getirmek için son derece verimli bir örnek olduğu halde, başka nedenlerin yanı sıra, konuyu dağıtmamak kaygısıyla bunu geçiyoruz. Kendimizi *Kurtuluş*'un saptırmasını sergilemekle sınırlayacağız.

Biz bugüne kadar ne DHKP-C çizgisini yalnızca siyasal maceracılık üzerinden tanımladık, ne de onun çizgisinin bu yönünü önplana çıkardık. Tam tersine, biz; onun bireysel şiddet çerçevesindeki "sol"culuğunu değil, çok nadir olarak gündeme getirdiğimiz eleştirilerde, neredeyse bir kural olarak, hep sağcı politik çizgisini hedef aldık. Örneğin 1987 seçimlerinde örtülü bir utangaçlıkla SHP ve DSP'ye oy verme çağrısı yaptığı için eleştirdik. (Bkz. *Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi*, s. 221 ve sonrası). Ya da "Özerk ve Demokratik Üniversite" sloganı çerçevesindeki kaba kafa karışıklıklarını eleştirdik. (Bkz. *Devrimci Gençlik Hareketi* s. 52 ve sonrası)

Bu tutum bir rastlantı değil, fakat bilinci bir

Birlik sorunu ekseninde başlayan bu polemiklere dönülüp bakıldığında açıkça görülecektir ki, bizi DHKP-C'nin eylem çizgisinin solcu yönü değil, fakat gitgide üstüste biriken sağcı politik yaklaşımları ilgilendirmiştir. Bugünün devrimci siyasal mücadelesi için ciddi sorunlar yaratan bu sağ politik çizgiye karşı direncimiz, DHKP-C ile aramızda yaşanan gerilimli polemiklerin bizim cephemizden asıl nedenidir.

tercihin ifadesiydi. Devrimci Sol'da yaşanan iç sorunlar, 1993 Mayıs'ında, bize bu tercihi gerekçelendirme olanağı da verdi. Bugünkü tartışmalara da ışık tutacağı için, bu sırada kaleme alınan "*Devrimci Sol'da Vahim Gelişmeler*" başlıklı yazıdan nispeten uzun bir kaç pasajı buraya almak istiyoruz.

"*Devrimci Sol, Türkiye devrimci hareketi içinde her zaman kendine özgü yeri olmuş bir harekettir. Geleneksel olarak popülizm ve demokratizm ile malül Türkiye devrimci hareketi içinde, Devrimci Sol, bu ideolojik-politik hususiyetlerle en çok yoğrulmuş, onu sindirilmiş bir kimlik ve kişilik haline getirmiş bir örgüttür. Devrimci Sol bu ideolojik kimliği aynı zamanda buna uygun düşen bir sınıfsal yönelim ve gelişmeyle de en tutarlı bir biçimde kaynaştırmış bir örgüttür. Devrimci hareketimiz içinde 'işçi sınıfı yönelimi' nin moda olduğu yeniden toparlanma döneminde bile, Devrimci Sol, kendi geleneksel sosyal tabanına özel bir bağlılık göstermiş, dahası bundan övünç duyabilmiştir. Devrimci Sol demek, öğrenciler, gecekondu halkı, memurlar ve şehir küçük-burjuvazisinin bazı öteki katmanları demektir. O bu anlamda, sevdiği ve sık sık kullandığı bir ifadeyle, tam bir 'halk hareketi'dir.*

"Bu ideolojik ve sınıfsal kimliği, bunlarla örtüşen bir politik mücadele anlayışı tamamlamaktadır. Bireysel terörü sistemli bir politik mücadele yöntemi olarak benimseyen *Devrimci Sol*, öte yandan, popülist söylemle yürüttüğü yaygın bir kitle çalışmasını, bununla başarılı bir biçimde birleştirip bağdaştırabilen çok kendine özgü bir harekettir. Hemen her devrimci çevrenin bireysel terörü bir çizgi haline getirdiği için eleştirdiği *Devrimci Sol*, ilginçtir, bugün devrimci hareket içinde tartışmasız en geniş kitle tabanına sahip bir örgüt, daha doğrusu, yeni dönemde bir ölçüde kitleselleşmeyi başarabilmiş tek örgüttür." (...)

"Solda özellikle 1987'den itibaren hız kazanan toparlanma çabaları, gerçekte, gerek yenilgi döneminin aşılamaayan etkileri ve gerekse uluslararası planda esen ters rüzgarlar nedeniyle, sürekli bir tasfiyecilik erozyonla içiçe gitmiştir. *Devrimci Sol*, örgütten ve mücadeleden kaçışta ifadesini bulan bu tasfiyecilik tahribat karşısında nispeten sağlam durmayı başaran az sayıda örgütten biri olmuştur aynı zamanda. Türkiye'nin yakın geçmişine güçlü bir biçimde damgasını vuran devrimci küçük-burjuva radikalizmi, pek çok örgütün şahsında sona erer ya da hiç değilse güçten düşerken, *Devrimci Sol* şahsında dikkate değer bir dirençle varlığını sürdürüegelmiştir." (...)

"Popülizme ve demokratizme, daha genel planda küçük-burjuva demokrasisine karşı mücadele içinde kendi kimliğini bulan EKİM, *Devrimci Sol*'u çok iyi tanımaktadır. Onun devrimciliğinin bugünkü politik önemi kadar, tarihsel ve sınıfsal anlamı ve sınırlarının da tümüyle bilincindedir.

"Bu ikincisine ilişkin açıklık ne olursa olsun, bizi ortaya çıktığımız andan itibaren daha çok ilki, *Devrimci Sol*'un gösterdiği direnişin taşıdığı politik önem ilgilendirdi. Bireysel terör çizgisinin yanlışlığı ve politik mücadeleye verdiği zararlar üzerine konuşmak kolaydı. Fakat biz, en pespaye bir

tasfiyeciliğin, teslimiyetin, mücadeleden ve örgütten kaçışın etkin olduğu bir ortamda, yanlış biçimler içinde olsa bile doğru yolu, diktatörlüğe karşı devrimci direniş yolunu tutmanın anlam ve önemi üzerine konuşmayı yeğledik." (Ekim, sayı: 73,

s. 22-23)

Bu son paragraf dünün Devrimci Sol'una ne yönden bir hassasiyetle baktığımızın açık bir örneğidir. Tasfiyeciliğin ve liberalleşmenin dünyadaki gelişmelerden de alınan ivmeyle moda olduğu bir sırada, bizi Devrimci Sol'un "sol"cu eylem çizgisi değil, fakat devrimci değerlere bağlı direnişçi tutumu ilgilendiriyordu. Ve yine açıkça görüldüğü gibi, biz Devrimci Sol'u, bireysel şiddete dayalı yanlış bir eylem çizgisini az-çok başarılı bir kitle çalışmasıyla birleştirebilen bir hareket olarak değerlendiriyorduk. (Dolayısıyla, *Kurtuluş*'un kendi kitle desteğini kanıt göstererek maceracı "sol" yönünü rasyonalize etmesinin de bizim için geçerli bir anlamı yoktur.)

'96 yılının ikinci yarısını kaplayan polemiklere geliyoruz. Birlik sorunu ekseninde başlayan bu polemiklere dönülüp bakıldığında açıkça görülecektir ki, bizi bir kere daha DHKP-C'nin eylem çizgisinin solcu yönü değil, fakat gitgide üstüste biriken sağcı politik yaklaşımları ilgilendirmiştir. Demokratik Muhalefet Meclisi taktiği ile başlayan, reformistlerle birliğe duyulan özel eğilimle güç kazanan ve şimdilerde "demokratik anayasa" önerisiyle taçlanan belirgin sağa kayış ilgilendirmiştir. Bugünün devrimci siyasal mücadelesi için ciddi sorunlar yaratan bu sağ politik çizgiye karşı direncimiz, DHKP-C ile aramızda yaşanan gerilimli polemiklerin bizim cephemizden asıl nedenidir.

Ve eğer biz, "*DHKP-C'nin Ideolojik Kimliği ve Taktik Çizgisi*" genel başlığı taşıyan bir polemikte "*Siyasal Maceracılığın Temelleri*" başlığı taşıyan bir koca bölüme yer vermişsek, bu, tam da, bireysel şiddete dayalı bir eylem çizgisini kendi devrimciliğinin kanıtı sayan bir hareketin bu açıdan gerçek durumunun ne olduğunu ortaya koymak içindir. "iç savaş", "silahlı mücadele", "iktidarı tehdit eder hale gelmiş devrimci savaş", "devrimci savaş gerçekliği" vb. üzerine kocaman ve gözalcı lafların gerisindeki gerçeği gözler önüne sermek içindir (ilgili bölümün arabaşlığı aynen şöyledir: "'Savaş Gerçeği'nin Arka Planı ve Gerçek Kapsamı"). Ve bu yapıldığında, "savaş gerçeği"nin gerçek kapsamı ve anlamı ortaya serildiğinde, söz nihayet DHKP-C'yi bugün karakterize eden gerçek politikalara gelecekti. Demokratik Muhalefet Meclisleri politikasında asıl anlamını bulan, bugün "demokratik anayasa" önerisiyle bir adım daha "ileri"ye götürülen reformist siyasal taktiklerle yüzyüze ve başbaşa kalacaktık ve nitekim öyle oldu.

Ama *Kurtuluş* bize aman ve zaman verir mi? O hemen "öncü savaşçılık", "maceracılık" vb. sorunları önplana çıkararak, kendi "sol"cu yanına dikkatleri çekiyor. Kurnazca olmaktan çok gülünç buluyoruz bu tür girişimleri. Maceracılığın fiilen bir yana bırakıldığı, son derece geri kitle kuyrukçusu bir çizginin belirgin bir biçimde önplana çıkarıldığı bir dönemde, DHKP-C'yi "sol"cu yönü üzerinden hedef almak, böylece bugün iyiden iyiye açığa çıkan sağcı öze perde çekmek için, bizim politik bakımdan pek naif kimseler olmamız gerekirdi.

Geçmeden bir çift söz de "kitleden kopuk"luk ve kitlesellik üzerine: Biz hiçbir biçimde bir hareket olarak DHKP-C'nin kitleden kopukluğu iddiasında

bulunmadık. Yalnızca, onun sözde “savaş gerçeği”nin, kitle mücadelesi bir yana, DHKP-C’nin kendi taban kitlesinden tümüyle yalıtılmış, “komplocu bir örgütlenme ve pratik”ten ibaret olduğunu ortaya koyduk. Bunu soyut ya da genel bir iddia olarak da ileri sürmedik. Tam tersine, *DHKP-C Kongre Belgeleri*’ne dayanan ve ayrıntılara kadar inen bir somutluk içinde kanıtladık. (*Kurtuluş* yazarları bunun gerçek olmadığını kanıtlamayı bir deneseler ya!)

Bu eleştirinin ikinci bölümünde, yüzyılın “iki ayrı ucunda” iki yarı ülkeden iki ayrı akımı karşılaştırırken de gösterdiğimiz gibi, bir siyasal akımın bireysel şiddeti bir temel taktik çizgi olarak benimsemesi, onun kitle çalışması yapmasını dışlamaz ve bunda başarılı olmasını engellemez. Nitekim bu mücadele anlayışının klasik temsilcileri, bu konuda kendilerine yöneltilmiş eleştirilere karşı şu savunmayı yapıyorlardı: “Biz terörizmi savunmakla, kitleler arasında çalışmayı reddetmiyoruz... Biz terörizmi, kitleler arasında çalışmanın yerine değil, tersine sırf bu çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz.” Ve bu savunmanın haksız olmadığı tarihsel gerçeklerle sabittir. Sosyalist Devrimciler Partisi, yalnızca büyük kentlerin fabrika işçileri arasında önemli bir güç olmakla kalmıyor, yanı sıra, kentin küçük-burjuva katmanları (öğrenciler, öğretmenler, aydınlar, vb.) arasında ve asıl olarak da, bir köylüler ülkesi olan Rusya’nın köylü kitleleri içindeki en güçlü ve en önemli devrimci siyasal akım konumunda bulunuyordu. İşçi sınıfı içinde Bolşeviklere rakip olan bu parti, denebilir ki, köylüler içinde kendisi rakipsizdi.

Kurtuluş, Şubat Devrimi’nin ortaya çıkardığı Sovyetler tablosu bileşimine bir bakarsa; Sosyalist Devrimcilerin lideri Kerenski’yi Geçici Hükümetin başbakanı yapan etkenleri hatırlarsa; Ekim Devrimi’nin hemen ardından yapılan Kurucu Meclis seçimlerinin sonuçlarını incelerse; ve en önemlisi de, büyük sanayi kentleri ve işçi sınıfı içinde tartışmasız bir üstünlük sağlayan Bolşevikler eğer (özellikle Toprak ve Barış Karamameleri’nin yardımıyla) Sosyalist Devrimciler Partisi’ni bölüp, büyük kanadı oluşturan Sol Sosyalist-Devrimcilerin (köylü sovyetlerinin de denebilir buna) desteğini alamamış olsalardı iktidarı da elde tutmayı başaramayacakları tarihsel gerçeği üzerine de bir parça düşünürse, bireysel şiddeti ve özellikle suikastleri sistemli bir eylem çizgisi olarak benimseyen bu partinin, Rus devrimi tarihi boyunca **kitleler arasında nasıl bir güç olduğunu** da görmekte ve anlamakta fazla bir güçlük çekmez. Bunu anladığı bir noktada ise, suikast ve cezalandırmaya dayalı bir bireysel şiddet çizgisine yöneltilmiş bir marksist eleştiriyi, “ama bizim kitle desteğimiz var ve üstelik sizden de fazla” türünden bir sokaktaki adam mantığıyla yanıtlamaz ve bu çocukça düşünce ile teselli bulmaz.

Bireysel şiddete dayalı eylem çizgisine yöneltilmiş eleştiride, sorun, hiçbir biçimde, bu tür akımların bir kitle desteğine sahip olup olmamaları değildir. Sorun, “proleter sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini ölçüp biçmemek”tir. Sorun, “herhangi bir siyasal eyleme girişmeden önce, sınıf güçlerini ve bu güçler arasındaki ilişkiyi hesaba katmanın gereğini anlayamamak”tır. Fakat daha da önemlisi, ki *Kurtuluş*’un artık nihayet kavraması gereken nokta budur, bireysel şiddeti bir eylem çizgisi olarak sistemleştirenler, bunu, “kendi ‘devrimci’ ruhunun, ya da ‘solculuğunun’ özel bir belirtisi” sayarlar ki, yine Lenin’in sözleriyle, “bunu, biz marksistler, kesin olarak reddederiz”.

Bireysel şiddete dayalı eylem çizgisine yöneltilmiş eleştiride, sorun, bu tür akımların bir kitle desteğine sahip olup olmamaları değil, “proleter sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini ölçüp biçmemek”tir. Sorun, “herhangi bir siyasal eyleme girişmeden önce, sınıf güçlerini ve bu güçler arasındaki ilişkiyi hesaba katmanın gereğini anlayamamak”tır. Daha da önemlisi, bireysel şiddeti bir eylem çizgisi olarak sistemleştirenler, bunu, “kendi ‘devrimci’ ruhunun, ya da ‘solculuğunun’ özel bir belirtisi” sayarlar ki, yine Lenin’in sözleriyle, “bunu, biz marksistler, kesin olarak reddederiz”.

Üstelik bunu sadece yerinde bir davranış olmadığı için de reddediyor değiliz. Fakat aynı zamanda, bu eylem çizgisi, küçük-burjuva devrimciliğinin sağcı politik kimliğinin “sol” bir örtüsü olma işlevi gördüğü için de ona karşı çıkarız. Bireysel şiddet çizgisi ile “solcu”luk taslayan aynı Sosyalist Devrimciler, öte yandan, klasik halkçılar olarak, proletarya ile küçük-burjuva mülk sahipleri arasında hiçbir sınıf farkı göremediler, köylülük arasındaki sınıfsal tabakalaşmayı ve çelişkileri gizlemeye çalıştılar ve devrimci proletaryanın önderlik rolünü reddettiler.

Bunların tümü bir arada; “halk”ın çelişkili bir bütün olduğunu göremeyen, bu çelişkili bütün içinde önderlik kapasitesine ve sonuna kadar devrimci olma yeteneğine sahip biricik sınıfın proletarya olduğunu anlayamayan küçük-burjuva devrimciliğinin sağcı teorik özünün dayanaklarıdır. Küçük-burjuva ya da köylü tabanına oturmakla da birleşince, ideolojik zemin ile onu tamamlayan bu ara sınıf konumu, devrimci sürecin kritik dönemeçlerinde tökezlemenin, devrimden kopmanın ve sonunda devrimin karşısına bile geçmenin ideolojik-sınıfsal temellerini oluştururlar. “Sanki işçi sınıfını örgütlemeyi reddeden varmış gibi” diyenler, teoriyi ve teorik bakışı gönlü rahat bir umursamazlıkla küçümseyenler, bunlar üzerine bir parça düşünmeyi ihmal etmezlerse eğer sonuçta kendileri kazançlı çıkarlar.

“Sol”cu tespitler ve sağcı taktikler

İçinde bulunulan döneme ve bu dönem içinde hareketin mevcut durumuna ilişkin siyasal tahlillerin temel işlevi, izlenecek taktik siyasal çizgiye açıklık getirmektir. Bir taktik çizginin doğru olarak saptanabilmesi ve başarıyla uygulanabilmesi için gerekli temel koşullardan biri, mevcut genel durumu ve bunun için de kitle hareketinin ve devrimci hareketin özel durumunu doğru olarak saptayabilmektir. Doğru devrimci taktiğin bu temel kuralını herkes gibi elbette DHKP-C de bilir. *Kurtuluş* dergisinin yakın zamanda “*Taktik Nedir?*” başlığı altında yayınladığı bir yazının şu aşağıdaki spotu bu konuda bir kuşkuya yer bırakmıyor:

“*Taktiğin temelde iki belirleyicisi vardır; bir, içinde bulunulan koşullar, iki, hareketin içinde bulunduğu durum. Bu ikisini gözönünde bulundurmaksızın önerilecek taktikler görünürde ne kadar doğru ve devrimci olursa olsunlar kağıt üzerinde kalırlar, sonuç yaratamazlar.*” (H. I. *Kurtuluş*, sayı:26, Ekim ‘96)

Şimdi dönüp *Devrimci Sol* dergisinin Temmuz ‘96 tarihli sayısında yer alan Dursun Karataş imzalı yazının döneme ve duruma ilişkin temel tespitlerini yeniden hatırlayalım. 1996 Türkiye’si için çizilen mutluluk tablosu şöyleydi: Bugün Türkiye’de olgunlaşan bir “**devrimci durum**” ve derinleşerek süren bir “**iç savaş**” vardır; karşı-devrimin tüm

çabalarına ve karşı önlemlerine rağmen, kriz her alanda derinleşerek sürmektedir ve “**devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir**”.

Bu eleştirinin ikinci bölümünde, “*Dönem ve Durum Tespitleri: Subjektivizmin Doruğu*” arabaşlığı altında, bu tespitlerin aşırı bir subjektivizmin ürünü olduğunu ortaya koymuştuk. Kaldı ki, ortaya koyduğu somut verilerle bizzat Dursun Karataş’ın aynı yazıda kendi kendisini çürüttüğünü de ayrıntılı olarak göstermiştik.

Burada sorunun daha farklı bir yanıyla ilgiliyiz. Bu pek “sol”cu tespitleri yapanlar, bundan hangi taktik sonuçları çıkarıyorlar acaba? Bu tablonun ışığında, döneme ilişkin devrimci görevleri, izlenecek siyasal ve örgütsel taktikleri nasıl belirliyorlar dersiniz?

Bu soruların yanıtı, tespitler ve taktikler arasında ne denli bir tutarlılık olduğuna açıklık getirecektir. Ama buna geçmeden önce temel önemde bir soruna ilişkin olarak çok kısa bir ara açıklama yapalım. Dursun Karataş, marksist bakış açısından tümüyle yoksun yazısında, bir vesileyle, “devrimci durum” kavramı konusunda konuşurken, örtük biçimde Lenin’in çok bilinen tanımından yararlanıyor. Ne var ki, bunu da bu tanımın en kritik ögesini bir yana iterek yapıyor. Bugünün Türkiye’sinde henüz bir “devrimci durum” olmadığını söyleyenleri paylarken söyledikleri arasında şunlar da var:

“*Bolca kriz edebiyatı yapap bu durumun devrimci durum olmadığını belirtenler, hangi halk kitlelerinin bu düzenin yönetiminden memnun olduğunu ve bu şekilde yönetilmek istediğini kanıtlamak durumundadırlar. Halk kitleleri artık bu şekilde yönetilmek istemiyor, değişiklik istiyor.*” Az aşağıda ise mevcut tabloyu şöyle toparlıyor: “*Bu tabloda yönetenlerin yönetemediği, yönetilenlerin bir şekilde yönetilmek istemediği kesindir.*”

Önce söylenecekleri kısa tutmak ve anlaşılmasını kolaylaştırmak için Lenin’in “devrimci durum” a ilişkin klasikleşmiş tanımını olduğu gibi verelim:

“*Genel anlamda bir devrim durumunun belirtileri nelerdir. Şu üç ana belirtiyi sıralarsak bizce yanlış olmalıyız: 1) egemen sınıflar için, bir değişiklik yapmaksızın egemenliklerini sürdürmek olanaksız hale geldiği zaman: “üstteki sınıflar” arasında şu veya bu şekilde bir bunalım olduğu zaman; egemen sınıfın politikasındaki bu bunalım, ezilen sınıfların hoşnutsuzluk ve kırılganlıklarının ortaya dökülmesini sağlayacak bir gedik açtığı zaman; bir devrim olması için çoğu zaman “alttaki sınıfların” eski biçimde yaşamak “istememeleri” yeterli değildir “üstteki sınıfların da” eski biçimde “yaşayamaz duruma gelmeleri” gerekir; 2) ezilen sınıfların sıkıntıları ve gereksinimleri dayanılmaz duruma geldiği zaman; 3) yukardaki nedenlerin sonucu olarak, “barışta” soyulmalarına hiç seslerini çıkarmadan katlanan, ama ortalığın karıştığı zamanlarda hem bunalımın yarattığı koşullarla ve hem de bizzat “üstteki sınıfların” bağımsız tarihsel bir eyleme sürüklenmeleriyle, yığınların faaliyetinde oldukça büyük bir artış olduğu zaman.” (Sosyalizm ve Savaş, Sol Yayınları, s. 114-115)*

Dursun Karataş’ın çizdiği tabloda aşırı basitleştirilmiş biçimde de olsa “devrimci durum” un iki temel koşulu var. Fakat bu iki temel koşul zemininde kendini gösteren ve durumun “devrimci” karakterinin en belirgin, karakterize edici ögesi olan üçüncü koşul, yani yığınların “bağımsız tarihsel eylemi”, “yığınların faaliyetinde oldukça büyük bir

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

artış” etkeni yok. Oysa ilk iki koşulun ürünü ve uzantısı olarak, Lenin’in sözleriyle, “yukarıdaki nedenlerin (ilk iki koşulun-K.B) sonucu olarak” ortaya çıkan bu üçüncü temel koşulu atladınız mı, her iktisadi ve siyasal istikrarsızlık durumunu kolayca “devrimci durum” olarak tanımlayabilirsiniz. Ama bu durumda soruna ilişkin marksist-leninist bakışla da hiçbir ilginiz kalmaz.

Bu sorun üzerinde bu ara açıklamayı yapmamızın nedenlerinden biri, bu eksik ve çarpıtılmış “devrimci durum” kavramının DHKP-C’nin teorik temelinde tuttuğu çok özel yerdir. Öylesine ki, *Devrimci Sol Savunması*’nda bu konuya “*Devrimci Durum Nedir?*” sorusu çerçevesinde sayfalar dolusu açıklamalar getirilir. (Bkz. *Haklıyız Kazanacağız*, 2.Cilt, s.722 ve sonrası). Dursun Karataş işte burada ortaya konulan bakış açısını sürdürüyor ve ‘96 Türkiye’inde tekrarlıyor. *Devrimci Sol Savunması*’ndaki açıklamaların tüm içeriği, Lenin’in çarpıtılmış bir yorumu çerçevesinde, yukarıda andığımız üçüncü koşulun önemsizliğini göstermek özel amacına yöneliktir. İşte söylenenlerin özü-özeti: “Devrimci durum esas olarak ilk iki veriyle karakterize olur. Üçüncüsü bunlar tarafından belirlenen bir sonuçtur.” (s.723) “Kitle eylemleriyle” devrimci durum arasında zorunlu bir ilişki yoktur. Sorunu böyle alanlar, yani “Kitle eylemlerini devrimci durumun şartı sayanlar”, “her şeyi kitlelerin kendiliğinden hareketlerine bağlamaktadırlar.” Böylece de “mücadeleden kaçışın teorisini yapmakta”dırlar. Bu açıklama ve ithamlar, nihayet gelip şu çok orjinal ve pek derin sonuca varmaktadır: “Lenin’in devrimci durum tepiti kitle eylemlerine değil, iktisadi olgulara dayanmaktadır”. *Devrimci Sol Savunması*’nın pek çok orjinal iddiası ise, emperyalist savaş gibi son derece kendine özgü bir ortamı Lenin’in devrimci durum olarak tanımlaması olgusuna dayandırılmaktadır.

Bu yorumun gerisindeki kaba kavrayışsızlığın farklı yönlerini sergilemek, Lenin’den alıntılarının ne kadar acemice kullanıldıklarını göstermek ve en önemlisi, tüm bu gayretin yöneldiği asıl amacı ortaya koymak için tümüyle ayrı bir yazıya ihtiyaç vardır. Zira tüm bu açıklamaların gelip vardığı asıl finaldir önemli olan. Şimdilik şu kadarını belirtelim ki, tüm bu çaba, “öncü savaş” a devrimci durum kavramının bu orjinal yorumu üzerinden “leninist” bir teorik temel sağlamak içindir. “Öncü savaş”, eksik olan koşulu giderecek; “suni denge”yi parçalayarak, kitlelerin “politik pasifliğini” kırarak, böylece Lenin’in tanımındaki üçüncü (fakat zorunlu olmayan!) koşul da gerçekleşmiş olacaktır. Bir başka ifadeyle, bağımlı ülkelerde sürekli “milli kriz” temeli üzerinde zaten **sürekli bir durum olan** “devrimci durum”, “politik pasiflik” olgusunun “öncü savaş”yla kırılması ölçüsünde, “devrim”in kendisine dönüşecektir.

Dursun Karataş’a dönüyoruz. “Devrimci durum” tablosunu özetleyen satırlar, devrimci görevlerin şu çerçevesiyle sürüyor: “Eksik olan, yapılması gereken halkın örgütsüzlüğünün giderilmesi, tepkilerin iktidara yöneltilmesi, devrimci askeri ve siyasal gücün daha güçlü hale getirilmesi, birleşik devrimci savaş ve cephe perspektifiyle halk kitlelerinin mücadelesinin geliştirilmesi ve öncülük yaparak bunun iktidar savaşına dönüştürülmesidir.”

Sınıflar mücadelesinden koparılmış bir “iç savaş” tespiti ile kitlelerin bağımsız tarihsel eylemlerindeki büyümeden koparılmış bir “devrimci durum” tespitinin tüm dayanıksızlığı bir yana bırakılırsa, Dursun Karataş’ın bu orjinal “devrimci” tespitlerini, herşeye rağmen görevlere ilişkin genel devrimci vurgularla birleştirdiği söylenebilir. Ama

Ülkede giderek olgunlaşan bir “devrimci durum”, yaşandığına göre, izlenecek taktiklerin niteliği de bunlara uygun olmak zorundadır. Bu gibi durumlarda, “anayasal” çerçeveye oturtulan her türlü tartışma ve çözüm önerisi, devrim karşıtı bir işlev görür. Zira bu, yığınların dikkatini en temel ve en öncelikli sorundan, iktidar savaşından uzaklaştırır. Onların bilincini anayasal hayaller içinde kötürümleştirir ve devrimci bir çıkış alternatifinden uzaklaştırır.

taktik her zaman somut olduğuna göre, burada önemli olan, genel devrimci vurguların güncel görevler planında hangi somut biçimleri aldığıdır. Ülkede giderek olgunlaşan bir “devrimci durum”, giderek derinleşen bir “iç savaş”, iktidarı tehdit eder hale gelmiş bir “devrimci savaş gerçeği” yaşandığına göre, izlenecek taktiklerin niteliği ve çerçevesi de herhalde bunlara uygun olmalıdır, olmak zorundadır.

Örneğin bu gibi durumlarda, dikkatler yasal, legal ve barışçıl örgütsel biçimlere değil, fakat “savaş”ın ya da ayaklanmanın araçları olarak iş görecektir, kitleleri dolaysız olarak iktidara taşıyacak biçimler ve örgütlenmelere çekilir, bunlar ön plana çıkar ve çıkarılır. Yine bu gibi durumlarda, reformist uzlaşmacı akımlara karşı mücadele özel bir hassasiyetle ön plana geçer. Bu akımların kitleler üzerindeki etkisini kırmak, onları mümkün mertebe etkisizleştirmek ve tecrit etmek, başarının en temel koşullarından biridir. Nihayet bu gibi durumlarda, “anayasal” çerçeveye oturan ya da oturtulan her türlü tartışma ve çözüm önerisi, zararlı olmaktan öteye, devrim karşıtı bir işlev görür. Zira bu, yığınların dikkatini en temel ve en öncelikli sorundan iktidar savaşından; iktidarın sınıfsal el değiştirmesi sorunundan uzaklaştırır. Onların bilincini anayasal hayaller içinde kötürümleştirir ve böylece de onları “devrimci durum”dan devrimci bir çıkış alternatifinden uzaklaştırır.

DHKP-C’nin genel duruma ilişkin “devrimci” tespitleri, izlenecek taktiğin bu zorunlu devrimci çerçevesine apayrı bir hayatiyet ve hassasiyet kazandırır.

Gelgelelik somutta gördüğümüz nedir?

1) Dönemsel politikanın ekseni haline getirilmiş, legal ve barışçıl karakteri ile muhalefet kimliği çok özel vurgulara konu edilmiş bir “Demokratik Muhalefet Meclisi” taktiği. Bunu “halk muhalefeti”nin en geri bir düzeyde (son derece dar ve ekonomik bir içerikte anlaşılan bir “demokratik” çizgide) birleştirilmesi taktiği olarak da tanımlayabiliriz.

2) Reformist akımlarla güç birliğine duyulan çok özel eğilim. Bu, devrimci siyasal güçlerin kendi aralarındaki bir güç ve eylem birliği girişimini bile boşa çıkartacak denli bir kararlılıkla ve “solun birliği” adı altında savunulan bir başka politikadır.

3) Ve nihayet, Susurluk’u izleyen dönemde gündeme getirilen bir “alternatif demokratik anayasa” taktiği. Hangi ortamda? TÜSİAD’ın “demokratikleşme raporu”ndan da aldığı güçle resmi düzen muhalefetine yığınların dikkatini bugünkü çürümenin sınıfsal ve iktisadi kaynaklardan uzaklaştırmak için demokratikleşme ve demokratik

anayasa üzerine büyük yaygaralar kopardığı ve ince oyunlar tezgahladığı bir ortamda... Reformist akımların “demokratik açılım” üzerine konuştuğu ve mevcut rejimin demokratik bir anayasal revizyondan geçirilmesinden başka bir anlama gelmeyen “demokratik devlet” şiarını attığı bir ortamda....

Bunlar DHKP-C’nin döneme ilişkin taktik tutum ve politikasının, mantıksal bütünlük taşıyan üç temel ögesidir. Halk muhalefeti en geri bir çizgiden kucaklama ve siyasal yaşama en geri bir noktadan müdahalede ifadesini bulan “gerçekçi” politika anlayışı ve tarzı ise, ilk üçünün de kaynağı bir dördüncü öge olarak eklenebilir.

Peki bu durumda, “devrimci durum” a, “iç savaş” a ve “devrimci savaş gerçeği” ne ilişkin o pek “devrimci” tespitlerden geriye ne kalıyor? Yalnızca, “silahlı mücadele” olarak sunulan, gerçekte ise bir dizi suikast ve cezalandırma eyleminin ötesine geçemeyen ve çok özel komplocu örgütlenmelerle uygulanan bildik bireysel şiddet çizgisinin rasyonalizasyonu... Tüm o pek “sol”cu tespitlerin bütün mantığı gelip yalnızca bu “sol” eylem çizgisini haklı çıkarmaya yarıyor. Bir dönemdir bu tür eylemler de bir yana bırakıldığına göre, demekki bugün için gerçekte geriye pek bir şey kalmıyor.

Sonuçta, en “sol” durum tespitlerini tamamlayan gerçek politikalar, en sağ bir anlayışın tipik örnekleri olarak çıkıyor karşımıza. Tespitler ile gerçek politikalar arasındaki bu uyumsuzluk, uyumsuzluk ne kelime, bu uçurum, gerçekte bir hareketin ideolojik-politik iflasının bir göstergesidir. Ama ne gariptir ki, bu kadar kaba bir iflas durumunu yaşayanlar, dönüp başkalarını “politik öngörü” yoksunluğuyla, bu “öngörü”ler çerçevesinde tutarlı bir taktik çizgiden yoksunlukla itham edebiliyorlar.

“Demokratik Muhalefet Meclisi” ya da “Halk muhalefeti”nin geri çizgisi

Kurtuluş dergisi, ‘96 Nisan’ından başlayarak ‘96 Kasım’ına kadar tam 7 ay süren uzun bir röportaj serisi yayınladı. Röportajın ortak konusunu “Demokratik Muhalefet Meclisleri Önerisi” oluşturuyordu. Bu öneri, röportajın sürekli kullanılan ortak başlığından, “halk muhalefeti”nin zaafılarını aşmanın yolu olarak” sunulmaktaydı. Yedi ay boyunca her sayı çok çeşitli parti, dernek, sendika yöneticileri, sol aydınlar ve dergi temsilcilerinden oluşan sayısız insanın görüşlerine yer verildi. Bu arada, *Kurtuluş* dergisi döne döne konuya ilişkin kendi görüşlerini ve röportajda ortaya konulan görüşlere ilişkin eleştirel değerlendirmelerini içeren çok sayıda yazı yayınlandı.

Nihayet Ekim ayı başında, kapaktan ve Gazi Mahallesi örneği üzerinden, “*Halk Meclisleri Örgütleniyor*” müjdesi verildi. Böylece aylar boyunca bir fikir olarak tartışılan, bizzat *Kurtuluş*’un kendisi tarafından iç tutarlılık ve bütünlükten yoksun sayısız açıklamalara konu edilen “Demokratik Muhalefet Meclisleri Önerisi”nin gerçekte ne olduğu da ortaya çıkan uygulamayla anlaşılmış oldu.

Gerçi uzun tartışmaların bir evresinde adlarındaki ortak “meclis” ifadesine aldanarak “Halk Meclisleri” ile “Demokratik Muhalefet Meclisleri”ni birbirine karıştırmamamız gerektiği konusunda çok özel bir tarzda (bir dip notta!) uyarıldığımızı biliyoruz. Ama sonu gelmeyen tartışmaların konusu edilmiş “meclisler” önerisinin halihazırdaki meyvesi neyse onu esas almakta bir sakınca görmüyoruz.

Peki halihazırdaki ürün üzerinden gördüğümüz nedir? Şimdilik bu soruya kısa yanıtımız şudur: En olmadık işlevler yüklenen “meclisler önerisi”, mahalleler somutunda, “belediye sosyalizmi”nin en geri bir örneğinden başka bir şey değildir.

Bu yanıtın ayrıntılarına girmeyi sonraya

birakıyoruz. Önce uzun aylar boyunca, “halk muhalefetine zaafını çözmenin” sihirli değneği olarak sunulan “meclisler” önerisine yükselen anlam ve işlevi görmemiz gerekecek.

Röportajların ikincisine bir sunuş yazısında şöyle deniyordu: “Sermaye sahipleri kendi meclislerinde vurgun, talan, sömürü ve baskı için kararlar alırken, halk da kendi meclisini kuracak, kendi kararlarını alacak ve elbette uygulayacaktır.” (Kurtuluş, sayı: 40, 13 Nisan ‘96)

Bir ay sonra, konuya ilişkin bir başka yazıda, “Emekçi ve yoksul halk düzenin meclisinden umudunu kesmiş, kendi meclisini yaratma, kendi yasalarını yaratma özlemi içindedir” denilmekte, bu gözlem daha ileride yinelenmekte ve “Demokratik Muhalefet Meclisi Önerisi”ne bağlanmaktadır: “Bu muhalefet meclisidir. Düzenin meclisine karşı halkın meclisi. Demokratik Muhalefet Meclisi, faşizmin baskı, sömürüsü altında ezilen tüm halkın birleşik gücü olacaktır.” (Kurtuluş, sayı:43, 4 Mayıs ‘96)

Görüldüğü gibi, sermayenin meclisine karşı halkın meclisi, sermayenin idaresine, kararlarına ve yasalarına karşı halkın iradesini, kararlarını ve yasalarını ortaya çıkaracak bir meclisten söz ediliyor. Toplumsal ve mantıksal gerçeklerden kopulmadıkça, bu durumda söz konusu olanın, ancak bir karşı iktidar organı ve odağı olacağına kuşku yoktur. Gelgelelim önerinin sahipleri buna şiddetle ve kesin bir dille karşı çıkıyorlar. Söz konusu olanın yalnızca demokratik nitelikte ve muhalefet konumunda bir oluşum olduğunu, zaten adının da bu niteliklerine uyum olarak saptandığını iddia ediyorlar.

3 Haziran tarihli Kurtuluş (sayı:48), “Demokratik Muhalefet Meclisi Röportajları Üzerine Düşünceler, Yorumlar...” “başlıklı değerlendirmesinde, konuya şu açıklığı getirdi: “Bu mantık kısaca şudur; oluşturulmak istenen, bugün ihtiyaç olan; ve silahlı mücadeleyi savunanlardan legal partilere, öğrencilerden işçilere, gecekondululara, köylülere kadar en geniş kesimleri kapsamayı amaçlaması itibarıyla oluşturulması mümkün olan böyle bir birlikteliğin demokratik zeminde hayat bulacağından hareketle **Demokratik; halkın çok çeşitli kesimlerinin düzene karşı muhalefetine birleştirmeyi amaçladığı için; doğrudan iktidar istemi ve iddiası olmayan ama düzenle çelişkisi olan çeşitli halk kesimlerinin ve siyasal örgütlenmelerin de kapsanması anlamında Muhalefet olarak tanımlanmıştır.**”

Bir kaç hafta sonra bu kez Kurtuluş’un başyazarı M.Ali Baran konuya şu ek açıklığı getirdi: “Demokratik Muhalefet Meclisi, iktidarı alacak, doğrudan iktidar için savaştan bir kurum değildir. Legal platformda kendi meşruluğunu dayatarak oluşturulacak böyle bir kurum, kuruluşu, yapısı ve işleyişi gereği bir iktidar organı olmaz... Demokratik Muhalefet Meclisi, adında ifadesini bulduğu gibi düzene karşı demokratik muhalefeti örgütleyecek ve bütün muhalif güçleri kendi bünyesinde toplayarak tek merkezden yönlendirilmesini sağlayacaktır...Nasıl ki, yüzlerce demokratik, mesleki örgütler iktidar organları değilse, doğrudan iktidar için savaşıyorlarsa bu meclis de belirli farklılıklara rağmen, öz olarak bu kapsamda düşünülmelidir.” (Z.Y. Kurtuluş, sayı:51, 29 Haziran ‘96)

Bir meclis düşünün ki, sermaye meclisinin alternatif olarak gündeme getiriliyor, yasa yapma ve karar alma gücünde görülüyor, tüm muhalif siyasal güçlerin birliğinin yanı sıra tüm halk sınıf ve tabakalarının birliğinin de gerçekleşme zemini olarak sunuluyor. Fakat tüm bu özelliklerine rağmen, o, “öz olarak”, yüzlerce demokratik ve mesleki örgütleri türünden, “bu kapsamda” bir örgütlenme olarak tanımlanıyor. bunun tam bir saçmalık olduğunu

Sermayenin meclisine karşı halkın meclisi; sermayenin idaresine, kararlarına ve yasalarına karşı halkın iradesini, kararlarını ve yasalarını ortaya çıkaracak bir meclisten söz ediliyor. Toplumsal ve mantıksal gerçeklerden kopulmadıkça, bu durumda söz konusu olanın, ancak bir karşı iktidar organı ve odağı olacağına kuşku yoktur. Gelgelelim önerinin sahipleri buna şiddetle ve kesin bir dille karşı çıkıyorlar. Söz konusu olanın yalnızca demokratik nitelikte ve muhalefet konumunda bir oluşum olduğunu, zaten adının da bu niteliklerine uyum olarak saptandığını iddia ediyorlar.

görebilmek için “bu kapsamda” ve bu konumdaki bir örgütün çok farklı siyasal ve sosyal güçleri kendi çatısı altında buluşturma ve birleştirme gücü ve dinamizminin ne olacağı sorusunu sormak bile yeterlidir. Öyle anlaşıyor ki birilerinin masabaşı fantazileri, önerinin gerisindeki iyi niyeti bu çok yönlü ve boyutlu birlik için yeterli olabileceğine hükmedebilmiştir. Ama gerçek yaşamda böyle fantazilere yer olmadığını 7 aylık tartışmanın sonuçları bile göstermeye yeter. Bu aşırı tutarsızlığa, temelden ve mantıktan yoksun bu öneriye karşı, DHKP-C’yi zamanında ve yeterli açıklıkta uyardık. 7 Temmuz ‘96 tarihli Kızıl Bayrak’ta konuya ilişkin bölümden bazı pasajları aşağıya alıyoruz:

“Kaba bir karışıklığın ürünü olan bir başka örnek ise Demokratik Muhalefet Meclisi önerisidir. Deyim uygunsu bu öneride isimden içeriye ve amaca kadar herşey karmakarışıktır.

“Bir kere kavramlar nesnel devrimci içerikleri ile anlaşılacaksa eğer, ‘muhalefet meclisi’ kavramının kendisi bir çelişkidir. Devrimci terminolojide ‘meclis’ kavramı ‘muhalefet’ kavramıyla bağdaşmaz. Devrimci açıdan meclis Rus dilindeki sovyet’in Türkçe’deki karşılığıdır. Bu ise onun devrim ve iktidar kavramlarıyla kopmaz bağıdır. Bugünün siyasal mücadele koşullarında, devrimci sürecin bu aşamasında, bu kavramı üstelik ‘muhalefet’ tanımı içinde kullanmak, onun tüm devrimci içeriğini boşaltmak anlamına gelir. Devrimci sürecin gelecekteki ileri aşamaları kitlelerin açık devrimci inisiyatifine dayalı örgütlenmeler olarak ‘meclisler’i gündeme getirdiğinde, bunlar hiç de ‘muhalefet’ organları değil, fakat ayaklanma ve ayaklanmanın başarısı ölçüsünde ise tastamam iktidar organları olacaktır. Biz terimi bu anlamda kullanmıyoruz demek de sorunu çözmez. Zira kavramsal içeriği olan bir terimi olur olmaz kullanmak hakkına sahip değiliz.” (...)

“Demokratik Muhalefet Meclisleriyle farklı sınıf ve tabakaları birleştirmek amacına gelince, bunun boş ve umutsuz bir çaba olduğunu söylemek zorundayız. Devrimci siyasal yaşamda farklı kesimlerden yığınları öncüler tarafından tasarlanmış ideal örgütsel biçimler değil, fakat bizzat mücadelenin kendisi (yeni ve ileri düzeyi) birleştirir. Mücadelenin dinamizmi ve yaratıcılığı bu arada kendi yeni düzeyine uygun örgütsel biçimler de üretir. Yığınların mücadelesi birbirinden kopuksa elbetteki bunu gidermek için yoğun bir siyasal çaba

ve bunu kolaylaştıracak devrimci taktik açılımlar gereklidir. Fakat masa başında üretilmiş en ideal örgütsel biçim bile, sözde ‘taktik bir açılım’ olarak bu birliği sağlamada herhangi bir ciddi rol oynayamaz. Kitle mücadelesinde yeni örgütsel biçimler genellikle yeni mücadele biçimlerini (ve düzeylerini) arkadan izlerler. Bir başka deyişle, örgütsel biçim mücadele biçimlerinden daha ileri bir noktada olamaz. Zira yığın mücadelesi söz konusu olduğunda, örgütsel biçimleri belirleyen her zaman mücadele biçimleridir. Bu tıpkı henüz ayaklanmanın eşiğine gelmemiş bir kitle hareketinin, ayaklanmaya uygun bir örgütsel biçim olan sovyet’i (şura’yi, meclis’i, konsey’i) üretememesi gibidir.” (S.Y. Kızıl Bayrak, sayı:9)

Komünistinden reformistine en değişik muhalif akımlar ile tüm farklı halk sınıf ve tabakalarını aynı çatı altında birleştirecek, böylece “halk muhalefetine zaafını çözecek” bir sihirli değneğe (masa başı fantazisine!) yönelik bu son derece açık ve anlaşılır eleştirileri, Kurtuluş her zaman olduğu gibi sorunun anlamından ve özünden kaçan içi boş sözlerle karşıladı. “Dogmatizm” ve “şablonculuk”tan dem vurdu. Şu ülkede sovyet, ötekinden bilmem ney, bunlar bizim işimiz değilmiş; bir Türkiye’de yaşıyormuşuz ve kendimize özgü bir öneriyi tartışıyormuşuz; kavramları bir yana bırakıp muhtevayı tartışmalıymışız vb. (Kurtuluş, 17 Ağustos ‘96)

Oysa biz, tam da muhteva üzerine tartıştığımızı sanıyorduk. Ve eğer işimiz günlük yaşamın dedikodusu değilse, kavramları kullanmadan ne muhtevadan sözetmemizin, ne de herhangi bir tartışma yapmamızın bir olanağı kalır. Bu, birincisi. Yığınların birleşik örgütlenmesi, masa başında üretilmiş en iyi niyetli ve en ideal örgütsel modellerle değil, mücadelenin kendi düzeyi ve dinamizminin sağladığı olanaklarla olur. Böyle olanaklar doğduğunda ise, zaten beraberinde buna uygun düşen örgütsel biçimleri de açığa çıkarır. Dolayısıyla size, bu sorunun bir başka ülkenin somutunda nasıl bir çözüme kavuştuğundan değil, mücadelenin mantığından, yasalarından söz ediliyor. Özgül olandan değil evrensel olandan konuşuluyor. Bu da ikincisi. Üçüncüsü, belki de en önemlisi ise şudur: Elbette sovyet biçimi Rusya’ya özgüydü ve konsey de Almanya’ya. Ama ne birincisi Bolşeviklerin ve ne de ikincisi Spartakistlerin parlak beyinlerinin iyi düşünülmüş çözüm “öneri”leriydi. Bu çözümler, yığınların devrimci inisiyatifinin aldığı örgütsel biçimlerdir. Beyinler bunları geliştirmekte olan hareketin içinde buldu. Onların anlamını çözümlendi, mantığını, işlevini ortaya koydu, “kendiliğinden” olana bilinçli bir ifade verdi. Bilinçli bir politik doğrultu, devrimci bir yön kazandırmaya çalıştı. Kitlelerin ileri kesimlerinin mücadelelerinden çıkmış bu biçimleri daha geri kesimleri içinde yaymaya çalıştı.

DHKP-C önderleri, onlarla birlikte geleneksel halkçı hareketin öteki temsilcileri, kitle mücadelesinin ve örgütlenmesinin biçimlerine ilişkin bu marksist kavrayışa bir türlü akıl sır erdiremiyorlar. Bu konuda öznal-idealist düşünce tarzının bir ifadesi olarak yaratıcı zihinlerini, mücadele ve örgütlenme biçimleri üretmeye hasrediyorlar. (Temmuz ‘96 tarihli Devrimci Sol dergisi, bizde her türlü örgütlenme modeli önerisi var diyerek bununla övünebiliyor. Üstelik bunu, bu kadar çok ve içiçe geçmiş modelle kafası karışan, işin içinden nasıl çıkacaklarını bilemeyen militanlarını yanıtlarken yapıyor!) “Öncü savaş”çıları olmanın heyecanıyla Lenin’in “Gerilla Savaşı” makalesini defalarca okuyorlar da, bu makalede söze başlanırken ortaya konulan temel önemdeki bir soruyu, “Mücadele biçimleri sorununun

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

incelenmesinde her marksistin temel istemleri nelerdir?" sorusunu, bu soruya verilmiş ilkesel yanıtı bir türlü görmüyorlar, göremiyorlar ya da önemsemiyorlar. Öyle ya onlar "dogmatik" değil ki!

Kurtuluş "dogmatizm"e ve "kavram"lara karşı! Buna karşılık basit sağduyu ile konuşmaya ve basit sağduyuya hitap etmeye pek yatkın. (Engels, basit sağduyunun özünde metafizik olduğunu söyler. *Kurtuluş* teorik düşünceye ve kavramlara karşıt konum ve tutumuyla, bu çerçevedeki muhakeme tarzıyla Engels'in ne demek istediğini bize en somut biçimde gösterir.) *Kurtuluş* yazarlarına ön açıklamalı bir sorumuz var. Pekala, Sovyet Rusya'ya ve konsey Almanya'ya özgüydü; ama az önce de belirttiğimiz gibi bunlar kafalardan değil devrimci sınıf mücadelesinden çıktılar, kafalar yalnızca onları anlamaya, anlamlandırmaya, güçlendirmeye, politik bir doğrultu kazandırmaya ve örgütsel bir biçim olarak yaymaya çalıştı. Peki sizin bize, Türkiye'ye özgü diye sunduğunuz Demokratik Muhalefet Meclisinin kaynağı ne? Bunu Türkiye'nin hangi deneyiminden, mevcut mücadelenin hangi verilerinden süzüp çıkarıyorsunuz? "Dogmatik" ve "şabloncu" olmayan yaratıcı tutumunuzla bize özgü olan hangi somut deneyimden yararlanarak böyle "çözüm"ler formüle ediyorsunuz?

Ama bu sorulara yanıt beklemek boşunadır. Bu "politika"yı bir "öneri" olarak formüle etmeniz ve onu kendi dışınıza bir çözüm olarak önermeniz bile, "öneri"nizin yaşamdan kopukluğuna ve herhangi bir soruna "çözüm" olma gücünden yoksunluğuna açık bir kanıttır. (Bu durumda biz, bu ülkenin masa başı yaratıcılığının ideal çözüm "model"lerine prim vermektense, "dogmatik"ler olarak başka ülkelerin somut mücadele deneyimlerinden yararlanmayı yeğ tutarız!) "Kavram"lar değil "muhteva"yı tartışmalıymışız! Fakat muhteva yaşamdan, mücadeleden gelir, oysa sizinki kendi (arı anlamında) "saf" aklınızın soyut bir ürünüden başka bir şey değil. (Bugüne kadar herhangi bir pratik sonuç yaratmamış olmasından da belli değil midir bu? DHKP-C, yalnızca "öneri"sinin çok tartışılmış olmasıyla teselli bulabilir ki, bunun da nedenine az sonra değineceğiz.)

"Dogmatizm"e ve "kavramlar"a karşıtlığı tamamlayan bir başka yanıt ögesi daha var. DHKP-C yayınlarında deniliyor ki, ama siz iktidar organlarından, ya da bunu hedefleyen örgütlenmelerden sözediyorsunuz; nitekim sovyet, konsey vb. bunun örneğidir; oysa biz, "iktidarı hedeflemeyen", "demokratik" çizgide bir "muhalafet" örgütlenmesinden sözediyoruz. "Devrimci durum" (hatta "iç savaş!") ortamında "halk muhalafeti"ni bu denli geri ve bu geriliğin kaçınılmaz olarak getireceği gevşek örgütlenmelerle kucaklama, "halk muhalafetinin zaafı"ları"nı sözde bunlarla çözmeye "önerisi"ndeki aşırı tutarsızlığı bir yana koyuyoruz. (Bu aşırı tutarsızlığın nesnel olarak aşırı bir oportünizmle aynı anlama geldiğini belirtmek bile gereksizdir.) Asıl olarak, "iktidar" tartışmasının "meclis" isimlendirmesinden doğduğunu (hatırlayalım ki sermayenin meclisine karşı halk meclisi olmak, sermayenin yasalarına karşı halkın yasalarını yapmaktan sözediyordu!), ama "öneri"ye yöneltilen eleştirilerin, hiç de "iktidar" sorunuyla sınırlanmadığını vurgulamak istiyoruz. İşte bu konuda yine 9 Temmuz tarihli *Kızıl Bayrak*'ta söylenenler:

"Ama eğer Demokratik Muhalefet Meclisleri barışçıl, geri ve bu geriliğine uygun gevşek örgütsel

DHKP-C, devrimci konumda ve iktidarı hedefleyen bir birleşik devrimci güç eksenini yaratma ve "halk muhalafeti"nin tüm öteki kesimlerini ve biçimlerini bu eksen etrafında toparlama çizgisinin karşısına, "halk muhalafeti"ni en geri bir "demokratik" eksende birleştirme çizgisiyle çıkmıştır. Temelde devrimin güçlerini değil "demokratikleşme" güçlerini esas almakta, onlara dayanmaktadır. DHKP-C, devrimi ilerletmek adına, gerçekte umudunu liberal ve reformist sol çevrelerden oluşan "demokratik muhalafet"e bağlamıştır.

oluşumlar olarak düşünüülüyorsa, bu durumda bunlar olsa olsa, mevcut "Demokrasi Platformları"nın (devrimci güçlerin de içinde yer aldığı) yeni bir türü olur ki, bu ise tüm öteki temel kusurları bir yana, "meclis" isimlendirilmesiyle bile koca bir karışıklığa zemin yaratmak demektir. "Demokrasi Platformu" bu açıdan çok daha uygun bir isimlendirmedir. Ama bu tür geri ve icazetli reformist platformları oluşturma işini reformistlerin kendisine bırakmak, devrimci açıdan yapılabilecek tek doğru iş değil midir?

"Devrimciler bu tür oluşumların sağlayabileceği belli imkanlardan yararlanmayı elhette reddetmeyeceklerdir. Fakat bunun bile temel koşullarından biri, bu tür bir devrimci yararlanmayı olanaklı kılacak bağımsız bir birleşik devrimci eksen yaratmaktır. Önceliği ve dikkatleri bugün için devrimci güç ve eylem birliği üzerinde yoğunlaştırmaktır."

Ve bu son vurgu, bizi nihayet "Demokratik Muhalefet Meclisi" taktiğinin asıl kritik yönüne ve dolayısıyla sonuca getiriyor.

DHKP-C'nin pek masum "önerisi", gerçekte, devrimci hareketin siyasal mücadeleye devrimci bir müdahale yapabilmek için gözetmesi gereken temel bir önceliği boşa çıkarma işlevi gördü. '96 yılının ilk altı ayında üstüste yığılan bir dizi olay ve olgu (öğrenci ve memur hareketi, 1 Mayıs gösterisi, 1 Mayıs'ı izleyen karşı-devrimci kampanya, zindanlara saldırı vb.) bunların sunduğu somut deneyim, merkezileştirilmiş bir devrimci güç ve eylem birliğinin acil bir ihtiyaç olduğunu gösteriyordu. Zira sözkonusu gelişmeler yalnızca devrimci ve reformist akımları belirgin bir biçimde birbirinden ayırmakla kalmamış, devrimci güçlerin birliği bu eylem ve gelişmeler içinde bazı somut biçimler de almıştı. Bu durumda, merkezileştirilmiş bir güç ve eylem birliği, mahalli planda ya da alanlarda gelişen bu birliğe yeni bir güç ve itilim kazandıracak, onu tüm alanlara yayacaktı. Bu adım, devrimci bir odaklaşma, yığınların karşısına birleşik bir devrimci alternatif olarak çıkma, onlara güç ve güven verme, bu arada 1 Mayıs sonrasında rezil tavırlara giren reformist akımları geriletme ve geri plana itme anlamına gelecekti. Bu sonuçları verecekti.

Devrimci hareketin ve devrimci siyasal mücadelenin önceliği ve acil ihtiyacı buydu. Siyasal yaşama etkili bir müdahalenin yolu bu birleşik devrimci oluşumdan geçmekteydi. İşte DHKP-C tam da bunun karşısına dikildi. Neyle? Tam da "Demokratik Muhalefet Meclisi Önerisi" ile! Bir yandan, biz birliğin her türlüşüne, bu arada devrimci güç ve eylem birliğine de varız deniliyordu. Ama öte yandan, güç ve eylem birliğini merkezileştirmek için oluşmuş bir platforma ısrarla DMM "önerisi" ile geliniyor, bu sözde "öneri" özel bir ısrarla dayatılıyordu. Kabul görmediği için de süreç kilitleniyor, bir sonuca gidilemiyordu. Bu arada '96 yılının ilk altı ayının devrimci akımların güç ve

eylem birliği alanında sağladığı kazanımlar (çeşitli birlik platformları, bunların aldığı örgütsel biçimler) peşpeşe boşa çıkarılıyordu. DHKP-C'nin bu çok özel marifetiyle devrimci güç ve eylem birliğini merkezileştirme çabaları sonuçta başarısızlığa uğradı. (Bunun politik ve moral sorumluluğundan halihazırda gösterişli "politik" bir çıkış olmaktan öte gidemeyen PKK-DHKP-C Protokolü'yle ve bu protokolün "devrimci cepheyi büyütelim" çağrısıyla sıyrılmanın ne kadar olanaklı olabileceği üzerinde daha sonra duracağız.)

Artık sonuca geliyoruz. Devrimci güç ve eylem birliğinin karşısına "DMM" ile çıkmak ne anlama geliyordu? Bu, şu ana kadarki toplam açıklamadan çıkmış olmalı. DHKP-C, devrimci konumda ve iktidarı hedefleyen bir birleşik devrimci güç eksenini yaratma ve "halk muhalafeti"nin tüm öteki kesimlerini ve biçimlerini bu eksen etrafında toparlama çizgisinin karşısına, "halk muhalafeti"ni en geri bir "demokratik" eksende birleştirme çizgisiyle çıkmıştır. Bu çizgi, temelde devrimin güçlerini değil "demokratikleşme" güçlerini esas almakta, onlara dayanmaktadır. DHKP-C, devrimi ilerletmek adına, gerçekte umudunu liberal ve reformist sol çevrelerden oluşan "demokratik muhalafet"e bağlamıştır. Bu "solun birliği" politikasıyla da çakışan ve şimdi yeni bir "demokratik anayasa" taktiği ile taçlanan sağ oportünist bir çizginin bir ifadesidir.

Bu çizginin en açık ve en somut biçimde nasıl formüle edildiğini "birlik" ve "Demokratik Muhalefet Meclisi" üzerine hayli iddialı bir yazıdan örnekleyerek "sol"cu tespitlere eşlik eden sağcı taktik çizginin öteki öğelerine geçmek istiyoruz. *Kızıl Bayrak*'a yanıt olarak kaleme alınan ve bizi kavramlara değil muhtevaya çağırان o daha önce andığımız yazı, "demokratik" çizgiyi ya da platformu tanımlarken, aynen şunlar söylenmektedir:

"Demokratik Muhalefet Meclisi somutluğunda söylersek; Evet "Demokratik" çünkü düzenle çelişkisi olan emekçi, küçük burjuva tüm kesimleri etkili bir örgütlülük içerisinde biraraya getirmeyi hedeflemektedir. Faaliyetin öne çıkan yanında tüm bu ileri kesimleri ortaklaştırabilecek demokratik talepler olacaktır. Bu, böyle bir örgütlenmenin siyasallaştırılmasına, siyasal talepler için mücadeleye engel değildir; tersine meclis bu kesimleri siyasallaştırmanın, demokratik taleplerden siyasal taleplere yönelmenin biricik zemindir." (*Kurtuluş*, sayı:3, 17 Ağustos '96)

Herkese akıl vermekte pek cüretli olanların "demokratik talepler"in temel siyasal taleplerle aynı anlama geldiğini bilmeleri gerekmez miydi? Kavramları bu kadar küçümseyenler bunun cezasını işte böyle çekiyorlar. Ne var ki buradaki sorun basit bir kavram kargaşasından ibaret değildir. Böyle görmek asıl sorunu küçümsemek ve gözden kaçırmak olur. Yukardaki sözlerin asıl anlamı, "demokratik" kimlik ya da platformla ne anlaşıldığı sorusunda saklıdır. Kastedilen, siyasal mücadelenin geri bir platformudur. Daha açık söylemek gerekirse, siyasal taleplerin ve mücadelenin ekonomist -sendikalist bir darlık içerisinde kavranmasıdır. Bu kavrayış reformları esas alan ve düzen legalitesi içine oturan demokratikleşme çizgisiyle, yani reformist siyasal akımların bugün temsil etmekte olduğu şeyin ta kendisiyle örtüşür. Demokratik Muhalefet Meclislerinin bu konumdaki güçleri toparlamayı hedeflemesi bu kavrayışla bir tutarlık oluşturmaktadır.

(Devam edecek)

Sınıf ve kitle hareketi dünya ölçeğinde büyüyor!

Uruguay:

Genel grev hayatı felç etti

14 Ocak'ta Uruguay'ın başkenti Montevideo'da gerçekleştirilen 24 saatlik genel grev hayatı felç etti. İşçilerin ve kamu emekçilerinin katıldığı bu kapsamlı eylem, (Başkan Jose Maria Sanguinetti hükümeti döneminde gerçekleştirilen dördüncü genel grev) işinden atılan 33 doğal gaz işletmesi işçileriyle dayanışmayı amaçlıyordu. Özelleştirme saldırısının protesto edildiği eylemde, sendikal güvencelerin korunması, sendika yöneticilerinin haklarının korunması ve hükümetin neo-liberal saldırı paketinin iptal edilmesi ileri sürülen başlıca taleplerdi.

Montevideo'da sokağa atılan 33 işçi sermayenin dünya çapındaki saldırısını çarpıcı bir şekilde sembolize ediyor. Devlet özelleştirme furiasıyla birlikte bir dizi işletmenin yanı sıra, ulusal doğal gaz işletmesini de emperyalist tekellerin hizmetine soktu. GASEBA'nın yeni Fransız patronu "Gaz de France" hemen saldırıya geçti. 420 işçiden ilk olarak 140'ı işten atıldı. Bu saldırı direnişle karşılaşınca, işten atmak üzere 33 işçi daha seçildi. İşçilerden 4'ünün sendika yöneticisi olması ve daha önceki işçi mücadelelerinde sivriyen bazı öncü işçilerin özellikle seçilmesi saldırının gerçek amacını ortaya koymaktadır.

Genel greve katılan PPİT-CNT sendikasına bağlı 18 sendikanın yanı sıra uzlaşmacı yönetimlerin katılmama kararlarına rağmen birçok sendikanın tabanı da eyleme destek verdi. Öyle ki, ulaşım ve sağlık hizmetlerinin yanı sıra bir çok (özel sektör dahil) işkolunda şartlar tamamen indirildi. İşten atılan işçiler ve sendikacılar, sorunun genel olduğunu ve mücadelenin ulusal sınırları aşan bir boyutta verilmesi gerektiğini vurguluyorlar. 17 Aralık'ta Brezilya, Arjantin, Uruguay, Paraguay, Şili ve Bolivya'da (Mercosur ortak pazarı ülkeleri) kriz programları, işsizlik saldırısı ve sefalet ücretine karşı ortak bir uluslararası eylem günü düzenlediler.

Bunun genişletilmiş aktif bir eylemlilik sürecine dönüştürülmesi amaçlanıyor. Aynı hedef doğrultusunda Hindistan'daki sınıf kardeşleriyle de anlamlı bir iletişim ve dayanışma örgütlenmiş durumda. Önümüzdeki süreçte tüm Latin Amerika ülkelerinde çetin sınıf mücadeleleri gündemi belirleyecek. Saldırıların geri püskürtülmesi ise, işçi hareketinin politikleşmesine, birleşik bir mücadele hattını örme başarısına bağlı olacak.

Ekvator:

Genel grev ülkeyi sarstı

Daha Tupac Amaru gerillalarının eylemi sürerken, bu kez de Ekvator emekçileri ayağa kalktı. Onların da talepleri aynı. Meksika'da, Arjantin'de, Peru'da nasıl ki kitleler düzene karşı birikmiş öfkelerini haykırıyorlarsa, Ekvator'da da yüzbinlerce emekçi başlattıkları genel grev ve örgütledikleri gösterilerle iliklerine kadar çürümüş, kokuşmuş düzeni protesto ettiler. Ekvator emekçilerinin güçlü eylemi muhataplarını şaşkına çevirdi. ABD yönetimi ani bir açıklama ile durumdan ve olası gelişmelerden "fevkalade endişe duyduğunu ve zaman kaybetmeden bir çıkış yolu bulunması gerektiğini" bu ülke yöneticilerine salık verdi.

Dünya medyası, emekçilerin o görkemli eylemini bir "deli"nin görevden alınmasına indirgedi. Oysa sorun hiç de öyle değildir. Birbirini

izleyen kemer sıkma politikalarının çileden çıkardığı emekçilerin öfke patlamasına temel tüketim maddelerine fahiş oranlarda yapılan zam neden oldu. Birçok Latin Amerika ülkesinde olduğu gibi Ekvator'da da emekçiler dipçik zoruyla azgın sömürü koşullarında çalıştırılmaktadır. Ülkenin zenginliklerini birkaç sermaye klanı ve bir avuç general bölüşmektedir. IMF'nin dayattığı özelleştirme programlarıyla ülkenin gelir getirebilecek temel ekonomik sektörleri uluslararası tekellere peşkeş çekilmektedir. Emekçi kesimlerin kötü yaşam koşulları giderek daha da ağırlaşmaktadır. Gerçeğin büyük kısmını saklayan resmi rakamlara göre 11 milyon nüfusu olan bu ülkede insanların % 56'sı sefalet içinde yaşamaktadır.

Emekçilerin fahiş zamlara karşı başlattıkları genel grev ve başta başkent Quito olmak üzere ülkenin belli başlı kentlerinde düzenledikleri kitlesel gösterilerin esas hedefi

kapitalizmin açtığı toplumsal yaraları protesto etmektir. Egemen güçler ve onların vaftiz babası Amerikan emperyalizmi sefaletin ve rüşvetin yan yana yaşadığı bir yerde, giderek büyüyen bir kitle hareketinin kazanabileceği boyutlardan ürkererek hızla karşı atağa geçtiler. Devlet başkanını deli ilan edip aforoz ettiler. Oysa Abdala Bucaran deli olduğu için değil, kitle eylemine karşı bir emniyet sübabı işlevi görmesi için görevden alındı.

Kitle hareketinin önünü kesmek için birilerini kurban etmek, burjuva düzeninin olağan işlerliğinin bir parçasıdır. Ancak, sınıfsal çelişkilerin dorukta seyrettiği ve sermayenin topyekün saldırılarını sürdürdüğü günümüz koşullarında bu tür manevraların sağladığı rahatlamalar kısa ömürlü olmaktadır.

Brezilya:

Yoksul köylülerin toprak isyanı

Brezilya'da **fazendeiros**'lar (toprak ağaları) ile **posseiros**'lar (topraksız köylüler) arasındaki mücadele ve çatışmalar ülkenin tamamına yayılmış durumdadır. Toprak işgal eylemlerinde bulunan topraksız köylüler toprak sahiplerinin kiralık katilleri **pistoleiros**'larca katledilmeye devam edilmektedirler. Brezilya'da toprak mülkiyetindeki tekelleşme had safhadadır. Örneğin, Tapu Dairesi'nde kayıtlı arazinin % 50'sinden fazlası (ki buna her birinin yüzölçümü yüzbin hektarı aşan 75 çiftlik de dahildir) köylü nüfusunun % 2'sinin yani **fazendeiros**'ların mülkiyeti altındadır.

Bugüne kadar seçim kampanyaları sırasında sözü verilmiş sayısız toprak reformunun hiçbirini uygulamaya konmadı. '95'in Ocak'ında devlet başkanlığı koltuğuna oturan sosyal demokrat Fernando Henrique CARDOSO gelecek dört yıl içinde 280 bin tapu dağıtacağını vaat etmişti. Ancak, yeni reform uygulamasının

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

öncellerine benzer bir şekilde sürüncemede kalmasıyla birlikte, topraksız köylüler kendi reformlarını kendileri yapmaya başladılar ve işgal eylemlerine giriştiler.

Brezilya'lı köylülerin toprak işgal eylemleri kendiliğinden gelişen ve tek tek örneklerle sınırlı kalan bir hareket değildir. Köylüler, 1996 yılında ülkenin 21 eyaletinde (Brezilya toplam 26 eyaletten oluşuyor) kurulan Topraksız Köylüler Hareketi içinde örgütlenmekte ve işgal edilmesi planlanan arazilerin yakınlarında aileleri ile birlikte kamp kurmaktadır. Bir elinde balta ötekisinde kızıl bayrağı dalgalandıran bir köylü amblemini kendilerine bayrak yapan köylülerin bu kararlılığı karşısında toprak sahipleri özel milisler silahlandırmakta ve kiralık katiller kullanılmaktadır. Bir yıldan bu yana onlarca köylü işgal eylemleri sırasında toprak ağalarının kiralık katilleri tarafından katledildiler. Ancak bu saldırılar Topraksız Köylüler Hareketinin saflarını daha da sıklaştırmasına, etkinlik alanının genişlemesine ve kararlılığının pekişmesine yol açmaktadır.

İspanya: TIR sürücülerinin kararlı direnişi

Fransa'da TIR sürücülerinin başarıyla sonuçlanan eyleminin hemen ardından İspanya'da sektörde benzer taleplerle kontaklar kapatıldı. Sınır bölgeleri, Bask eyaleti ve metropoller başta olmak üzere İspanya karayollarının çoğu kilitlendi. Barcelona'da taksi şöförlerinin % 80'inin dayanışma amacıyla kontak kapatmaları şehir ve çevresindeki hayatı felç etti. Bu durum, İspanya ekonomisi üzerindeki etkisinin yanı sıra, özellikle üretimlerinin büyük bölümünü ücretlerin düşük, sosyal hakların geri olduğu ülkelere kaydıran (yanısıra üretimi kaydırdıkları ülkelerde daha büyük pazar payları kapan) emperyalist tekelleri tedirgin etmiştir. İlgili ülkelerin dışişleri bakanlığı tarafından İspanya hükümetine baskı yapılmış, asgari zarar için yardım ve dayanışma önerilmişti. Başta Alman sermayesi ve onun devleti zor duruma düşmüştür. Volkswagen tekellerine ait bazı fabrikalarda (Polo ve Golf) gece vardiyaları iptal edilmek zorunda kalındı. Mercedes Benz İspanya'da 625 yük aracını üretmedi, grevin sürmesi koşullarına ise ciddi sıkıntılara gireceğini, üretimi düşürmek hatta bazı üniteleri durdurmak zorunda kalabileceğini açıklamıştı. Bochum'daki Opel firması da benzer sıkıntılar yaşamıştı. Alman tekelleri bu durumu işçilere

karşı kirli bir koz olarak kullanmaya çalışıyorlar. Özellikle esnek çalışma ve asgari/zayıf üretim ile faturanın büyük bölümünü işçilere yüklemek istiyorlar.

13 Şubat'ta Fedatrans sendikasının çağrısıyla başlayan eylemin başlıca talepleri; emeklilik yaşının düşürülmesi, ağır çalışma koşullarının düzeltilmesi, sosyal haklar (şoförlükten kaynaklı hastalıkların meslek hastalığı olarak tanınması vb.) ve devlet sübvansiyonu oluşturmuyordu.

Devlet büyük bir polis gücüyle grev kırılcılığı koruyup kollamaya, yabancı araçları "kurtarmaya" çalışmasına rağmen, grevciler kararlılık göstermiş ve yer yer militan (grev kırıcıları gerekirse şiddetle engelleniyor) bir tutumla bu saldırıları boşa çıkarmıştı. Buna rağmen devlet, İspanya kamyoncularının grevini, anlamlı bir sonuç almadan ve Fransa'daki öncelinin boyutlarına ulaşmadan bitirmeyi başarmıştır.

Yunanistan: Genel grev ve sokak gösterileri

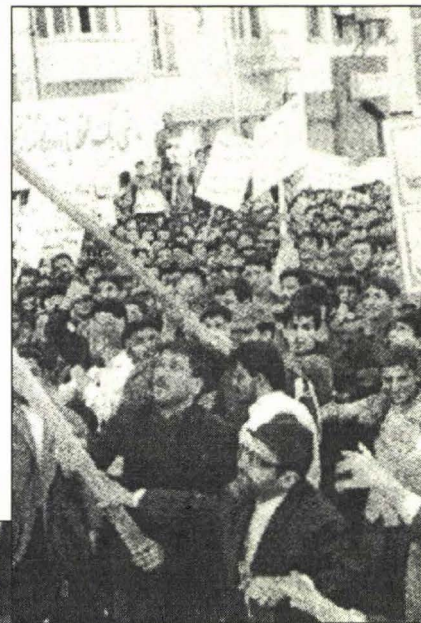
Yunanistan'ın Avrupa Topluluğu'na üye olması büyük bir coşku yaratmıştı. Zira AT'ye üyelikle, emperyalist ülkeler standardına yükselmek, ekonomik ve sosyal sıçrama vaat edilmişti. Tüm sorunlardan kurtuluş buna endekslenmişti. Ama bu mümkün olmayınca, uyum süresi adı altında oyalama süreci başladı. AT'ye üyelik Batı emperyalizminin daha dolaysız sömürsünü getirdi. Ve Yunan işçi sınıfına ve emekçilerine uygulanan sömürü ve hak kesintileri görülmemiş boyutlara sıçradı. Yunan işçileri/emekçileri ve köylüler bu saldırılara son yılların en çetin mücadeleleri ile cevap verdiler. Bu mücadele reformistlerin önderliğinde gelişse de, kitlelerin mücadele isteği ve dinamizmi politik bir hareketin doğmasına zemin döşemektedir. 23 Ocak'ta gerçekleştirilen genel greve katılım düzeyi ve sokağa çıkan

işçilerin coşkusu buna iyi bir örnektir. Ülkede neredeyse tüm üretim ve ulaşım durdu. Hükümetin "tasarruf" paketi ile AT'ye üyelik koşullarının işçi, emekçi ve köylülere fatura edilmesi protesto edildi. Yeni saldırı uygulamalarının iptali talep edildi. Bu sarsıcı eylemin hemen ardından işçi sınıfının mevzi eylemliliklerinin yanı sıra Yunan köylülerinin uzun süreli inatçı eylemlikleri gündemi belirledi. Traktörlerle birçok anayolu günlerce kesen köylülerin ana talebi, sübvansiyon kesintileri içeren yasanın iptal edilmesiydi. Hükümet şimdilik kısmi ve göstermelik geri adımlarla (yasa ve paketin yeni oluşturulacak bir komisyon tarafından yeniden görüşüleceği) oyalama taktiğinden medet ummaktadır. Sık sık sahte gündemler yaratarak hedef şaşırtmaya çalışmaktadır. Süreci Yunanistan işçi ve emekçilerinin mücadele ve kararlılık düzeyi belirleyecektir.

İran: Petrol işçilerinin direnişi

İran'da sermaye sınıfı emperyalistlerle işbirliği içinde ülkenin bütün zenginliklerini yağmalamakta, talan etmektedir. Kapitalizmin krizi ve ona paralel burjuvazinin saldırıları yoğunlaştıkça toplumun ezilen, emekçi kesimlerinin tepki birikimi de büyümektedir.

İran'da temel demokratik haklar gaspedilmiş olduğu gibi, en cılız muhalefet girişimleri dahi daha filiz

halindeyken şiddetle bastırılmaktadır. Muhafif sendikacılar, aydınlar, öncüler, devrimciler ve komünistler üzerinde yoğun bir devlet terörü uygulanmaktadır. İran'daki islami burjuva yönetiminin birkaç seneden beri onlarca işçi liderini idam ettiği ve yüzlercesini mahkemeye çıkarmadan zindanlara attığı bilinmektedir. Buna karşılık ise toplumdaki genel huzursuzluk had safhadadır, sınıf mücadelesi ise katlanarak büyümektedir.

Şu anda İran'da zor hayat şartlarına, sınırsız sosyal yasaklara karşı geniş kapsamlı genel grevlere gidilmektedir. 16 Şubat'ta Tahran'da petrol işçileri sokağa çıktılar. Petrol bakanlığı ile uzun süredir devam eden görüşmelerin sürüncemede kalması üzerine çeşitli işletmelerden işçiler sokağa çıkma kararı aldılar. Petrol bakanlığı önünde gerçekleştirilen eyleme İran kolluk kuvvetleri şiddet uygulayarak müdahale ettiler. Yüzlerce eylemci işçi gözaltına alındı, geri kalan işçiler zorla bindirildikleri otobüslerle bakanlığın önünden uzaklaştırıldı. İşçiler çalışma koşullarının iyileştirilmesini ve sosyal hak taleplerini dile getiren sloganlar attılar.

İran'da daha önce de en büyük 4 rafineride çalışan onbinlerce işçi sırasıyla direnişe başlamıştı. Yönetimle işçiler arasında yer yer çatışmalar çıkmıştı. Uyarı grevi yapan işçiler, taleplerinin reddedilmesi koşullarında genel greve gideceklerini açıklamıştı. Direniş, işçilerin yönetime 1 aylık süre tanımasıyla sonuçlanmıştı.

İran'da petrol rafineri işçileri sınıfın dinamik, politik ve mücadele deneyimine sahip kesimini oluşturmaktadır. İran devriminde iktidarın devrilmesinde, sanıldığından aksine, Humeyni yanlısı sokak gösterileri değil petrol işçilerinin uzun soluklu genel grevi önemli bir rol oynadı. İran dünyanın en çok petrol üreten üçüncü ülkesi. Bu stratejik sektörde çalışan işçiler mücadeleyi yükseltebilmek için İran'daki azgın devlet terörünün karşısına dikilmek zorundalar. Başlayacak militan bir eylemlilik süreci, sadece İran'ı değil tüm Ortadoğu'yu derinden etkileyecektir.

Rusya: Eğitim emekçilerinin geniş çaplı grevi

Boris Yeltsin hastaneler arası mekik dokur. Anatoli Tchoubais çarlık sistemini yeniden oluşturma teorilerini yavaş yavaş basına sızdırır. Alexandre Lebed Bonn'da, Washington'da seçim kampanyası yürütür. Emperyalist

şeflere kendisini pazarlamaya çalışır. Tüm bunlar devam ederken Rusya'da emekçilerin maaşları, emeklilerin emeklilik ödenekleri aylardır ödenmez, emekçi yığınlar açlığa mahkum edilir.

Bu ülkede birkaç yıldır periyodik olarak tanık olunan emekçi eylemlerinin başlıca talebi, aylar boyu askıya alınmış maaşların ödenmesidir. Maden emekçilerinden ulaşım sektörü çalışanlarına, araştırma uzmanlarından emeklilere kadar, farklı kategorideki emekçiler aynı talep için sırayla greve gitti, sokaklara döküldü.

Son süreçte ise, aynı talep uğruna bu kez eğitim emekçileri tarafından güçlü bir eylem örgütlendi. 13 Ocak gününden itibaren ülkenin 68 değişik bölgesinde öğretmenler greve gittiler. Resmi rakamlar 440 bin civarında eğitim emekçisinin sözkonusu eyleme katıldığını iddia etmektedirler. Ancak gerçek katılım bu rakamın üç, dört katına ulaşmaktadır. 8 aydır maaşları ödenmeyen eğitim emekçilerinin eylemi 5 gün devam etti.

Fil Dişi Kıyısı:

Militan öğrenci eylemleri

Batı Afrika ülkesi Fil Dişi Kıyısı'nda üniversite öğrencilerinin eylemi polisle sokak çatışmasına dönüştü. Eylem, bu ülkede '90'lı yılların başlarında patlak veren öğrenci hareketi sonucu yasaklanan öğrenci federasyonu FESCI'nin çağrısı üzerine başlatıldı. Eylemin temel taleplerinin başında öğrenci lojmanının inşa edilmesi ve bursların ödenmesi yer almaktadır. Hükümet, öğrenci gençliğin bu taleplerini, burs miktarlarında kesintilere gideceğini açıklayarak yanıt verince fitiller ateşlendi.

Dersleri boykot eylemine giden öğrenciler daha en başından devletin kolluk kuvvetlerinin vahşi saldırısıyla karşı karşıya kaldılar. Polisin silah kullandığı, birçok öğrencinin kurşunlanarak yaralandığı, bir öğrencinin ise katledildiği çatışmalar başkent Abidjan sokaklarını adeta bir savaş alanına dönüştürdü. Onbinlerce öğrencinin katıldığı dersleri boykot eylemi hükümetin tüm saldırı ve tehditlerine rağmen başarılı bir performans sergiledi ve üç gün devam etti.

Önce "Kapitalist cennet"(!), ardından bankerler tuzağı...

Arnavutluk halkı isyan etti!

Arnavutluk'ta geçen Ocak ayında bir sosyal patlamaya sahne oldu. Bankerler skandalının neden olduğu kitle gösterileri ülkede ciddi bir politik bunalımın doğmasına yol açmış bulunuyor. Ülkenin belli başlı kentlerinde gününbirlik düzenlenen gösteriler gün geçtikçe kitleselleşmekte, sertleşmekte ve popüler bir isyan muhtevası kazanmaktadır. Kitlelerin gazabına uğradıkları bankerlerden hesap sorması protesto eylemlerinin sadece görünür yüzüdür. Düzenin polisine meydan dayacağı çeken kitleler bizzat devlete karşı barikat kurmakta, devletin kolluk kuvvetleriyle çatışmakta, iktidar partisinin binalarını ateşe vermektedir.

Tefeciler bu ülke halkının üçte birinin maddi birikimlerine tek çırpıda elkoymuşlardır. İlk günlerde 300 bin civarında insanın bankerler tuzağına düştüğü iddia edildi. Fakat son günlerde bu rakam bir milyonu aşkın olduğu itiraf edilmek zorunda kalındı. Toplam nüfusu üç milyonu biraz geçen bir ülkede, bu kadar insanın mülkiyetinin gaspedilmesinin başlı başına maddi bir felaket olduğu açıktır. Ancak, Arnavut halkının ülkede isyan havası estiren öfkesinin esas nedenini, sözkonusu bankerler olayı ile açıklamak mümkün değildir. Bu öfke selinin ardında tefecilerle birlikte başka nedenler yatmaktadır. Konuyu gününbirlik işleyen burjuva basınının bir türlü adını koymak istemediği bu nedenler aslında karmaşık değil, oldukça açıktır.

'90'lı yılların başlarına kadar Arnavut halkının kendi yağı ile kavrulduğunu, hiçbir dış mihraka metelik borcu olmadığını, sayısız alanda başı dik alını açık bir ulus olarak anıldığını kimse inkar etmiyor ve edemez. Uluslararası kurum, kuruluş ve araştırmacıların bu ülke hakkında yaptıkları araştırmalarda yer alan rakamlar, Arnavut halkının en temel gereksinim maddelerinde sıkıntı çekmediğini, adil bir gelir dağılım sisteminin yürürlükte olduğunu, eğitim, sağlık ve beslenme alanında uluslararası düzeyde örnek gösterilmek zorunda kalınan ilerlemeler kaydettiğini

göstermektedir.

Uluslararası düzeyde estirilen karşı devrimci fırtına 1990 yılında Arnavutluk'u da etkisi altına almayı başarabilmişti. Emperyalizm rejimi çöktürmek için ilk aşamada ülkeyi boşaltmaya çalıştı. Batı Avrupa'da yükselen çağrılarının etkisiyle onbinlerce Arnavut ülkelerini terk etmek için birbirleriyle yarıştılar. Rejimin çökmesiyle birlikte sözümona davet edilmiş olan bu insanlar, en rezil koşullarda Avrupa'nın eşliğinden kovuldular. Uluslararası bir yalan kampanyasının baştan çıkarttığı binlerce Arnavutun İtalya açıklarında gemilerde nasıl mahsur bırakıldıkları, ya da aç susuz stadyumlara dolduruldukları henüz unutulmadı. Arnavut halkı bu günlerde, türedi bankerlerin dolandırıcılığından çok önce emperyalizmin, kapitalist propagandanın tuzağına düştü. O dönemde rahatça kandırılmış olmanın faturasını Arnavut halkı şimdi acı bir biçimde ödemektedir.

Arnavut halkını isyana zorlayan çürümüş, kokuşmuş kapitalist sistemin kendisidir. Bu ülke halkı, önce cennet vaadleriyle kandırıldı. Teslim alındıktan sonra da çetin mücadeleler ve büyük özveriler sonucu elde edilmiş kazanımları ve on yılların ürünü olan tüm birikimi gaspedildi. Ardısıra Arnavutluk Avrupa tekellerinin kelepir mallarının, artıklarının, hurdalarının ihraç edildiği, her soydan tacirin cirrit attığı, vurgun vurduğu bir pazara dönüştürüldü.

Uluslararası kapitalizmin sayısız yoksul ülkeye dayattığı ultra-liberal reçetelerin bir benzeri de Arnavutluk'ta uygulanmaktadır. Ülke IMF'nin deneme tahtasına dönüştürülmüş bulunmaktadır. Arnavut halkı isyan etmeye başladıktan sonra burjuva medya bu ülkenin ekonomik durumunun dehşet verici olduğunu, sosyal dengelerin tamamen altüst olduğunu, sağlık, eğitim vb. her alanda kargaşanın hakim olduğunu itiraf etmeye başladı.

Oysa düne kadar farklı bir dil kullanılıyordu. Örneğin 1996 yılı sonunda yayınlanan, Avrupalı iktisatçıların hazırlamış olduğu

'Conjoncture' başlıklı bir araştırma, sıra ile tüm dünya ülkelerinin 1996 yılı için ekonomik durumlarının panoramasını çizmekte, bilançosunu yapmaktadır. Arnavutluk'a ilişkin bölüm "Arnavut mucizesi" başlığını taşımakta ve şu değerlendirme yapılmaktadır: "Gayri safi milli hasıladaki %13,4'lük artış (yani eski Doğu bloku ülkeleri içinde en yüksek oran), %10,3'lük enflasyon, dört yıldır sürekli düşüş kaydeden işsizlik, tarım sektöründe yaşanan hızlı gelişme, yoklukların yok olması, bütçe açıklarının cesur bir biçimde aşağı çekilmesi, Lek'in dikkate değer biçimde değerini koruması, hızlı bir tempo ile sürdürülen özelleştirmeler 'Arnavut mucizesi' tezini haklı kılan argümanlardır. (...) Arnavutluk IMF'nin en iyi öğrencisidir. Arnavutluk hükümeti IMF'nin önerdiği çok tedavinin tüm kaidelerini harfiyen uygulamakla pozitif sonuçlar elde etmiştir".

IMF'nin en iyi öğrencisi olan Arnavutluk'ta bugün bu kez halk kaydedilen mesafenin bilançosunu, değerlendirmesini yapmaktadır. Kazanımlarını kayıpları ile karşılaştırmaktadır. Kuşkusuz bu muhasebe örgütsüz, öndersiz kitlelerin kendiliğindenci, gündelikçi yaklaşımıyla yapılmakta ve ifadesini sözkonusu isyanda bulmaktadır. Öfkenin dozunu bu kadar yüksek olması, çok kısa bir zaman zarfı içinde herşeyi kaybetmiş olmaktan kaynaklanmaktadır. Nitekim aradan geçen zaman üç beş yıl kadar kısa bir süredir. Somut kıyaslamanın her türlü olanağı henüz mevcuttur. İnsanlar ister istemez çok yakın geçmişlerini bu günleriyle karşılaştırıyor ve ne denli aldatıldıklarını kolaylıkla görebiliyorlar. Dolayısıyla, aldatılmanın düzeyi ile öfkenin dozu arasında doğal bir simetri oluşuyor.

**Dünya'da Yeni Düzen
ve Ortadoğu**

EKSEN YAYINCILIK

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Pakistan'da seçim komedisi ve gerçekler

Fransa'da Emlak Bankası çalışanları banka yöneticilerini rehin aldı!

Fransa Emlak Bankası (Crédit Foncier de France) çalışanları, 17 Ocak günü bankanın genel müdürü ile yürütme kurulu üyesi 7 kişiyi bürolarında rehin alarak taleplerini kamuoyuna duyurdular. Bu eylem Fransız emekçilerinin radikalleşme eğiliminin somut bir örneğini oluşturmaktadır.

Hükümet banka sektöründe uluslararası rekabet gereği tekelleşmeye ivme kazandırmak istiyor. Bu perspektifle bazı küçük ve orta ölçekli işletmelerin hareket alanını daraltarak, daha büyük rakipleri tarafından yutulmasını sağlıyor.

Bu tür operasyonlarda izlenen klasikleşmiş bir yöntem vardır. Söz konusu işletmenin faaliyet alanı daraltılır, alacakları ödenmez ya da geciktirilir ve işletme suni bir dar boğaza sokulur. Dar boğazdan çıkmanın biricik yolu ise personelin bir bölümüne dış kapıyı göstermektir. Güç durumda olan, dolayısıyla borsadaki değeri iyice aşağı çekilen ve üstelik personeli asgariye indirilmiş bir işletmeyi cazip bir fiyatla daha güçlü bir gruba peşkeş çekmek sözde başarılı bir kurtarma operasyonu sayılmaktadır.

Fransa Emlak Bankası'na yönelik bu senaryo uzun bir dönemden beri hazırlanmaktadır. Fransız banka sektörünün İngiltere ya da Almanya'daki banka sektörüyle rekabette avantajlı duruma geçmesi için yüzlerce insanın işsizliğe mahkum edilmesi planlanmıştır. Ancak, banka emekçileri, belki de Peru'daki Tupac Amaru eyleminden esinlenerek, bankanın genel merkezini, gişeleri müşterilere açık tutma kaydı ile, aileleri ile birlikte işgal ettiler. Ve başta genel müdür olmak üzere yöneticilerin önemli bir bölümünü rehin aldılar.

Eylem kamuoyunda büyük bir etki yarattı. Emekçiler bir yandan müşterilere hizmet sunmaya devam ederlerken, öte yandan da yönetim kadrosunu rehin tutuyorlar. Bankanın o muhteşem binası adeta bir piknik alanına dönüştürüldü. Emekçilerin sorunlarının tartışıldığı gününbirlik mitingler, toplantılar, tartışmalar, basın toplantıları düzenlendi. Kısacası, eylem kazandığı bu biçim sonucu emekçilerin taleplerini kamuoyuna, geniş kitlelere tanıtan etkili bir propaganda silahına dönüştü.

Hükümet ve işverenler emekçilerin bu orijinal eylemi karşısında ne yapacaklarını şaşırdılar. Hükümetin uzun dönem "tartışmasız" ve "olmazsa olmaz" diye tanıttığı reform paketini ameliyat masasına yatırmayı ve emekçilerle tartışma masasına oturmayı kabul etmesinden sonra yöneticiler serbest bırakıldı. İşgale ise pazarlıklar sonuçlanıncaya kadar devam etme kararı alındı.

güçler bu geleneği yıllardır sürdürmektedirler.

Özellikle Pencap ve Sind büyük toprak sahipleri kastı, yönetim değişikliklerinden bağımsız olarak, en etkili ekonomik ve politik güç olma özelliğini korumaktadır. Tarihte de, ister Moğollar ister İngilizler ülkeyi işgal etsin, her defasında bu feodal güçler temel dayanak olmuşlardır. Bu kastın denetimi dışında bir politik gücün gelişmesine izin verilmemiştir. Halk bu azınlığın ekonomik ve politik dizginsiz baskısı altında kelimenin gerçek anlamıyla bunalmıştır. Devlet kurumlarına güven kalmamıştır. Son günlerde dini ve etnik sorunların öne çıkarılması da bunun sonucudur. 130 milyonluk ülkede sosyal sorunlar sürekli etnik çatışmalar görünümüyle gündeme gelmektedir. Ziya Ül Hak'ın 1988'de öldürülmesinden sonra tartışmalı duruma gelen ordu yeniden bir umut, en büyük "ulusal kurum" olarak sunulmaktadır. Özellikle Hindistan'la olan sınır çatışmaları orduya tartışmasız bir otorite sağlamış durumdadır. Pakistan'ın tek

işleyen bu kurumu emperyalizmin de en önemli dayanağı durumundadır.

Özellikle ABD emperyalizmi, Pakistan'ın stratejik konumundan dolayı, orduyu Sovyetler Birliği'ne karşı önemli bir müttefik gücü olarak görmüştür. 1955'de Güneydoğu Asya Pakti'nin (SEATO) imzalanmasından sonra, özellikle Afganistan sorununda, Pakistan ordusu ABD'nin önemli bir bölgesel gücünü oluşturmuştur. Buna rağmen halk içinde orduya karşı hoşnutsuzluk yaygınlaşmaktadır. (Ordu Hindistan'la yapılan son 3 savaşı da kaybetti; 1945, 1965 ve 1971). '80'li yıllarda Afganistan'da savaş ortamında dizboyu yolsuzluğun ve uyuşturucu ticaretinin ordu tarafından organize edildiği ortaya çıktı.

250 bin silahlı özel görevlinin gölgesinde, kadın ve erkeklerin ayrı yerlerde oy kullandıkları son seçimler Pakistan'da herhangi bir değişiklik yaratmayacaktır. Değişen tek şey feodal kastın bu yeni üyesinin yönetim kademelerine yerleşeceği aile fertlerinin yeni yüzleri olacaktır.

Afganistan'da savaşın faturasını halk ödüyor

Talibanlar ve onları aratmayan diğer Ortaçağ kalıntısı grupların roketatarlarla sürdürdükleri iğrenç pin pon oyununun ağır faturasını Afgan halkı ödemektedir. Talibanlar, başkent Kabil'in kuzeyindeki Şarikar kentini ve Bagram hava üssünü ele geçirmeleri ile yeni ve önemli mevziler kazanmış oldular. Talibanlar'ın önderi Molla Muhammed Omar, kendi güçlerini devrik hükümet yanlısı koalisyon güçlerinin karargahına 13 km. mesafeye kadar yaklaştıran bu zaferi kutlamak için yoksullara 1,15 milyar Afgani yardımının dağıtılması emrini verdi.

Talibanlar, elde ettikleri son mevzilerle ülkenin önemli bir bölümünü denetimleri altına almış oldular. Yanı sıra devrik Rabbani

Kabil'de ölümden kaçış

hükümeti etrafında kehren kenetlenmiş diğer grupların oluşturduğu heterojen koalisyon güçlerini de Panşir vadisine sıkıştırmış bulunuyorlar. Emperyalizmin müslüman maskeli yeni ve eski uşakları arasında sürmekte olan bu kör döğüşün

bedelini, canını, malını, her şeyini kaybeden, göçe zorlanan masum insanlar ödemektedirler. Örneğin, 100 bin nüfusuyla ülkenin önemli kentlerinden biri olan Şarikar'ın düşmesinden sonra Talibanlar onbinlerce insanı eksi yirmi derecelik iklim koşullarında göçe zorladılar.

Dünya kamuoyunun gözleri önünde ceryan eden bu it dalaşını uluslararası burjuvazi ilgisizce izlemektedir. Zira bugün Afganistan'da anti-komünist misyon anlamını yitirmiştir. Dün batı emperyalizmin gözde uşağı olan, Sovyet ordusuna karşı dişine tırnağına kadar silahlandırılan beşinci kolu bugün ABD'nin yeni piyonu Talibanlar tarafından kısıpaca alınmış bulunuyor.

junge Welt

Junge Welt, 1947 yılında, SED'nin (Alman Birleşik Sosyalist Partisi) gençlik örgütünün (FDJ yayın organı olarak yayın hayatına başladı. '89 yılından sonra ciddi bir bunalıma giren gazete önce SED'nin devamını savundu. '91'deki redaksiyon değişikliğinden sonraya reel sosyalizme yapılan eleştiriyi birlikte bugünkü çizgisine ulaştı. Bugün kendisini partiler ve gruplar üstü bir anti-faşist ve anti-kapitalist yayın olarak tanımlamaktadır. Sayfalarını bu kriterler doğrultusunda birçok bağımsız kişi ve gruba da açmaktadır. Fakat asıl olarak, hızlı adımlarla sosyal demokrat bir düzen partisine evrilen PDS (Demokratik Sosyalizm Partisi) içerisindeki sol muhalefetin (Komünist platform, Marksist Mücadele Platformu ve Gençlik Kolu'nun sol tabanı) yayın organı durumundadır.

Junge Welt gazetesine polis baskını; Polis devleti yüzünü gösteriyor

Ocak ayının son gününde Alman kolluk kuvvetleri Berlin'deki JW merkez bürosunu bastı. Federal Mahkeme tüm burjuva hukuk kurallarını dahi çiğneyen büyük bir keyfiyet örneği verdi. Bir dizi belge, yazı, disket ve bilgisayarına el konulması üzerine gazetenin bir sonraki günü bakışının iki sayfası boş çıkmak zorunda kaldı. Zira bu iki sayfada aylık anti-faşist Radikal dergisinin redaktörlerinden biriyle yapılan bir röportaj yayınlanacaktı. Radikal dergisi hakkında Alman devletinin güvenliği için tehdit unsuru oluşturduğu, terörist faaliyetleri yücelttiği ve bizzat terörist bir çizgi taşıdığı iddiasıyla Federat Güvenlik ve Anayasayı Koruma Mahkemeleri tarafından bir dizi soruşturma açılmış bulunuyor.

JW gazetesine düzenlenen baskında, bazı JW yazarlarının bizzat Radikal dergisinde yazmaları ve aynı derginin internet iletişimini gerçekleştirmeleri resmi gerekçe olarak gösterildi. Fakat bu saldırı esas olarak Junge Welt'e bir darbe vurmayı amaçlıyor. Zaten süregelen baskıları daha da boyutlandırmak, sindirme genel politikasının bir parçası olarak uygulanıyor. Zira JW Almanya'da yayınlanan tek anti-faşist, anti-kapitalist bağımsız bir sol günlük gazetedir. Alman burjuvazisi dünya çapında ne kadar demokrasi havariliğine soyunursa soyunsun, kirli karşı devrimci yüzünü örtmeyi başaramıyor.

JW gazetesine yapılan baskın ve uygulanan devlet baskısını kınıyor, dayanışmacı duygularla "kapitalizme karşı mücadeleye devam!" diyoruz.

Aşağıdaki yazı 10 Ocak '97 tarihinde Junge Welt gazetesinden alınmıştır. Yazar Rainer Werning, uzun yıllar "Korea Forum" un yayımcılığını ve şef redaktörlüğünü yapmıştır.

Globalleşmenin Korecesi

1970 yılında genç tekstil işçisi Çun Thae-Il üzerine benzin döküp kendini yakmadan önce, "biz makina değiliz insanız!" diye haykırmaktaydı. Yine aynı dönemde bir Batı Alman yatırım danışmanı ve ekonomistinin sözlerine göre "(Kore'deki gibi) muazzam bir ekonomik büyümeye ulaşmak için" işçi sınıfının iki kuşağını harcamak gerekiyordu. Güney Kore askeri diktatörlükleri döneminde yaşanan da başka bir şey olmadı. Ta ki 1987 yazında tüm ülkeyi sarsan demokrasi hareketinin baskısıyla, o dönemdeki diktatör Çun Doo-Huan koltuğunu askeri yol arkadaşı Roh Tae-Vo'ya bırakmak zorunda kalana kadar. O dönemin çetin mücadeleleriyle 1988'den itibaren ilk defa grev hakkı ve yıllık % 10'luk ücret zammı kazanılmıştı. Tekstil işçisi Çun'un intiharı ateşleyici fonksiyonu görmüştü. '70'li yıllarda sınıfsal bakımdan saf proleter bir hareketten çok geniş yelpazeli bir sosyal politik hareket niteliğinde şekillenen ve "baştakilerin" sosyal, ekonomik, kültürel ve dinsel alanlarda baskısı ve hak mahrumiyetine uğrayanların bulunduğu protesto potansiyeli olarak algılanabilecek bu hareket, böylece geniş halk yığınlarını kapsayan bir eksene sahipti. Diğerlerinin yanı sıra bu hareket örgütsel planda, (hristiyan) kilise taban örgütlülükleri tarafından sürüklenen ve kısmen dışardan da destek gören Urban ve Rual sanayi

misyonlarında ifade bulmaktaydı. Bu misyonlar cuntanın baskısına ve insan avcılarına karşı illegaliteye geçen çok sayıda üniversiteli ve işçiye barınma koşulları sağlamıştı. Bu misyonlarda, sektörel kurumlarda (taban örgütlenmelerinde) ve muhalif parti kurma girişimlerinde '80'li yıllarda ortaya konan eğitim, aydınlanma ve politik çalışmalar, rejim kumandalı FKTU'ya (Kore Sendikalar Birliği) dirençle karşı duran ve giderek büyüyen politik ve militan bir işçi ve sendika hareketinin yeşermesinin verimli zeminini oluşturmuştur. Bu nihayet '95 yılında FKTU'ya karşı gerçek bir karşıt ağırlığı oluşturan KCTU'nun(Kore Sendikalar Konfederasyonu) kurulmasını koşulladı. Hükümetin FKTU'nun yanında bir örgüte tahammülü olmamasına ve KCTU'yu illegal saymasına rağmen.

İki örgüt arasında oluşan en azından kısmi menfaat birliği tuhaf bir şekilde bizzat devlet bakanı Kim ve onun başbakanı Lee Soo-Sung tarafından koşullandırıldı. Zira onlar, Mayıs 1996'dan beri toplanan başkanlık komisyonunun iş reformu müzakerelerinin kavgalı olarak kesilmesinden sonra, yıl sonunda kapılarına dayanan bir enkaz ile karşı karşıya kalmışlardı. İşverenler, sendika temsilcileri ve işveren yanlısı sözümona tarafsız bilirkişiler devlet başkanına herhangi bir öneri sunamadılar. Fakat devlet başkanı seçim

kampanyasında iş reformu sözünü vermişti. Kim bu nedenle hamle yapmak zorunluluğuyla karşı karşıyaydı. Zira daha Kasım'da Güney Kore'nin asiller klübü OECD'ye (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Teşkilatı) üyeliği diğerlerinin yanı sıra liberalleşme şartına bağlı kılınmıştı.

Fakat iş reformu örtüsü altında sunulan şeyin, üretimi artırma ve uluslararası rekabet gücü kazanma bahanesi altında, işletmelere çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi at koşturabilecekleri geniş çaplı imtiyazlar vermekten başka birşey olmadığı kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Buna grevci işçilere ücretlerini ödeme veya anlaşma sonrası geri ödeme yasağı da dahildir. Aynı şekilde işyeri tarafından işinden sendika görevi nedeniyle muaf tutulan sendika temsilcilerine maaş ödentileri de yasaklanmış oluyor. Grev kırıcılarının çalıştırılması, azami 56 saatlik iş haftası ve - özel bir tepkiyle karşılanan- her türlü ekonomik gerekçeli işçi çıkarımlarının yasallaştırılması ise izin verilen yenilikler oluyordu. Yeni iş yasasının orjinal taslağı önce bu yılın Ocak ayından itibaren politika ve örgütlenme serbestisini öngörmüşse de, hükümet bu maddeyi ancak 2000 veya 2002 yılında gündemine alabileceğini açıklıyordu. Buna karşılık işveren yanlısı politikalara hemen, daha doğrusu yeni iş yasasının yürürlüğe girmesi için öngörülen 1 Mart itibarıyla yeşil ışık yakılıyordu.

Bardağı taşıran son damla nihayet FKTU ve KCTU'yu bile birbirine yakınlaştıran nokta yeni iş yasasının parlamentodan jet hızıyla geçirilmesiydi. Hükümetteki Yeni Kore Partisi milletvekilleri harp mahkemesi hidası ve muhalefet partisinin dışlamalarıyla 26 Aralık'ta birkaç dakikalık gizli bir oturum arasında yeni iş kanununun da bulunduğu 20 kanun değişikliğini, büyük bir alkış tufanı altında meclisten geçirdi. Bu yetmiyormuş gibi bir de geniş yetkilere sahip olan, insan hakları ihlalleriyle kötü nam salmış ve "herşeye kadir" Kore Gizli Servisi ANSP'nin

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

(KCİA'nın devamı) hak ve yetkileri arttırıldı.

Doğu Asya'nın eski şamar oğlanı Güney Kore'nin -en azından makroekonomik açıdan bakıldığında-başarı hikayesi aşağıdaki özel ve başka ülkelere (özellikle 3. dünya ülkelerine) nakli pek mümkün olmayan faktörlere dayanmaktadır:

Cephe devleti özelliği ve ondan kaynaklı yoğun ABD desteği ve aynı şekilde 1965'de yapılan anlaşmadan (normalleşme antlaşması) sonra yapılan Japon desteği; ekonomide sapmaz bir merkezi devlet aygıtının (örneğin girişim ve planlama dairesinin oluşturulması) varlığı ve ihracat yönelimli bir gelişim stratejisi; uzun yıllar boyu himayeci tarzda dışa kapanan bir iç pazar; dış sermayenin öncelikle verimli üretim alanlarına aktarılması; iyi bir altyapının inşa edilmesi; iç sermaye birikiminin teşviki ve eğitim/mesleki eğitim ve araştırma-geliştirmeye yapılan yatırımlar; bunların, dünyanın en yüksek çalışma saatlerine ve iş kazası oranına sahip bir ülkede, politik olarak ehlileştirilmiş bir işçi ve sendika hareketinin güvencesi olarak orduyla içiçe geçmiş bir teknokrasinin denetimine verilmesi; ve tabi bütün yaşam alanlarına sirayet eden devlet baskıları zoruyla elde edilmiş ucuz işgücü faktörü; işte tüm bunlar *Chaeollere* (devlet destekli sanayi ve sermaye grupları -Hyundai, Samsung, Daewoo, Ssangyong ve Lucky, Goldstar vb.) düşünülebilenecek en uygun fırsatları sağladı.

Bugün artık Güney Kore bir ucuz işgücü ülkesi değildir. Güney Kore şirketleri dünya çapında bir ihracat atılımına girmiş bulunuyor. Bu bazı bölgelerde artık en büyük sermaye yatırımcıları olarak göze çarpmaktadırlar (örneğin Özbekistan'da). Bunlara ek olarak bugün ulaştığı yıllık 13 bin dolarlık kişi başı geliri, Gayri Safi Milli Hasıla'nın yıllarca süren çift rakamlı artış hızı ve dünyanın önden gelen 12 ticaret ülkesinin arasına girme atılımı ile Güney Kore sonradan başarılan bir gelişme örneğinin vitrin süsü durumuna getirildi. İşin ilginç yanı, bu gelişim sürecinin, neo liberalizmin baş savunucularının ekonomik sihir aracı olarak sunduğu reçeteye tüm temel noktalarda çelişmesiydi. Ve tam da bugün bu reçetenin Seul'de globalleşme adına zorla sırınga edilmesi girişimi, ülke ekonomisini ve politikasını temellerinden sarsmaktadır. '96

Kasım'ından bu yana yeni ve Japonya'nın Asya'nın tek OECD üyesi Güney Kore, soğuk savaşın kalıntısı ANSP'yi (milli güvenlik örgütü) büyük bir kıskançlıkla korumaktadır. ANSP, 1948'de yürürlüğe konan ve defalarca yeniden düzenlenen Milli Güvenlik Yasası'na dayanmaktadır. Buna göre her türlü rejim karşıtlığı Kuzey Kore Halk Cumhuriyeti'ni övmek veya ajanlığı olarak tercüme edip en ağır biçimde cezalandırmaya yetiyordu. Anakronik bu düzen kurumu sadece isyankar işçi ve sendikalarla karşı da kullanılmaktadır. Kuzey Kore yanlısı tutumlarını kırmak için tekrar tekrar kullanıldı. Kim Yung-Sam kamuoyu önünde kendi demokrat ve sivil toplumcu olarak lanse etmeye özen göstermektedir. Hatta yemin töreninin hemen ardından dipsiz yolsuzluklarına önlem olarak tüm gizli hesapların açığa çıkartılması emrini vermiştir. Fakat bu sivil toplumcu askerlere karşı hiçbir eleştiriye tahammül etmemektedir. Öyle ki 1995 yazında, Güney Kore paralı arkerlerinin Vietnam savaşı sırasında ücretlerin yüksekliğini eleştirdiği için, kendi eğitim bakanını dahi hemen kapı dışarı edebilmiştir. Kim Yung-Sam, Kim Dae-Yung ile birlikte muhalefetinin en gözde kişiliğiydi. Boşuna değil, tam da geçen yıl yolsuzluk nedeniyle yüksek bir hapis cezasına çarptırılan eski general Roh Tae-Woe'nun kayırcılığıyla onun yerini alabilmek için. Segyehua (globalleşmenin Korecesi) başkanın en gözde sözcüğü durumundadır.

Amerikan haber dergisi *Time* 'a verdiği bir demecinde globalleşmenin ana noktaları olarak: Şeffaflık, sivil toplum, demokrasi, iç pazarların yabancı sermayeye açılması, özellikle Doğu Asya/Pasifik'te kendi ekonomik gücüne denk düşen daha aktif bir politikanın yürütülmesi olarak sıralıyordu. İşçilerin şimdi yeniden -tam da eski muhalefet liderinin başkanlığı sırasında-politik hak gasplarını ve ekonomik kesintilere maruz kalmalarının istenmesi özellikle geniş parlamento dışı muhalefet ve parlamento muhalefetinin bazı kesimlerince anlaşılammamaktadır. Güvenlik güçlerinin vahşi gösterileri, göz yaşartıcı bombalar ve joplar, kitlesel lokavtlara devlet tölöransı; Kim'in globalleşmeyi algılama/yorumlama biçimidir. Bu aynı zamanda OECD ve Uluslararası İş Örgütü'nün (ILO)

İsviçre Basel'de "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" Gecesi Yapıldı

Avrupa'nın değişik ülkelerinde "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği" şiarı altında düzenlenen gecelerin beşincisi 22 Şubat 1997'de Basel'de yapıldı.

Gecemizi, partileşme aşamasında olan hareketimizin çizgisini ve hedeflerini geniş yığınlara ulaştırmanın bir aracı olarak ele aldık. Popüler sanatçıların oluşturduğu bir konser değil, fakat politik bir gece yapacaktık. Bu ise herşeyden önce geceye etkin bir politik faaliyetle hazırlanmak demektir. Gecemizin başarısı tümüyle sürdüreceğimiz kitle çalışmasına bağlıydı.

Geceye geniş bir katılım sağlamayı hedeflemiştik. Ancak bizim açımızdan kitlesellik, ancak politik bir faaliyet üzerinden başarıldığı ölçüde anlam taşıyacaktı. Bir diğer önemli nokta ise gelen kitleye politik mesajlarımızı ulaştırabilmek ve geceyi devrimci bir platforma dönüştürebilmektir.

Gece hazırlık çalışmalarına yaklaşık bir ay önce başladık. Hazırlığımızı gece çağrı bildirisi ve gazetelerimizle evleri ziyaret edip bilet satışları yaptık. Ev ziyaretlerinde güncel politik gelişmeler ve hareketimizin ulaştığı düzey propagandamızın esasını oluşturuyordu. Yüzlerce aileye ulaşarak sadece Basel'de 400'ün üzerinde bilet sattık. Daha iyi bir planlama ve daha ileri bir çabanın ortaya konulması halinde -ki bu mümkündü- bu rakam çok daha yüksek olabilirdi. Ulaştığımız kitlelerde olumlu tepkilerin yanı sıra, "sadece bağış kampanyası ve geceler olduğu zaman değil, başka günler de gelin" biçiminde uyarıcı eleştiriler de aldık. Gece için hazırladığımız afişler, polislin geceyi iptal etme tutumunu gözletilerek (gece için polisten izin alınmamıştı) yaygın bir tarzda yapılamadı. Sadece işyerleri, kahveler ve derneklere asıldı. Geceye bir hafta kala ise kahveler (10 tane kahve) dolaşarak sözlü propaganda yapıldı, biletler satıldı. Gecemizden önce yapılan bir dizi etkinlikler (geceler, toplantılar, seminerler) aynı biçimde

değerlendirildi. Basel'in dışındaki diğer kentlerde de yoldaşlar benzer bir çalışma sürdürdüler. Ve yüzlerce bilet satarak geceye 150 civarında bir kitle taşındılar.

Gecenin ön hazırlık çalışmasının genel başarısı geceye katmayı başardığımız yaklaşık 600 kişilik kitlede somutlandı. Bu kitle tümüyle politik bir çabamızın ve nispeten geniş bir kitle çalışmamızın sonucu olarak gecemize katıldı. Binlerce bildirinin dağıtıldığını da düşünerek, gece faaliyetimizle yaklaşık 4-5 bin kişiye ulaştığımız kanısındayız.

Gecemizi Enternasyonal marşıyla açtık. Barış Tiyatrosu'nun sergilediği devrimci kitle oyunu beğeniyle izlendi. EKİM yurtdışı temsilciliği adına yapılan siyasi konuşmada devletin yaşadığı çürümeye işaret edildi. Gecenin aldığı ismin anlamı, önemi ve hareketimizin gelişme süreçleri, bugün ulaşılmış olduğu aşama anlatıldı. Grup Eylem, Grup Cemre, ve Ali Asker devrimci şarkılarıyla, Nilgün Gök şiir grubu ise devrimci şiirleriyle geceye coşku kattılar. Dia ve Klip gösterimi büyük bir ilgiyle izlendi.

TKB, TKP(ML), PYSK, TKP/ML, Devrimci Sol Güçler, Heviya Sor Kurdistan, Cumartesi Anneleri Platformu geceye sundukları mesajlarla bizimle dayanışma içinde olduklarını ve coşumuzu paylaştıklarını ifade ettiler. Ayrıca Ankara Merkez Kapalı Cezaevinden Ekimci tutsaklar adına gecemize mesaj yollayan Habip Gül yoldaş devrimci coşumuzu paylaştı. Birçok örgüt ve parti standlarıyla gecemizde yer aldılar.

Gerek katılım gerekse de politik içeriğiyle gecemiz beğeni kazandı. Birçok devrimci dost grup bu kadarlık bir katılım beklemediklerini, bunu başarılı bir çalışmaya borçlu olduğumuzu söyleyerek bizi kutladılar. Aynı gün aynı kentte birçok etkinlik vardı. (Konserler, Cem, toplantılar vb.). Bu durum katılımı biraz zayıflattı. Aksi halde katılım çok daha yüksek olacaktı. Şimdi önümüzde, ortaya konan bu başarıyı daha ileri adımlar için değerlendirme görevi duruyor.

Güncel gelişmeler ve devrimci görevler

Güncel Gelişmeler ve Devrimci Görevler ortak başlığı taşıyan dört bölümlük bu yazı *Ekim*'in son dört sayısının (160-163, 1 Ocak-15 Şubat '97) başyazılarından oluşmaktadır.

I

Devrimci siyasal mücadelenin kritik yılı

Önemli bir yıla girmiş bulunuyoruz. 1997 yılı genel devrimci siyasal mücadele açısından kritik bir yıl olacak. Geride kalan yılın son evresinde devletteki çeteleşme olgusu ile bir bütün olarak burjuva siyasal yaşamdaki aşırı kokuşmuşluk gerçeği su yüzüne çıktı. Bu gelişme bir yandan düzen cephesindeki siyasal çekişme ve karışıklığı artırırken, öte yandan kitlelerin geniş kesimleri üzerinde uyarıcı bir etkide bulundu. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin politik ilgi ve duyarlılıklarında ani bir büyüme yaşandı. Birkaç hafta arayla Ankara'da yapılan iki büyük gösteri ise bu ilgi ve duyarlılığın eyleme dönüşmesi olanakları konusunda önemli açıklıklar sağladı.

'97 yılının büyük önemi buradan gelmektedir. Bir bütün olarak devrimci güçler inisiyatifi ele alarak kitlelerdeki bu politik duyarlılığı ve mücadele potansiyelini devlet ve düzen karşısı bir çizgide geliştirip değerlendirebilecekler midir? Böylece, devletteki çatlakları ve burjuva siyasal sahnedeki iç bölünmeleri de derinleştirerek, devrimci siyasal mücadele için güçlü bazı mevziler yaratabilecekler midir? '97 yılı bu sorulara açıklık kazandıracak.

Kritik yılın iki kritik sorunu var. Devrimci inisiyatif ve devrimci perspektif. Eğer devrimci güçler ortaya güçlü ve başarılı bir devrimci inisiyatif koyamazlarsa, güncel gelişmelerin sağladığı olanakları değerlendirme imkanını zaten bulamazlar. Fakat eğer bu inisiyatifi doğru devrimci bir çizgide gösteremezlerse, sonuç özünde yine çok farklı olmayacaktır. Güncel belirtiler devrimci taktik çizgi sorununun sanıldığından da önemli olduğunu göstermektedir. Teorik gerçekler bir yana, Türkiye'nin kendi geçmiş mücadele deneyimlerinin sağladığı tüm açıklıklara rağmen, düzen içi çözüm arayışlarının yedeğine düşmenin ciddi bir tehlike olarak belirdiğinin işaretleri var. Devrimci perspektife dayalı bir taktik çizgide birleşik devrimci inisiyatif '97 yılı içinde devrimci siyasal mücadelenin gelişim seyrini ve sonuçlarını bu alandaki tutum ve pratikler belirleyecektir.

Öte yandan girmiş bulunduğumuz yıl komünist hareketin kendi gelişimi açısından da büyük bir önem taşımaktadır. Komünist hareket yılların ideolojik, politik ve örgütsel inşaa birikimi üzerinden bu yıl parti kimliğine kavuşacaktır. Bu, bugüne kadarki gelişmemizin olanaklı kıldığı ve geline aşamada atılması zorunlu hale gelen kesin bir adımdır. Tüm sorun, bu tarihi önemdeki adımı koşulların elverdiği en güçlü bir politik çıkışa dönüştürmeyi başarabilmektir. Bu başarı, komünist hareketin (öteki şeyler yanında) genel devrimci siyasal mücadelenin kritik seyri içinde tutacağı yere ve oynayacağı role sıkı sıkıya bağlıdır.

Güncel durumun tarihsel arka planı

Devrimci politika için doğru sonuçlar çıkarılmak isteniyorsa eğer, sermaye düzeninin güncel durumuna tarihsel bir perspektif içinde bakılmalıdır. Güncel durumun ayırdedici özelliği devletin çeteleştiği ve kokuştugu gerçeğinin inkar edilemez ve üstü örtülemez bir biçimde açığa çıkmış olmasıdır. Bu olgu, dahası, çeteleşme ve kokuşmanın daha genel planda kurulu düzenin politik yaşamına egemen olduğu gerçeği, bugün artık sıradan insanların tartışma konusu haline gelmiştir. Son dönemin bu gelişmeleri yığınlar üzerinde çok karmaşık etkiler yaratmakta, tepkilere, öfkelere, şaşkınlığa, güvensizliğe, umutsuzluğa, ve elbetteki bu durumun değişmesi için yeni ve ileriye dönük arayışlara neden olmaktadır. Ama böyle bir etki, toplumun genelini kapsayan bu tür bir sarsıntı, ancak güncel gelişmeler uzun bir sürecin yarattığı birikimlerin dışı vurmasının bir ifadesiyse olanaklı olabilir.

Türkiye'nin son 35-40 yılı büyük bunalımlar ve büyük çalkantılar içinde geçti. Bunalımın toplumsal mücadele boyutunu dizginlemek ve ezmek, ürettiği iktisadi ve sosyal faturaları emekçi halk kitlelerine engelsizce ödeyebilmek için, kurulu düzen kendini belirli aralıklarla yeniden tahkim etme yoluna gitti. Askeri darbeler ve özellikle '90'lı yıllarda örneği çok görülen daha örtülü ara müdahaleler bu işlevi gördü.

12 Eylül burada bir kilometre taşıdır. '60'lı ve '70'li yılların bunalımları ve bunun beslediği büyük toplumsal hareketlilikler, düzenin artık teklemekte olduğu konusunda burjuvaziye ve onun emperyalist dayanaklarına daha açık bir görüş sağladı. 12 Eylül askeri faşist darbesi, bu çerçevede, kendini önceleyen 20 yıllık sürecin toplam deneyimlerini gözetten bir karşı saldırı oldu. Bununla birlikte, güncel duruma 12 Eylül saldırısını izleyen son 16 yılın toplam tablosu üzerinden baktığımızda hayli dikkate değer sonuçlarla

yüzyüze kalıyoruz.

Toplumsal muhalefeti ve örgütlü devrimci hareketi ezen faşist askeri rejim, düzeni düze çıkarmak ve tahkim etmek için çare ve çözüm olarak görülen tüm politikaların engelsizce uygulanacağı koşulları yarattı. '80'li yılların üçte ikisine bu koşullar egemen oldu. Uzun vadeli bir "istikrar" adına gerekli görülen her türlü iktisadi, siyasal, kültürel, ideolojik ve eğitsel önlem alındı. Tüm siyasal, idari, yasal ve kurumsal düzenlemeler buna göre yapıldı.

Peki sonuç ne oldu? Daha 1987 yılında, daha askeri rejim koşulları fiilen sürüyorken, daha darbeci generaller Çankaya'da oturuyorken, toplumsal muhalefetin ise kendisini henüz yeni yeni ve en geri biçimler içinde gösterdiği bir sırada, düzen sözcüleri ekonomik ve siyasal istikrarsızlık etkenlerinin hızla büyüdüğünü itiraf etmek zorunda kaldılar. Bu daha başlangıçtı. '90'lı yıllara dönüldüğünde, bu kez sermaye düzeninin "Cumhuriyet tarihinin en ağır iktisadi, sosyal ve siyasal sorunları" ile yüzyüze bulunduğu, "ekonomik ve siyasal yaşamın tıkanıdığı", düzenin bu sorunlar karşısında herhangi bir çözüm perspektifinden yoksun olduğu, bizzat düzen saflarında yaygın kabul gören bir görüş oldu. 2. Cumhuriyet tartışmaları ve TÜSİAD kaynaklı YDH, bu itirafın somut ifadesi ve dolaysız ürünüydüler. 1994 yılı başında ekonomik ve mali krizdeki ani ağırlaşmanın ortaya koyduğu tablo ise bizzat TÜSİAD sözcüleri tarafından "Cumhuriyet tarihinin en ağır ekonomik krizi" olarak tanımlandı. Tüm temel ekonomik göstergelerin negatif tablosu karşısında bu inkar edilemez bir olgu durumundaydı. Susurluk kazasıyla birlikte artık gizlenemeyerek açığa çıkan çeteleşmiş devlet gerçeğinin ardından bugün de yaygın olarak Cumhuriyet döneminin en ağır siyasal çürüme ve kokuşmuşluğundan söz ediliyor.

'90'lı yılların kurulu düzen için peş peşe gelen butürden Cumhuriyet tarihi rekorlarına sahne olması rastlantı mıdır? Rekor alanlarının iç bağlantıları ve organik bütünlüğü hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Söz konusu olan, kurulu düzen için bir tükenmişlik ve iflas tablosudur. Politika her zaman ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Sermaye devleti Türkiye kapitalizminin yalnızca resmi ifadesi değil, fakat aynı zamanda en yoğunlaşmış halidir. Orta yerde duran çeteleşmiş ve kokuşmuş devlet, onu saran kokuşmuş burjuva siyasal yaşam, mevcut iktisadi ve sosyal düzenin siyasal ifadesinden başka birşey değildir. Demek oluyor ki, temelde çürüyen ve kokuşan kapitalist ekonomik ve sosyal düzenin kendisidir. Bu sonucun devrimci politika için, izlenmesi gereken devrimci taktik çizginin stratejik doğrultusu için taşıdığı önem yeterince açıktır.

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Devrimci toplumsal muhalefetin aşırı zayıflığına rağmen...

Fakat busonuç tablosunu doğru okuyabilmek için gözden kaçırılmaması gereken iki önemli nokta var. Bunlardan birincisi, aslında yukarıda özetlenen sürecin kritik bir yönünün yeniden bir vurgulanması olacak. Önemle gözetilmelidir ki, bu negatif rekorlar serisi, düzeni düze çıkarmak için yapılmış, bu çerçevede burjuvaziye çok yönlü vekapsamlı bir önlemler dizisini engelsizce uygulama olanağı sağlanmış bir askeri faşist darbe döneminin **hemen ardından** baş göstermiştir. Bu gerçek, düzeni karşı karşıya bulunduğu sorunların yapısal olduğunu, en elverişli koşullarda ve yıllarca uygulanmış reçetelerin bile herhangi bir iyileşme ya da çözüm sağlamadığını, yalnızca faturanın işçi sınıfına ve emekçilere ödetme kolaylığı (bu çerçevede geçici rahatlamalar) yarattığını gösterir.

İkinci nokta bununla bağlantılı fakat daha da önemlidir.

'90'lı yılları kaplayan busonuçlar dizisi, devrimci muhalefetin son derece cılız olduğu yılların ürünüdür. Türkiye'de sınıflar mücadelesinin çok geri bir düzeyde seyrettiği, toplumsal muhalefetin henüz devrimcileşemediği koşullarda ortaya çıkmıştır. Kürt özgürlük mücadelesi etkenini bir an için bir yana bırakacak olursak, toplumsal muhalefetin kitle hareketleri biçiminde yeni bir canlanma dönemine girdiği son 9 yıl içerisinde, sermaye düzenini sıkıntıya sokan ve ona iktisadi kazanımlar alanında bazı geçici geri adımlar attıran tek ciddi çıkış '89-90 yıllarının işçi eylemleridir. (Bunun yarattığı sınırlı etkileri ise tekelleri sermaye zam, enflasyon ve tensikatlarla çok geçmeden telafi etmiştir.) Bunun ötesindeki sayısız kitle hareketlilikler, kendi içindeki önemleri ne olursa olsun, sermaye düzeni için iktisadi ya da politik açıdan önemli bir sıkıntıya dönüşme gücü gösterememişlerdir.

Sermaye düzeni için son yıllarda büyük avantaj oluşturan bu durum, gerçekte onun aşırı zayıflığının bir kanıtıdır. İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin henüz ciddi bir devrimci muhalefeti ile karşılaşmayan bir düzen, buna rağmen iktisadi, sosyal ve siyasal cephede kendi tarihinin en ağır sorunlarıyla yüzyüze kalabilmiştir. Bu olgu, devrimci sınıflar mücadelesi etkeninin de kendisini gösterdiği bir durumda, mevcut krizin hangi boyutlar alabileceği konusunda da bir fikir vermektedir.

Ama, denecektir, Kürt sorununu etkeni, Kürt özgürlük mücadelesinin düzenin tüm dengelerinde yarattığı çatlaklar ve ürettiği sonu gelmez fatura, tam da bugünkü durumun gerisindeki asıl ve belirleyici etken değil midir? Bu iddiada büyük bir gerçek payı ile büyük bir yanlışlık içiçe duruyor. İddianın apaçık gerçek payı bugüne kadar herkes tarafından ifade edilemedi. Oysa bu iddia aynı zamanda Türkiye'nin kapitalist düzeninin temel gerçeklerini gizlemekte, bu çerçevede büyük yanlışlıklara neden olmaktadır. Bu yanlışlıklar bugüne kadar doğru dürüst tartışılmadı.

Kürt özgürlük mücadelesinin rejimin ideolojik kimliğinde, iç siyasal dengelerinde büyük sarsıntılar yarattığı, iç ve dış politikada devleti büyük çıkmazlara sürüklediği açıktır. Dahası, bu mücadeleyi boğmak için yürütülen kirli savaşın bugünkü çeteleşme ve siyasal kokuşmada temelli bir rol oynadığı da yeterince açıktır. Bunlar çok bilinen, çok tartışılan, döne döne vurgulanan gerçeklerdir. Fakat Kürt sorununun siyasal gündemde tuttuğu özel yerin de etkisiyle bu gerçekler öylesine abartıldı ki, Kürt sorunu adeta düzenin bugün karşı karşıya bulunduğu her türlü çözümsüzlüğün asıl kaynağı olarak algılanmaya başlandı. İşin ilginç ve dikkate değer yanı, karşı-devrimci düzen propagandasının da sürekli olarak bu fikri işlemesidir. Düzenin ideologları, sözcüleri, medyadaki popüler

yorumcular iddia ederler ki, eğer Kürt sorunu olmasaydı, ya da bu soruna bir biçimde bir çözüm bulunabilseydi, Türkiye'nin ekonomisi çoktan düze çıkmış, politik yaşamı normale dönmüştü. Düzen propagandası, tüm sorun ve sıkıntıların kaynağının Kürt sorunu olduğu temasını işleyerek, her şeyi "bölücü terör belası"na bağlayarak, bu yolla emekçi kitlelerden kapitalist düzenin yapısal ve çözümsüz gerçeklerini gizlemeye çalışır.

Öncelikle vurgulanmalıdır ki, Türkiye kapitalizminin bugün yaşamakta olduğu ağır iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar hiç de Kürt sorunundan kaynaklanmamakta, fakat yalnızca bu sorun tarafından daha da ağırlaştırılmaktadır. Bunu görebilmek için Türkiye'nin son 40 yıllık tablosuna toplamı içinde bakmak yeterlidir. Fakat daha da büyük önem taşıyan bir başka temel nokta var. Türkiye kapitalizminin yapısal ve çözümsüz sorunlarının ağırlaşmasında bu denli önemli bir rol oynayan aynı Kürt sorunu, öte yandan, bunun beslediği toplumsal muhalefetin dizginlenmesi ve saptırılmasında da önemli bir rol oynamıştır.

Burjuvazi Kürt sorununu üç önemli yönden kullanmıştır. İlk, tüm düzen güçleri arasında 12 Eylül darbesinin ardından ordu zoruyla sağlanan genel siyasal birlik ("milli mutabakat"), '80'li yılların sonundan itibaren, bu kez "bölücü teröre karşı mücadele" adına Kürt sorunu üzerinden sağlanmıştır. Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için yürütülen kirli savaş tüm gerici politik güçleri MGK çizgisinde birleştirmiştir. İkinci olarak, yine teröre karşı mücadele adı altında, dizginsiz bir devlet terörü, her türlü faşist baskı ve terör uygulamaları meşrulaştırılmış, gerekli yasal ve kurumsal yeni dayanaklara kavuşturulmuştur. Ve son olarak, ülkenin birliği ve bütünlüğünü korumak adı altında dizginsiz bir şovenizm tüm topluma pompalanmış, bu yolla düzenin kitle tabanı korunmaya çalışılmış, bunda başarılı da olunmuştur. İşçi sınıfı da içinde, Türk emekçi kitlelerinin büyük bir bölümü bu doğrultuda şartlandırılmış, bu yolla emekçilerin dikkatleri kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Dahası, bunda başarılı olduğu ölçüde, kitlelerin, kendi mevcut sıkıntılarının kaynağı olarak Kürt özgürlük mücadelesini görmeleri ve böylece şovenizmin tuzağına daha kolay düşmeleri sağlanmıştır.

Bu üç faktör birarada toplumsal muhalefet dinamiklerini sınırlamış, sınıf ve kitle hareketinin gelişip serpilmesini zora sokmuştur. Bunda kuşkusuz devrimci hareketin belirgin zayıflık ve zaafının da temel bir rolü vardır. Bu zaten bilinen ve hep ifade edilen bir gerçektir. Fakat tersinden, sınırlı güçlerle gösterilen tüm çabalara rağmen elle tutulur bir gelişmeyi başaramamanın gerisinde de, yukarıda sıralanan faktörlerin, bunların toplumsal muhalefeti sınırlayan ve saptıran sonuçlarının belirgin bir rolü vardır.

Güncel gelişmelerin anlamı ve önemi

Susurluk kazası ile gündeme gelen gelişmelerin asıl önemi ve anlamı da işte buradadır.

Bu gelişmeler devlet bünyesindeki çatlakları açığa çıkarmış, bu burjuva siyasal sahneye yansımış, karşı-devrim cephesinin iç bütünlüğünde ve birleşik tutumunda büyüyen bir zaafiyete neden olmuştur.

Bu etkenin kendisi, bugüne kadar geniş yığınlardan belli bir başarıyla gizlenen bir yığın pis ve kanlı iş ve ilişkisinin açığa çıkmasını kolaylaştırmıştır. Böylece teröre karşı mücadele adı altında çeteleşip mafyalaşan bir devlet gerçeği sıradan insanın tartışma gündemine girmiştir. Devletin baskı ve terör aygıtları ve uy-

gulamaları sorgulanmaya başlamıştır.

Ve nihayet, bütün bu pis, kanlı ve kirli iş ve ilişkilerin bugüne kadar "vatan" ve "millet" adına, "ülkenin birliği ve bütünlüğü" demagogilerinin arkasına sığınarak yapıldığının görülmesi ise şovenizm silahına önemli bir darbe olmuştur.

Son bir nokta daha eklenebilir. Bütün bu gelişmeler Refah Partisi'nin iktidar, Erbakan'ın başbakan olduğu bir sırada yaşanıyor. Bugüne kadar yığınların sosyal hoşnutsuzluğunu, düzendeki çürüme ve kokuşmaya karşı tepkisini istismar ederek politik güç kazanan bu parti ve onun lideri, açığa dökülen her türlü pisliği örtmeye ve gerçekleri kitlelerden gizlemeye çalışıyor. Kuşkusuz bu davranışı geniş kitleler ibretle izliyor. Bu da bir başka olumlu gelişmedir.

Tüm bunlar bir arada, toplumsal muhalefet hareketinin gelişip serpilmesini, devrimcileşmesini ve devrimci bir önderlikle buluşmasını kolaylaştıracak bir yeni döneme girildiğinin işaretleridir. Elbette bu konuda kesin şeyler söylemek için henüz erkendir. Fakat iki nokta şimdiden kesindir. İlk, gelişmeler beklendiği gibi seyrederse eğer, Türkiye'nin kapitalist düzeninin soluğunu kesen kriz nihayet kitle mücadelesinin devrimci baskısıyla da birleşecek, böylece süreç devrimci bir duruma doğru evrilecektir. İkinci olarak, mevcut gelişmelerin umulan devrimci sonuçlara yol açması, bugün ortaya çıkmış bulunan fırsatları bu doğrultuda değerlendirebilmek için gösterilecek devrimci çaba ve inisiyatifte de yakından bağlı olacaktır.

II

Reformizmin gerici hayalleri

Susurluk kazası, devletin kendi kanunlarını bile hiçe sayarak halka karşı sistematik suç işleyen bir cinayet şebekesi olduğunu gözler önüne serdi. Aynı şekilde, uyuşturucudan kumara kadar her türlü kirli ve karanlık işin gerisinde devletin zirvesindeki odakların bulunduğu ortaya çıktı. Sonuç TC devletinin mafyalaşmış bir kontr-gerilla aygıtı olduğu devrimci iddiasının doğrulanması oldu. Bu yalnızca halk kitlelerinin devlete duydukları saf güvene önemli bir darbe vurmakla kalmadı, Türk devletinin uluslararası imajı da çok ağır bir darbe aldı. Bu nedenledir ki, şimdi cumhurbaşkanından parlamento muhalefetine, TÜ-SİAD'dan sermaye medyasına kadar, tüm düzen kuvvetleri "devleti kurtarma" seferberliği içinde. "Devleti kurtarmak", açığa çıkan suçları devlete sızmış bazı çetelerin işi olarak göstermek, böylece devleti temize çıkarmak, çetelerin tasfiyesi adı altında bazı kişi ve çevreleri harcayarak devletin imajını yenilemek anlamına geliyor.

Düzen cephesi bunda başarılı olabilecek midir? Bu sorunun yanıtı devrimci siyasal mücadelenin seyrinde ve sonuçlarında saklıdır. Devrimci inisiyatif kadar, bu inisiyatifi devrimci bir perspektif çerçevesinde göstermek de burada tayin edici önemdedir. Bu ise, devletteki çeteleşme ile bir bütün olarak burjuva siyasal yaşamdaki çürüme ve kokuşmuşluğun iktisadi temelini ve sınıfsal dayanağını bütün açıklığı ile gözler önüne sermeyi ve emekçi kitlelerin tepkilerini bunu gözetken bir devrimci çizgide yönlendirmeyi gerektirir.

Bu sorun görüldüğü kadar basit değildir. Bugün başta İP, ÖDP ve HADEP olmak üzere tüm reformist çevreler (kimisi açıkça, kimisi daha utangaç ve örtülü olarak), mevcut çürüme ve kokuşmaya egemen sınıfın şu veya bu kesimi ile, onların bir dönem için baskın çıkan politikaları ile ilişkilendirmek çabası içindedirler. İP, açıkça, "sanayici" ve "iç piyasacı" diye nitelendiği büyük sermaye çevrelerinin bugün "iktidarın

kenarına doğru itildiklerini", dizginlerin uluslararası tekellerle kader birliği etmiş ve ekonominin mafyalaşmış kesimlerine dayanan bazı güçlerin elinde bulunduğunu ve dış politikada mevcut durumun sorumlusunun da yine bunlar olduğunu söylemektedir. Devletteki çeteleşme ve kokuşmayı Kürt sorunu ekseninde açıklamaya çalışanlar ise (HADEP, ÖDP vb.), aynı şeyi kirli savaş yanlıları ile sermayenin ve devletin "savaş rantından beslenen" kesimleri olarak ifade etmektedirler.

Bu yaklaşımlar sol adına düzen politikalarına kurulmuş köprülerdir. Bu yaklaşımlardan çıkan siyasal sonuç, egemen sınıfın şu veya bu kesimleriyle politik işbirliği ya da uzlaşma içinde "demokratikleşme" çizgisidir. Bu çerçevede bugün "demokratik devlet" tüm reformist sol kesimlerin ortak şiarıdır. Reformist akımların bugünkü kitle hareketi içindeki belirgin ağırlığı ile bazı devrimci akımların reformist çevrelerle birlik eksenine dayalı politikaları gözetildiğinde, bu gerici oportünist tutumun devrimci siyasal mücadelenin seyri için yarattığı büyük tehlike de açıkça görülür. Bu politik yaklaşım ve tutumlar, bugün içinden geçmekte olduğumuz dönemde düzene soldan verilmiş destek anlamına gelmektedir. Eğer bu çizgideki reformist akımlar kitle hareketi üzerindeki bugünkü ağırlık ve denetimlerini korumayı başarırlarsa, burjuvazi de bu sayede kitlelerin çeteleşmeye ve kokuşmaya karşı tepkilerini ehlileştirerek savuşturmayı başarabilecektir. Dahası bunu devletin imajını tazeleme operasyonlarına bir dolgu malzemesi olarak kullanma olanağı bile bulabilecektir.

Güncel durumda sorunu "demokratikleşme" ya da egemen sınıfı "demokratik açılım" a zorlama olarak koymak, üstelik bu hedefe egemen sınıfın bazı kesimleri ile, onların politik temsilcileri ile işbirliği içinde varmayı ummak, gerici reformist hayallerin bir ifadesi olabilir ancak.

2. Cumhuriyet tartışmaları ve eski TUSİAD başkanı liderliğindeki Yeni Demokrasi Hareketi bu hayallerin bizzat tekeli burjuvazi eliyle topluma pompalanmaya çalışıldığının kanıtları olmuşlardı. Bugün de sermaye medyası sorunu siyasal rejimdeki bazı çürüme alanları olarak sunmakta, bunu iktisadi zemininden ve sınıfsal dayanağından özenle soyutlamaktadır. Dahası büyük bir sahtekarlıkla, büyük sermaye çevrelerinin de durumdan rahatsız oldukları ve songelişmeleri demokratik açılımların bir vesilesi haline getirmek istedikleri izlenimini yaratmaya çalışmaktadır.

Oysa, bugünkü siyasal çürümenin kaynağı 24 Ocak Kararları'yla birlikte büyük ölçüde ranta dayalı bir karakter kazanan ve '90'lı yıllara dönülürken mafyalaşan tekeli sermayenin kendisidir. En büyük tekellerin kârlarının yarısından fazlasını rant gelirleriyle elde etmeleri, zamlara ve enflasyona dayalı politikalarla halkın kanını emmeleri, bu asalak konum ve kimlik, siyasal kokuşmanın ve devletteki çeteleşmenin iktisadi-sosyal kaynağı ve dayanağıdır.

Yalnızca egemen sınıfın bugüne kadarki ihtiyaçları değil, bundan sonraki iktisadi ve sosyal politikaları da Susurluk'ta açığa çıkan türden bir devlet gerektirmektedir. Bugünkü şiddet aygıtı, bugünkü kurumsal yapı, gevşetilmek ya da zayıflatılmak bir yana, yeni kurumsal ve yasal adımlarla takviye edilmedikçe, egemen sınıf, ihtiyacı olan iktisadi politika ve önlemleri sürdüremez. Kapitalist ekonominin döne döne ürettiği ağır faturaları işçi sınıfına ve halka ödeten tekeli burjuvazinin gündemdeki temel politikalarından biri olan özelleştirme saldırısının işçi sınıfı ve emekçiler için çıkardığı ve çıkaracağı iktisadi ve sosyal faturayı hatırlatmak bile bunun için yeterlidir.

İktisadi ve sosyal açmazlar içinde kıvranan ser-

maye düzeninin "demokratikleşme" türünden siyasal reformlara değil, yalnızca bazı manevra ve rötüşlarla elde edilmiş bir imaj yenilenmesine ihtiyacı var.

Devrimci inisiyatifin tayin edici önemi

Tüm devrimci çevrelerce vurgulandığı gibi, Susurluk skandalının çeteleşmiş devlete ilişkin açığa çıkardığı gerçekler, bunun toplumda yarattığı çalkantı, emekçi halk kitleleri içinde yol açtığı öfke ve tepkiler, devrimci siyasal mücadele için büyük imkanlar sunmaktadır. Fakat aradan geçen sürenin toplamı üzerinden bakıldığında, devrimci güçlerin bu doğrultuda ortaya koyduğu çaba henüz son derece cılızdır. Skandalı izleyen sürecin siyasal seyri ve gerçekleşen kitle eylemlerinin toplam tablosu bunun kanıtıdır.

Bir kere, devletin çeteleşmesi devrimci harekete ve emekçi sınıflara karşı olduğu halde, devlet devrimcilere, emekçilere ve Kürt halkına karşı sistematik baskı ve şiddet uygulamaları içinde bugünkü çeteleşmeyi ve kokuşmuşluğu yaşadığı halde, süreç hala farklı çete ve çıkar gruplarının kendi iç dalaşmaları ekseninde seyreliyor. Bu iç dalaşmanın kendisi, dahası bunun derinleşerek sürmesi, elbette devrimci siyasal mücadele açısından bir avantajdır. Fakat bizim işaret etmek istediğimiz sorunun farklı bir yönüdür. Sorunun bugün hala halk kitlelerine devletteki çeteleşmeye bulaşmış olanlar ile devleti bu tür çetelerden temizlemek isteyenlerin çatışması gibi sahte ve çarpık bir kutuplaşma olarak yansması, yansıtılmasıdır. Daha önce değindiğimiz reformist yaklaşımlar bu çarpık izlenimi ayrıca besliyor.

Oysa, güncel durumdan devrimci siyasal mücadeleyi geliştirmek için başarıyla yararlanabilmenin temel ve öncelikli koşullarından biri, bu sahte görüntüyü bir an önce yıkmak, kutuplaşmayı ve çatışmayı kendi gerçek eksenine çekmektir. Bu ise, yıllardır MGK ile özel savaş rejimi ve politikası etrafında kenetlenmiş tüm düzen güçlerinin yaşanan çeteleşme ve kokuşmanın bir parçası, uzantısı ya da sorumlusu olduğu gerçeğini yığınlara göstermek ölçüsünde olanaklı olacaktır.

Güncel durumdan devrimci siyasal mücadeleyi geliştirmek doğrultusunda başarıyla yararlanabilmenin bir başka temel koşulu (ve elbette göstergesi), kitlelerin halihazırdaki tepkilerinin eyleme dönüşmesini gerici ve reformist sendika merkezlerinin tekeline ve denetiminden kurtarmaktır. Kuşkusuz sendika merkezlerinin gündeme getirdiği eylemlere etkin katılım ve başarılı müdahale de çok büyük bir önem taşımaktadır. Ama bu çerçeveye sıkışıp kalmış bir kitle mücadelesi çok geçmeden kısırlaşacaktır. Bu türden resmi ve güdümlü eylemler, bir yandan kitlelerin öfkelerini amaçsızca boşaltmaya ve tepkilerini yatıştırmaya hizmet ederken, öte yandan da çeşitli saptırmalara, hatta dosdoğru gerici amaçlara bile alet edilebilmektedir. Türk-İş denetimi ve güdümündeki 5 Ocak Ankara eylemi bu açıdan da uyarıcı dersler içermektedir. Fakat eğer devrimci odakların birleşik gücüyle güdümlü eylemler dışında bir taban hareketi ve eylemliliği geliştirilebilirse, bu sayede resmi sendika merkezlerinin gündeme getireceği eylemlere etkin ve başarılı bir biçimde katılmak olanaklı olabilecektir. Böylece büyük kitlelerin katılım gösterdiği bu türden eylemleri devrimci amaçlara kanalize etmek de aynı ölçüde kolaylaşacaktır.

Güncel durumdan devrimci açıdan başarıyla yararlanabilmenin bir başka temel koşulu (ve göstergesi) ise, mevcut kitle hareketliliklerinde bugün için belirgin biçimde gözlemlenen reformist etki ve ağırlığı kırmaktır.

Bu üç temel alanda başarı sağlayabilmek bir bütün

olarak devrimci siyasal güçlerin ortaya koyacağı etkin devrimci siyasal çaba ve çalışmaya bağlıdır. En acil sorun mevcut ataleti ve inisiyatifsizliği kırmaktır. Toplumu sarsan olayların yaşandığı, devlete ve kurulu düzene olan güveni darbeleyen gerçeklerin açığa çıktığı bir dönemde, bir devrimci örgüt, birim ya da birey eğer bu ortamı devrimci doğrultuda kullanabilmek için etkin bir biçimde seferber olmuyor ya da olamıyorsa, burada devrimci amaçlardan ya da misyondan açık bir uzaklık, hatta ona bir yabancılığa var demektir. Ve eğer mevcut atalet kırılmak isteniyorsa, öncelikle sorumlu ve yürekli davranılıp bu olgu açıkça tespit edilmelidir.

Mevcut kitle eylemlerine devrimci güçlerin halihazırdaki katılım düzeyleri bu olgunun bir gerçek olduğu konusunda herhangi bir tartışma bırakmıyor. Mevcut tablo komünistler ve devrimciler hesabına utanç vericidir. İşin daha da kötüsü birçok çevre ve kişi bu durumun ya farkında değildir ya da ondan herhangi bir ciddi rahatsızlık duymamaktadır. Ya da duyulan rahatsızlığa rağmen çaresiz kalmaktadır. Gelişmeler olağan dönemlerin olağan ruh haliyle, adeta boş gözlerle izlenmektedir. Deyim uygunsu bugün meydan gerici ve reformist sendika merkezleri ile reformist parti ve akımlara bırakılmış durumda. Öte yandan, devrimci alandaki bu aynı inisiyatif boşluğu, resmi düzen muhalefetine açığa çıkan gerçekleri gerici amaçları doğrultusunda cömertçe istismar etmesini de kolaylaştırmaktadır.

Sorun mevcut kitle hareketine müdahalede tam bir yetersizlik ve yeteneksizlikten de ibaret değildir. Bu en nihayet meydanlar üzerinden yansıyan bir sonuçtur. Meydanlarda başarılı olmak gündelik çalışmada başarılı olabilmekle mümkündür. Açığa çıkan gerçeklerden ve kitleler içinde buna gösterilen duyarlılıktan en iyi biçimde yararlanabilmek için gündelik faaliyeti etkin bir kampanya temposu içinde sürdürmek, yazılı ve sözlü, legal ve illegal her türlü araç ve yöntemi bu doğrultuda kullanabilmek gerekir.

Kaybedilen önemli zaman dilimine rağmen geç kalınmamıştır ve durumu telafi etmek hala olanaklıdır. Düzen cephesi bugünkü devrimci muhalefet boşluğuna rağmen bu pisliği kısa vadede kolay kolay örtmeyecektir.

Devrimci perspektifin tayin edici önemi

Bukonu üzerinde söylenmesi gerekenler reformist hayallere değinilirken söylendi. Fakat eklememiz gereken bazı şeyler daha var. Vurguyu öncelikle devrimci inisiyatife yaptık. Zira halihazırdaki en ağır ve öldürücü (fırsatlar için öldürücü) zaaf, devrimci hareketin büyük bir bölümüne egemen atalet ve duyarsızlıktır. Acilen ve öncelikle giderilmesi, geride bırakılması gereken zaaf budur.

Fakat, bu hiçbir biçimde devrimci perspektifin, faaliyeti ve hareketi doğru devrimci bir çizgide geliştirebilmenin taşıdığı hayati ve tayin edici önemi azaltmaz. Tersine, reformist akımların yaydığı gerici hayaller ile onların bugün kitle hareketi içinde tutukları belirgin yer, sorunun önemini daha da artırmaktadır. Zira sol adına halihazırda kitleleri önemli ölçüde bu reformist odakların kontrol etmesi olgusu, bazı devrimci çevreleri onlarla birlikte hareket etmeye, hatta onları temel alan bir birlik eksenini yaratmaya yöneltebilmektedir. Reformistlerle yaratılan bu tür bir birlik eksenine ise bir yandan CHP, YDH, Barış Partisi gibi burjuva düzen partilerine köprüler açarken, öte yandan bugün güç ve tutum birliği alanında aşırı bir dağınıklığı yaşayan öteki devrimci güçleri bu eksenin yedeği olmak akibeti ile yüzyüze bi-

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

rakabilmektedir. PKK'nin geçmişten beri Türkiye'nin metropollerinde izlediği politik çizgi zaten buydu. Şimdilerde ise aynı çizgiyi DHKP-C izlemektedir. Bu ise, acil bir ihtiyaç olan birleşik bir devrimci eksen yaratma olanağını iyice boşa çıkarmakla kalmamakta, bununla da bağlantılı olarak güncel gelişmelerden devrimci açıdan yararlanma olanaklarını da zaafa uğratmaktadır.

Kuşkusuz bu zaaf, hiç de yalnızca reformistlerin bugün kontrol ettikleri kitle gücünün cazibesinden doğmamaktadır. Bu, görünürde öne çıkan, gerçekte tali olan bir etkidir. Asıl etken ideolojik çizgideki zaaf ve bunun politikada yolaçtığı tutarsızlıklardır. PKK cephesinden bu tutarsızlığın alanı bilinmektedir. Kürt sorununda "siyasal çözüm"e endeksli politika en iyi karşılığını reformist sol çevrelerden bulmaktadır.

Öteki bazı devrimci çevrelerin bu konudaki tutarsızlığı ise, genel ideolojik konumlarından, fakat özellikle de demokrasi sorunu ve mücadelesine yaklaşımlarından kaynaklanıyor. Birlik ve ittifak politikaları her zaman izlenecek politik çizginin ürünüdürler. "Siyasal çözüm"e dayalı bir politik çizginin ortaya çıkardığı birlik ve ittifak ilişkileri bu açıdan yeterince açıklayıcıdır. Genel planda "pisliği devrim temizler" diyenler, devrimden kopmuş ve düzen içi çözümlere yönelmiş reformist akımlarla işbirliğini öne çıkaran tutumları ve onlarla bu kadar kolay bağdaşabilmeleri olgusu üzerinde düşünmek zorundadırlar. Böyle şeyler ne rastlantıdır, ne de "önemli olan iş yapmaktır" türünden görünürde çok makul ve masum kaygıların ürünüdür. Elbette ki önemli olan iş yapmaktır. Fakat bu hiç de yapılacak işlerin devrimci bir çizgide olmasının taşıdığı tavin edici önemi ortadan kaldırmaz. Birlikte iş yapmaya o çok eğilim duyulan reformistlerin devrimci işler yapmaya hiç de niyetli ve yatkın olmadıkları ise, yıllarca özel savaşa suç ortaklığı etmiş CHP türünden gerici düzen partilerini ortak yapılması düşünülen işlere bulaştırmaya, dahası bunun dayatıcı bir koşul olarak ileri sürmekte kalkmalarından bellidir.

III

Konuya devam etmeden önce şu günlerde peşpeşe yaşanan iki yeni gelişmeye değinmek, bunlardan biri üzeninde biraz durmak zorundayız. Güncel duruma düzen cephesinden yapılmış iki önemli müdahale olması nedeniyle bu özellikle gereklidir.

Düzen cephesinden yeni çıkışlar

Bunlardan ilki TUSİAD'ın "demokratikleşme" raporuyla yaptığı çıkıştır. Bu rapor burjuvazinin en etkin kesimlerinden toplumasavırılmış bir sis bombası işlevi gördü. Susurluk skandalını izleyen gelişmelerin bugünkü düzen ve devlet konusunda bir parça aydınlattığı zihinler bir anda yeniden karıştı. Medyanın da özel gayretiyle, baskının ve zulmün temel dayanağı, siyasal gericiliğin olduğu kadar siyasal çürüme ve kokuşmanın da asıl kaynağı olan egemen sınıf, TUSİAD şahsında, demokrasi havarisi olarak görülmeye, böyle sunulmaya başlandı.

Bunu izleyen öteki gelişme, "Refah-ordu gerginliği" çerçevesinde gündeme getirilen darbe ya da "müdahale" tartışmalarıdır. Refah Partisi'nin dinsel gericiliğe yeni mevziler kazandırmaya yönelik bazı sembolik çıkışlarını iyi bir fırsat olarak değerlendiren generaller, bu sayede bir kere daha orduyu laikliğin bekçisi ve çağdaş değerlerin tavizsiz savunucusu olarak sunma olanağı buldular. Kısa bir süre önce kurulan Kriz Yönetim Merkezi ile siyasal dizginleri

daha dolaysız bir biçimde ele geçirmişlerdi. Bunun hemen ardında ise, Sincan'daki tank gösterisi ile de bu kez siyasal yaşama dolaysız askeri müdahaleyi meşrulaştıran önemli bir adım atıldılar. Sınıflar mücadelesinin ve toplumsal muhalefetin mevcut durumunda belirgin bir değişim daha uygun gerekçeler sağlamazsa eğer, yeni bir darbe ya da müdahaleyi, bu kez "irticayı önleme" bahanesiyle gündeme getireceklerinin de fiili bir işareti oldu bu.

Son günlerin birbirini kısa aralıklarla izleyen bu iki gelişmesi yüzeysel bir bakışla ele alındığında birbirine zıt yöndeymiş gibi görünüyor. Burjuvazinin etkin ve yönetici çekirdeği "demokratikleşme" isterken, burjuva düzenin bekçisi ordu fiili bir müdahaleye hazırlanıyor! Oysa Türkiye'nin yakın tarihi ışığında irdelemeye çalıştığımız güncel durum çerçevesinde ele alındığında, bu iki çıkış temelde aynı amaca hizmet ediyor ve birbirini tamamlıyor. Daha simdiden yolaçtığı zihinsel karışıklıklar ve bunun toplumsal muhalefet saflarında yarattığı kargaşa, yapılan çıkışlarla amaçlananın iyi hesap edildiğini gösteriyor. Aynı şekilde bu çıkışlar, burjuvazinin deneyimini ve tüm sıkışıklığına rağmen manevra yapma kabiliyetini de bir kez daha gözler önüne seriyor.

Susurluk skandalıyla açığa çıkan gerçekleri, ortaya saçılan pisliği, en dar bir çerçevede, çeteler arası çatışmanın dar sınırları içinde yansıtmaya yoluna giden sermaye medyası, bu sayede kendini açığa çıkan bu pisliklerden soyutlamaya, temize çıkarmaya, geniş kitleler nezdinde bir hayli yıpranmış itibarını onarmaya çalışmıştı. Birçok ilerici kişi ya da çevre bile "medyanın hakkını vermek gerekir" diyebildiğine göre, bunda önemli bir başarı elde ettiğine kuşku yok. Şimdi ise aynı manevrayı birbirinin zıddıymış gibi görünen girişim ve çıkışlarla bizzat tekkelci burjuvazi ile onun temel vurucu gücü ordu yapıyor.

TUSİAD'da birleşmiş sanayi kodamanları ve holding patronları egemen burjuva sınıfının en etkin çekirdeğidir. Uluslararası mali sermaye ve emperyalist merkezlerle en sıkı biçimde kaynaşmış bu kaymak tabaka, Türkiye'nin son 25 yıllık tarihinin de gösterdiği gibi, ekonominin ve siyasetin gidişatında her zaman belirleyici bir rol oynamıştır. Ordu, kokuşmuş düzenin temel dayanağı, burjuva sınıf iktidarının asıl vurucu gücü, devlet aygıtının omurgası ve MGK şahsında onun yönetici beynidir. Tekelci sermayenin tam kontrolünde bulunan, devletin organik bir uzantısı olarak çalışan ve bir yalan ve yanıltma makinası olarak iş gören medya ise, düzenin temel propaganda aygıtıdır.

Bunlardan ilki (TUSİAD şahsında işbirlikçi büyük burjuvazi) Susurluk skandalıyla açığa çıkan pisliğin ve kokuşmuşluğun sosyal kaynağı, ikincisi (MGK ve onun şahsında ordu) devletteki çeteleşmenin beyni ve yönetici gücü, üçüncüsü (medya) ise devletin ve özel savaşın propaganda aygıtı, rejimin tüm kanlı ve kirli işlerinin suç ortağıdır. Ve bugün, toplumu sarsan, geniş emekçi katmanları uyararak Susurluk skandalının ardından, bunlardan ilki demokrasi havarisi, ikincisi laikliğin ve çağdaş değerlerin bekçisi, sonuncusu ise temiz toplum-temiz siyasetin sözcüsü kılığında ortaya çıkıyorlar. Kurulu düzeni ve devleti temsileden ve ayakta tutan bu üç temel kuvvet, böylece tüm sorumluluktan sıyrılmaya çalışmakla kalmıyorlar, olayların üzerine yürüme kisvesine bürünebiliyorlar. Açık ki, bu üç güç odağı, tam da Susurluk skandalının ardından soyundukları bu sahte rollere kitleleri inandırabildikleri ölçüde, düzen ve devlet aklanacak, Susurluk skandalının yol açtığı tahribat da böylece en aza indirilmiş olacaktır. Tahribat, polis teşkilatının yıpranması, devlet ve siyaset yaşamından bazı çete mensuplarının ayıklanması ya da dışlanması, Özel

Tim'e "çeki düzen" verilmesi vb. ile sınırlı kalacaktır. Ve bu kadarı, sürmekte olan çeteler arası savaşın etkin kanadı olan Genelkurmay merkezli çetenin bizzat hedeflediği şeydir. Polisin ayrı bir güç odağı olarak sivrilmesini engellemek, onunla bağlantılı özel örgütlenmeleri kısmen tasfiye ederek geriye kalanını kendi denetimine almak ve nihayet Özel Tim'i jandarmaya bağlamak, Genelkurmay'ın gizlenmesine gerek bile duyulmayan hedefleridir.

Fakat genel olarak ele alındığında, düzen ve devlet cephesi, tahribatı en aza idirmenin ötesinde, Susurluk skandalının ortaya çıkardığı bu kendine özgü krizden bir "fırsat" olarak da yararlanmak peşindedir. Medya, resmi burjuva muhalefeti ve asıl olarak da onların gerisindeki güç, tekkelci burjuvazinin kendisi, bu krizi düzenin ve devletin imajını yenilemenin gerçek bir "fırsat"ına dönüştürmek çabasıdadır. Bizzat TUSİAD sözcüleri, Türkiye'nin yaşadığı çok yönlü krizin kısa dönemli bir çözümü olmadığını, yapılması gerekenin krizlere alışmak fakat onları yönetmesini bilmek, daha da önemlisi, krizlerden bir "fırsat" olarak yararlanmayı başarmak olduğunu birçok vesileyle tekrarlamamışlar mıydı?

Şimdilerde bu yapılıyor, bunu amaçlayan oyunlar ve manevralar sergileniyor. Daha önceki bölümlerde andığımız 2. Cumhuriyet tartışmaları, eski bir TUSİAD başkanı ve büyük bir holding patronu öncülüğünde gündeme getirilen Yeni Demokrasi Hareketi, bu manevraların birer siyasal örneği idiler. Böylece, bir yandan, krizlerin, çözümsüzlüklerin, tıkanmaların, bunların beslediği çürüme ve kokuşmanın, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yaşatılan zulmün ve sefaletin tarihsel, sınıfsal ve siyasal sorumluluğundan sıyrılmayı amaçlıyorlardı. Öte yandan ise, bütün bu sorunların uyardığı toplumsal muhalefeti ve değişim arayışlarını kendi denetimlerine almayı, usta manevralarla düzen kanalları içinde boğmayı hesaplıyorlardı. (Bu manevraların reformist solun bir kesimi ile Kürt ulusal hareketi saflarında beslediği hayaller ve yarattığı karışıklıklar bilinmektedir.)

Şimdi de aynı şey bu kez Susurluk skandalının ardından yapılıyor. Susurluk skandalı, Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı siyasal çürüme ve kokuşmuşluğunu açığa çıkardı. Devletin bir kontr-gerilla çetesi haline geldiğini, mafyayla, onun yürüttüğü her türlü pis ve kirli işler içiçe adı bir cinayet şebekesine dönüştüğünü gözler önüne serdi. Düzen cephesinde önemli çatlaklara yol açan, toplumsal muhalefeti ve demokratik özlemleri uyararak bu gelişme, ağırlaşan bir kriz durumunun ifadesidir. Ve tam böyle bir durumda, bu çeteleşmenin ve kokuşmanın iktisadi temelini ve sosyal dayanağını oluşturan sınıfın en güçlü ve etkin kesimi, bir "demokratikleşme" atağı iddiasıyla ortaya çıkıyor. 12 Mart ve 12 Eylül'deki kanlı askeri faşist rejimlerin arkasındaki temel güç örgütlenmesi olan TUSİAD, "beklenmedik" bir "demokratikleşme raporu" bombası patlatıyor.

"Beklenmedik" deniliyor ama, çıkış bizim için hiç de beklenmedik bir şey değil. *Ekim*, TUSİAD raporunun açıklanmasından daha bir ay aşkın bir süre önce, "*Güncel Durum ve Devrimci Çizgi*" başlıklı bir başyazı yayınladı. Bu yazının sonuç bölümünde, Susurluk skandalıyla ortaya çıkan yeni durumun güncel alternatifleri aynen şöyle konuluyordu:

"Son gelişmelerin ortaya çıkardığı durumun güncel alternatifleri şunlardır: Ya egemen sınıf bu krizi yıpranmış ve teşhir olmuş devletin imajını yenilemenin, ona 'temiz siyaset' ve 'hukuk kuralları içinde işleyiş' cilası çekmenin, dahası, bunu kitlelere 'demokratikleşme' yeni bir adım' olarak yutturmanın olanağını bulacaktır. Ya da, bir bütün olarak devrim cephesi, yığınların mevcut tepkilerini ve eylemliliğini en iyi biçimde değerlendirecek, bunu yığın hareketinde

yeni bir devrimci atılımın dayanağı olarak kullanacak, böylece devlet ve düzen bünyesinde oluşmuş çatlaqları derinleştirmek başarısı gösterecektir.

"Birinci durumda, devlet ve düzen güçlenecek, egemen sınıfların kirli ve kanlı icraatlarının yolaçtığı yüklerin ağırlığından ve sorumluluğundan bu 'fırsatı' kullanarak sıyrılma olanağı bulacaktır. İkinci durumda ise, düzenin krizi bu kez devrimci bir kitle hareketi olgusuyla birleşerek yeni boyutlar kazanacaktır. Bunu başaracak bir devrimci kitle mücadelesi, ekonomik haklar ve siyasal özgürlükler alanında bir dizi mevzi elde etmekle kalmayacak, toplumsal ve siyasal soruların devrime dayalı çözüm alternatifleri de kitlelerin daha geniş kesimleri içerisinde büyüyen bir destek bulacaktır." (Sayı: 159, 15 Aralık 1996)

Türkiye'nin kaderine hükmeden en büyük sermaye kodamanlarının örgütü olan TÜSİAD, "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" başlıklı raporuyla, düzen cephesinden beklenen çıkışı yapmış oldu. Sermaye medyası bu çıkışı Türkiye'nin gündemine "bomba gibi düşen" beklenmedik bir olay gibi sunarak yaşanan zihinsel kargaşayı katmerleştirmeye çalıştı. Oysa komünistlerin yukarıdaki değerlendirmesi, yapılan çıkışın "beklenen" bir gelişme olduğunu, güncel durumun düzen ve devrim cephesinden birbirine zıt iki temel alternatifinden ilkinin bu olduğunun en açık biçimde ortaya koymaktadır.

"Saygın bir bilim adamı"nın bilimden uzak çalışması

Önce kısaca raporun "teknik" bazı yönlerine değinelim. TÜSİAD raporu "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" başlığı taşıyor. Medya özel bir gayretle bu raporun "marksist" bir bilim adamı tarafından kaleme alındığını duyurdu. Bundan amaç, elbetteki TÜSİAD'ın girişimine toplumsal muhalefet saflarında daha inandırıcı bir görünüm sağlamaktır. "Ciddi ve saygın bir bilim adamı" olarak da sunulan Prof. Bülent Tanör'ün kendi raporuna yazdığı giriş değerlendirmesi, onun marksist kimlikle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmadığını gösteriyor. Bu değerlendirme burjuva anlamda bile bilimsel bir değer taşıyor. Zira demokrasi sorunu, tarihsel ve siyasal açıdan, sınıflardan ve sınıflar mücadelesinden tamamen soyutlanmış olarak konuluyor. Türkiye'de demokrasi sorununun niteliği ve kapsamı, toplumsal-siyasal engelleri ile dinamikleri üzerine hiçbir şey söylenmiyor. Bu değerlendirmede demokrasi, sınıflar üstü, tüm toplum için, tüm sınıflar için, genel ve ortak bir sorun ve ihtiyaç olarak konuluyor. "Türkiye'de demokrasiyi güçleştiren tarihsel nedenler"den söz ediliyor. Fakat bunların ne olduğu ortaya konulmuyor. "Demokrasi gerçekleştirecek güçler" ifadesi kullanılıyor; demokrasi, "mücadelesi verilebildiği ölçüde mümkün olabilecektir", deniliyor. Fakat kimdir demokrasi güçleri ve bunlar kime ya da neye karşı mücadele ederek demokrasiye ulaşacaklardır, bu konuda yine tek kelime edilmiyor. Soyut "otoriter aranı"lar ya da "otoriter seçenek"lerden söz ediyor. Fakat bunun gerisindeki toplumsal güç ya da mantığa değinilmiyor. Tüm bunlardan kaçınıldığı için de, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin baş engeli konumunda bulunan, siyasal gericiliğin, onun yoğunlaşmış ve kurumsallaşmış biçimi olan faşizmin temel kaynağını oluşturan tekeli burjuvazi aklanmış oluyor. Yazar, sıra demokrasi sorununun uluslararası boyutuna gelince, bu kez, dünya ölçüsünde gericiliğin, faşizmin ve savaşın kaynağı ve baş destekçisi olan emperyalizmi temize çıkıyor. Demokrasiye uygun "uluslararası konjonktür"den, "dünyada esen demokrasi rüzgarı"ndan söz ediyor. Türkiye'nin Avrupa kapitalizmiyle tam

entegrasyonunu demokrasiye giden yol olarak sunuyor. Ve kuşkusuz tüm bunlar, "marksist" kimlikle zaten bir ilgisi olmadığı açıkça görülen yazarın, ne ölçüde "ciddi ve saygın bir bilim adamı" olduğu sorusunu da gündeme getiriyor.

Rapor, yazarın sözleriyle, "bir mevzuat taramasıdır". "Amaç, demokratikleşmeyi engelleyen başlıca hukuk kurallarının ayıklanmasına katkıda bulunmaktır." Demokrasinin önündeki toplumsal ve siyasal engeller açıklıkla saptanmadan, bu engellerin nasıl aşılacağı ortaya konulmadan, bu "hukuksal ayıklama"nın nasıl yapılacağına yazarın herhangi bir yanıtı yok. Oysa hukuk dalında "ciddi bir bilim adamı" olarak, hukukun her zaman siyasetin, siyasal mücadelenin ardından topallayarak geldiğini bilmesi gerekmez miydi?

"Amaç sisteme ve devlete olan güvensizliği gidermek"!

Rapora TÜSİAD yönetim kurulu imzasıyla yazılan önsöz, böyle bir çıkışın hangi ihtiyacın ürünü olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Önsöz, TÜSİAD'ın girişimine tarihsel ve ekonomik bir temel göstermek adına sıraladığı aldatıcı ve demagogik açıklamaların ardından, sözü son gelişmelere getiriyor. "Demokratikleşme açılımı"na güncel dayanak olarak sunulan bu son gelişmeler tablosuna, Türkiye'deki her türlü baskının, zulmün, pislüğün ve sefaletin bu dolaysız sorumlularının "demokratikleşme" üzerine ikiyüzlülüğünü sergilemeye yeter:

"Bu çalışmanın üzerinde son düzeltmeler yapılırken, gazete manşetlerinde, Susurluk skandalıyla ilgili soruşturmanın tamamlandığı, 35 kişinin yargı önüne çıkacağı haberleri yer alıyor. Bir genç kızın, kutsal bildiği değerlerin istismarı yoluyla, kendilerini tarikat şeyhi olarak sunan kişilerce kandırıldığına ilişkin haberler ortalığı kaplamıştır. Özdemir Sabancı'nın ölümünün birinci yıldönümü anılırken, bu hain saldırının faillerinden biri suçunu itiraf ediyor, gazeteci Metin Göktepe'nin gözetiminde ölümünün birinci yılı anılıyor, Türk milletinin sevgi ve saygısını kazanmış bir büyük insanın, Vehbi Koç'un mezarını açıp, naaşı çalanların yakalandığı duyuruluyordu." (Önsöz, s.3)

Sistematik bir faşist baskı, terör ve cinayet mekanizması olarak işleyen devletin Susurluk skandalıyla gizlenemez hale gelen sayısız suç yığını orta yerde duruyorken, onlar "Fadime'nin namusu"na, Sabancı'nın ölümüne, Koç'un kemiklerine, yani kendi dertlerine yanyorlar. Evet, bir de Metin Göktepe cinayetini anıyorlar. Ama bu tabloyu bozmuyor, tersine, tamamlıyor. Zira son bir yıldır bu olay, Cumhurbaşkanı'ndan parlamento muhalefetine, TÜSİAD oligarklarından, kirli savaş medyasına kadar tüm düzen kuvvetlerinin ikiyüzlü bir demokratlık ve duyarlılık taslama vesilesi halini almış bulunuyor. Metin Göktepe'ye timsah gözyaşları döküyorlar ve böylece binlerce cinayetin, yüzlerce kaybın, infazın, işkencede öldürmenin sorumluluğundan kendilerini sıyırmış oluyorlar.

Fakat butabloyu resmederken kendi derdine yansa da, TÜSİAD'ın derdi gerçekte başkadır. Onlar Susurluk skandalıyla açığa çıkan pislüğün toplumda yarattığı büyük sarsıntıdan rahatsızlar. Nitekim bunun bilinci içindeki önsöz, sonunda sadede geliyor: "Bütün bu olup bitenler demokrasi, insan hakları, temiz siyaset-temiz yönetim adına, insanlık adına utanç verici bir manzara oluşturuyor." (önsöz, s.3).

Onyıllardan beridir sınırsız baskının, zulmün, her türlü çürümüşlük ve kokuşmuşluğun temel sınıfsal dayanağını oluşturanlar, pislüğün ortalara dökülmesinin oluşturduğu iğrenç manzarayı "utanç verici" bularak

dolaysız siyasal sorumluluktan sıyrılmaya çalışıyorlar. Sanki bütün bunlar, onların düzenini ayakta tutmak, onların ihtiyaç duyduğu iktisadi ve sosyal politikaları engelsizce uygulamak için değilmiş gibi davranıyorlar. Sanki Susurluk'ta açığa çıkan devlet gerçeği, bizzat önyak oldukları 12 Mart ve 12 Eylül askeri-faşist darbeleriyle tahkim edilen, bugünkü sonuçları doğuracak bir yasal ve kurumsal yapıya kavuşturulan aynı devlet değilmiş gibi davranıyorlar. Sanki Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş bunların sömürgeci sınıf egemenliğinin devamı için değilmiş... Sanki '90'lı yıllarda tırmandırılan devlet terörü, yeni baskı ve yasaklar, gösterilere, direnişlere, grevlere yöneltilen vahşi polis-jandarma saldırıları, tüm topluma egemen kılınmaya çalışılan korku ve terör atmosferi, IMF reçetelerini, 5 Nisan paketlerini, özelleştirme uygulamalarını, toplu tensikatları, düşük ücretleri, sömürüyü ve sefaleti katmerleştiren tüm bu iktisadi ve sosyal politikaları, engelsizce uygulamak için değilmiş... Ve sanki devletteki çürüme, kokuşma, mafyalaşma, bir kontr-gerilla aygıtı olarak iş görme, tüm bunların en doğal sonucu değilmiş...

Susurluk skandalını izleyen dönemin en temel devrimci görevlerinden birini, egemen sınıfın bu ikiyüzlü manevrasını boşa çıkarmak oluşturuyor. Daha Susurluk skandalı öncesinde, komünistler, "Çürüyen Düzenin Kokuşmuş Devleti" gerçeğini başlıklara çıkarmışlardı. Bazı gerçekleri gizlenemez biçimde açığa çıkaran Susurluk skandalının ardından ise, devrimci propaganda ve taktiğin en önemli unsuru ve hedefinin devletteki çeteleşme gerçeği ile egemen sınıf ve kurulu düzen arasındaki bağı kitlelere göstermek, böylece onların öfke ve tepkilerini egemen sınıfın kendisine, onun düzeninin temellerine yöneltmek olduğunu vurgulamışlardı. Hemen Susurluk skandalını izleyen ilk değerlendirmelerimizin birinde, resmi burjuva muhalefetine, özellikle de medyanın ise, tersi yönde bilinçli ve etkin bir çaba içinde olduğuna dikkat çekilmişti. Resmi muhalefet ile medyanın, çeteler ile devlet arasındaki, devlet ile de egemen sınıf ve kurulu düzen arasındaki bu organik bağı gizlemeye (sorunu "devletesizmiş" bazı çetelere indirgemeye) çalıştıkları olgusuna işaret edilmiş, bu karşı-devrimci taktiği boşa çıkarmanın taşıdığı özel önem vurgulanmıştı.

Söz konusu değerlendirmede sorunun özü şöyle özetleniyordu:

"Devlet bir siyasal kurumdur, her zaman bir sınıfın egemenlik aracıdır, bu sınıfa dayanır ve bu sınıfın temsil ettiği iktisadi düzen üzerinde yükselir. Bu devletteki çürüme ve kokuşma da, temelde her zaman, dayandığı sınıfın ve onun temsil ettiği iktisadi düzenin politik bir yansımasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla, çürüyüp kokuşan, her şeyden önce bir sınıf olarak Türk burjuvazisi, onun sınıf egemenliği, bu egemenliğin temeli olan Türkiye kapitalizmidir. Bunun sonuçları, rejimin yapısında ve işleyişinde, siyasal partilerde, parlamentoda ve nihayet artık gizlenemez biçimde devlet aygıtının kendisinde, en iğrenç biçimde açığa çıkmaktadır. Söz konusu olan, çürümüş ve kokuşmuş bir düzenin, bu düzenin dayanağı bir sınıfın, çürümüş ve kokuşmuş devletidir." (Çeteleşen Devletin Kendisidir, 15 Kasım 1996)

TÜSİAD'ın "demokratikleşme" raporuyla ortaya koyduğu sahte iddianın temel hedeflerinden biri, bu organik bağı gizlemek, örtmek, olayı siyasal alanın kendi iç zaafı olarak göstermektir. Fakat Susurluk'ta açığa çıkan çeteleşmiş-mafyalaşmış devlet gerçeğinin siyasal-sınıfsal sorumluluğundan sıyrılmaya çalışmak, amaçlanan hedeflerden yalnızca biridir. Daha önemli olanı, "utanç verici manzara" sözlerini izleyen şu cümlede saklıdır. "Olan bitenler" in oluşturduğu bu "manzara" karşısında, "toplumun her kesiminde,

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

İçerisiz PDF Kitap Arşivi - <https://itntr.net/>

sistemin şu veya bu parçasına ya da bütününe karşı derin bir güvensizlik oluşmaya başlıyor. "Bir sonraki sayfada aynı tespit yineleniyor: "Her gün yeni bir çarpıklığın gözler önüne serildiği bir dönemde, insanlar sistemin şu veya bu kurumuna, ya da bütününe güvenini kaybederken..." (Önsöz, s.4)

Kurulu düzenin ("sistemin") egemen sınıfı için, onun TÜSİAD'ı temsil edilen kaymak tabakası için asıl sorun ve gerçek kaygı işte budur. Toplumun çok değişik kesimlerinde "sistemin şu veya bu parçasına ya da bütününe karşı derin bir güvensizlik" oluşmuşsa eğer, bu sistem için tehlike çanlarının çalması demektir. Bu durumda, tehlikenin önünü almak için acil önlemler (ince manevralar) gereklidir. Baskı, terör ve yasak rejimi burada kendi başına bir çare olmak bir yana, mevcut "derin güvensizlik", tam da bu tür bir rejimin biriktirdiği suç ve pisliğin bir ürünüdür. O halde yapılması gereken "sopa"yı elbetteki elden bırakmadan, bir an önce "havuç"a davranmaktır. Bu "havuç" bugün için somutta "Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri" raporuyla yapılan çıkıştan başka bir şey değildir. Amaç, oluşan "derin güvensizliği" bloke etmektir. Değişim isteyen yığınlarda, "sistemin kendi kendini eleştirebilme, kendi çözümünü üretebilme" (s.4) yeteneği konusunda yanılsamalar yaratmaktır. Amaç, sisteme duyulan bu "derin güvensizliğin" sistemin temellerine yönelmesini engellemektir. Amaç, sisteme olan güvensizliği gidermek, "devlete olan güven"i güçlendirmek, "Türkiye'nin dış dünyadaki (kirli) imajını" yenilemektir. (s.5)

TÜSİAD'ın önsözü bunı yetileri gizlemiyor, uygun bir dille tek tek formüle ediyor.

İktisadi ve sosyal krizi ağırlaşan bir rejim "demokratik açılım" yapabilir mi?

Fakat yine de ortada bir soru var. Düzene duyulan derin güvensizliği gidermek ve bunun besleyeceği devrimci bir halk hareketinin önüne geçmek için bile olsa, egemen burjuvazi ya da onun TÜSİAD'ı temsil edilen kesimi, geline yerde belli sınırlar içinde bir demokratikleşmeden yana mı tavır koyuyor? TÜSİAD'çı medya, 2. Cumhuriyetçi yazarlar bunu iddia ediyorlar. Liberal solun büyük bir bölümü ve elbette sendika bürokratları böyle olduğunu sanıyorlar ve bu hayalleri işçi hareketine ve kitlelere pompalıyorlar. Bizzat DİSK Genel Başkanı TÜSİAD'ın çıkışını değerlendirirken, son 40 yılın sorumluluğunu egemen sınıfa yükleme lütfunda bulunduktan sonra, arkasından mağrurca ekliyor: "Ama artık deniz bitti beyler! Sermaye toplumsal uzlaşma temelinde bir demokratik düzenin durumdan çıkış için tek çare olduğunu nihayet anladı ve Batı dünyasıyla başka türlü bütünleşemeyeceğini de gördü."

Sol söylem sosuyla bezenmiş bu düşünce, gerçekte TÜSİAD söyleminin bir sol yankısıdır. Bizzat TÜSİAD meseleyi tam da böyle koymaktadır. Buna göre, son 25 yıllık dönemde bizzat TÜSİAD önderliğinde demokrasinin "ekonomik ve sosyal altyapısı" kurulmuş ve geliştirilmiştir. Yeni TÜSİAD başkanına göre, '70'li yıllarda "özel sektör" ve "hür teşebbüs" fikri ve olgusu toplumda yerleştirilmiştir. '80'li yıllar "serbest piyasa ekonomisi"nin tüm boyutlarıyla yerleşmesi için çalışmakla geçmiştir. '95 yılında ise Gümrük Birliği'ne girilerek Batıyla entegrasyonda yeni bir safhaya geçilmiştir. Şimdi ise sıra, toplumsal uzlaşma yoluyla "demokratikleşme"ye gelmiştir. TÜSİAD'ın raporu da, bu tarihsel evrimin varılan aşamadaki karşılığıdır. "Demokratikleşme" adınının tarihsel ve iktisadi temeline dair bu masal, TÜSİAD raporunun önsözünde de yinelenmektedir (s.1-2).

Aynı rapor iddia ediyor ki, "serbest piyasa

ekonomisinin uzun dönemli kalıcılığı, ancak, toplumsal uzlaşma için diyalog kanalları olan, mümkün olan en geniş katımlı çoğulcu demokratik bir siyasi yapı içinde sağlanabilir" (s.5). Serbest piyasa ekonomisi ile çoğulcu demokrasi arasında organik ilişki kuran bu iddia, dünya çapında gerici liberal ideolojik saldırının son yıllardaki en temel argümanı durumundadır. Oysa dünya ölçüsündeki tüm uygulama bunun tersini kanıtlamıştır.

En güncel örnek Güney Kore'dir. Güney Kore'de milyonlarca işçiyi ayağa kaldıran gelişmeler, bu ülkenin OECD üyeliğine kabulünden kısa bir süre sonra (yalnızca birkaç hafta sonra!) gündeme gelmiştir. Bu üyelik, Kore işçi sınıfının, geçmiş onyılların eski kölelik koşullarında çalıştırılmasını gerektirmektedir. Neden? Çünkü Güney Kore tekellerinin uluslararası rekabette yerlerini koruyabilmelerinin başka bir yolu yoktur da ondan. İşçi sınıfının bu kölece çalışma koşullarına razı edilebilmesi ise, ancak geçmiş dönemin aşırı baskıcı siyasal ortamı ile mümkündür. (Nitekim askeri rejim döneminde iktisadi ve siyasi hayatı yöneten ve Güney Kore'e özgü bir MGK olan Ulusal Planlama Ajansı da yeniden gündeme getirilmiştir.) İşte Güney Kore parlamentosu bir baskın oturumla bunu olanaklı kılacak iktisadi ve siyasi önlemler paketini yasalaştırdığı içindir ki Güney Kore işçi sınıfı ayağa kalkmıştır. Serbest piyasanın vahşi koşulları ile uluslararası sermayeye daha sıkı bir entegrasyon, Güney Kore işçilerine "demokratikleşme" getirmek bir yana, '80'li yılların zorlu mücadeleleri içinde kazanılmış haklarının bir çırpıda gaspedilmesine neden olmuştur.

Bu güncel örnek, TÜSİAD'ın "demokratikleşme açılımı"nın iç yüzünü ve bunun körüklediği liberal hayallerin her türlü dayanaktan yoksunluğunu göstermeye yeter. Güney Kore bir yana, bizzat emperyalist metropollerde neo-liberal iktisadi politikalara demokratik ve sosyal kazanımların sistematik gaspı, polis rejimi uygulamalarının günden güne yaygınlaşması eşlik ediyor. Türk burjuvazisinin "Gümrük Birliği" yoluyla güya demokratikleşme ithal edeceği Avrupa'da bugünkü durum budur. Uluslararası rekabette Türk burjuvazisinin tek şansı ucuz işgücü, yani katmerli sömürüdür. Katmerli sömürü ise sınırsız bir asker-polis rejimi demektir. Demokrasi bahsetmek bir yana, her türlü demokratik hak ve taleplerin sınırsız bir terörle bastırılması demektir. Anti-Terör Yasası, İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi vb. demektir. Refah gerginliğini bahane ederek tank gösterilerine girişmek, böylece emekçilerin tepesinde darbe tehdidi sallandırmak demektir.

TÜSİAD oligarkları buyuruyorlar ki, "daha geniş demokrasi" "Türkiye'de toplumsal uzlaşmanın, siyasi ve ekonomik istikrarın sağlanmasına katkıda bulunacak"tır (önsöz, s.5). Fakat "daha geniş"i bir yana, Türkiye'de demokrasiden eser olmaması, tam da ekonomik ve siyasi istikrarsızlıktan kaynaklanmıyor mu? Bu istikrarsızlığın toplumsal-ekonomik temeli ise tam da iflas etmiş Türkiye kapitalizminin kendisi değil midir? Müzmin ekonomik bunalıma, dağ gibi yığılmış toplumsal sorunlara bir çözümü olmadığı içindir ki, egemen burjuva sınıfı, bu sorunların beslediği toplumsal muhalefeti sistematik bir baskı ve terörle dizginleme yoluna gidiyor. Bu sistematik baskı ve terör olmasa IMF reçeteleri nasıl uygulanacak, özelleştirme saldırısı ve toplu tensikatlar nasıl sürdürülecek, yığınların sömürüyü sınırlandırmaya, ekonomik ve sosyal yaşam koşullarını düzeltmeye yönelik çabaları nasıl dizginlenecek? Gündeminde yeni IMF reçeteleri, özelleştirme saldırısı, yeni tensikatlar, sürekli zamlar, düşük ücret politikaları, eğitime ve sağlığa ayrılan çok sınırlı bütçelerin bile daha da kısılması, özetle, gelir uçurumunu derinleştirme ve yeni hak gaspları bulunan bir sınıf,

emekçiler yararına demokratik hak ve özgürlüklerin bir parça olsun genişletilmesini düşünebilir mi? Bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Zira demokratik hak ve özgürlükler tam da sermaye sınıfının bu saldırılarını sınırlamanın araç ve olanakları demek değil midir? Sermayenin kendi çıkarları hilafına davrandığı görülmüş şey midir?

Kapitalizmin çok yönlü krizinin ağırlaşarak sürdüğü, sermayenin bunun faturasını kitlelere ödetmekten başka ne bir çıkar yolu ne de bir düşüncesi olduğu, ve nihayet, uluslararası sermayenin ucuz, uysal ve örgütsüz bir işçi sınıfı istediği bir ülkede, Türkiye'de, sermayeden, demokrasi bir yana, sınırlı ve aldatıcı bazı demokratik haklar bahsetmesini ummak bile, boş bir hayal olmanın ötesinde, işçi sınıfına ve emekçilere kaba bir ihanet demektir.

Demokratik hak ve özgürlükler, tam da bu sınıfa ve onun emperyalist dayanaklarına karşı mücadele içinde kazanılabilir. Bu mücadeleyi ise yalnızca demokrasiden gerçekten çıkarı olan sınıflar, katmanlar ve kesimler, yani işçi sınıfı, kent ve kır yoksulları ile ezilen Kürt halkı yürütebilir. Ve bu mücadele egemen sınıf iktidarını yıkmaya perspektifi içinde yürütülmediği sürece, demokrasiyi elde etmek bir yana, az-çok kalıcı demokratik kazanımlar sağlamak da mümkün olmaz.

IV

"Ordu-Refah gerginliği": "Ara rejim"e yol açma operasyonu

Komünistler, Refah yol diye adlandırılan bugünkü koalisyon hükümetinin güvenoyu almasının hemen ardından bunu konu alan bir değerlendirme yayınladılar. "RP'nin Terbiyesi Dönemi" başlığı taşıyan 7 Temmuz '96 tarihli bu değerlendirmenin son bölümü şöyleydi:

"RP bir düzen partisidir ve sermayenin hizmetindedir. Bu nedenledir ki RP'li bir hükümetin düzenin temel iç ve dış politikalarını devam ettirmesinde şaşılacak bir yan yoktur. Peki RP ile sorun nerede çıkmaktadır? Sorun, RP'nin dinci-şeriatçı kimliğinden gelmektedir. İşin özünde RP bir muhalefet partisi olarak kaldığı sürece sistemin bu kimlikten de herhangi bir rahatsızlığı yoktur. Rahatsızlığı olmak bir yana kitlelerin geri kesimlerinin ortaçağ ideolojisi ile dizginlenmesi devrimci gelişme karşısında düzen içi büyük bir güvencedir.

"Fakat hükümet olmak farklı bir durumdur. RP kendi şeriatçı kadro yapısını devlete egemen kılmak, sosyal ve kültürel yaşamın belli alanlarına kendi ortaçağ ideolojisine uygun bir biçim vermek eğilimi gösterecektir. Bu ise 70 yıldır kemalist-laik çağdaş bir devlet olduğunu iddia eden, emperyalist Batı dünyasıyla tam entegrasyon üzerine politika yapan bir rejim için kaldırılmaz bir durumdur. Bu normal bir icraatın akışını da hayli zora sokacak önemli bir sıkıntı kaynağıdır. Hükümet şu andan itibaren bundan kaynaklanacak sürekli bir gerilimin basıncı içinde olacaktır. Dolayısıyla hükümetin kurulması görünürde hükümet krizini sona erdirmiş, gerçekte ise krizi bünyesinde taşıyan yeni bir hükümet ortaya çıkmıştır. Tekelci burjuvazi bir yandan başını RP'nin çektiği bu hükümetten en iyi biçimde yararlanmaya ve bu süreç içinde RP'yi terbiye etmeye çalışacaktır. Öte yandan ise ilerde gerekli gördüğü bir durumda bu hükümetin Refah'lı kimliğini bazı karanlık oyunlarını sahnelemek için bulunmaz bir imkan olarak kullanma yoluna gidecektir."

Olaylar o günden bu güne bu değerlendirmelerin hersatırını doğrulayacak bir seyir izledi. Refah Partisi, düzenin temel iç ve dış politikalarına şu ana kadar en ufak bir engel çıkarmak bir yana, bunları büyük

bir gayretle uygulama, böylece kendini tekeli burjuvaziye ve emperyalizme beğendirme çabası içindedir. Peki sorun nereden çıkmaktadır? Sorun, Refah Partisi'nin "kendi şeriatçı kadroyasını devlete egemen kılmak, sosyal ve kültürel yaşamın belli alanlarına kendi ortaçağ ideolojisine uygun bir biçim vermek eğilimi"nden, bunun göstergesi davranışlardan çıkmaktadır. Türban, cami, tarikatlar yemeği, devlette kadrolaşma vb. üzerine gürültülü tartışmalar bunun ifadesidir. Komünistlerin değerlendirmesinde bundan kaynaklanacağı daha baştan bildirilen "sürekli gerilim" in mevcut aşamasını düzen medyası "ordu-refah gerginliği" olarak isimlendiriyor. Bu gerginlik, Sincan Gecesi ve onu izleyen tank gösterisinden beri ordu tarafından ve medya aracılığıyla özel bir gayretle tırmandırılıyor. Bu ise bizi yukarıdaki değerlendirmenin, tekeli burjuvazi, "ileride gerekli gördüğü bir durumda bu hükümetin Refah'lı kimliğini bazı karanlık oyunlarını sahnelemek için bulunmaz bir imkan olarak kullanma yoluna gidecektir", biçimindeki son cümlesine getiriyor. Haftalardır baş aktörlüğünü ordunun, sözcülüğünü ise bizzat Cumhurbaşkanı Demirel'in üstlendiği böyle bir oyun sergileniyor.

Bu oyunun anlamı ve siyasal sonuçları nedir?

Öncelikle belirtilmelidir ki, tırmandırılan gerilim, tümüyle yapay değildir. Refah ortaçağ ideolojisinin bugünkü koşullara uyarlanmış biçiminin temsilcisi şeriatçı bir partidir. Bu kimlik onuntaban örgütlerinde çok daha belirgin ve güçlüdür. Burjuvazinin bir kesimi (buna "Anadolu burjuvazisi" deniliyor) bu kimliği politik güce ve dolayısıyla rant yağmasında biravantaja dönüştürmek istemekte ve desteklemektedir. Bu kadarında bir yenilik yok. Yeni olan, Refah Partisi'nin, kendi ideolojik-kültürel kimliğini devlete ve genel toplum yaşamına yayma genel amacı çerçevesindeki bazı girişimleridir. Tekelci burjuvazinin ve onun vurucu gücü ordunun buna katlanamayacağı ise ortadadır. Zira burjuvaziye gerekli olan, yoksul yığınların gerici dinsel ideoloji ile sersemletilerek denetim altında tutulmasıdır; yoksa, dinsel esaslara ve ideolojiye dayalı bir devlet yönetimi ve genel toplum yaşamı değil.

Öteyandan, Refah Partisi'nin temsil ettiği kimliğin dış politik ilişkilerde (İran, Libya vb.) yarattığı esasa ilişkin olmayan bazı sorunlar var. Bu, ABD emperyalizminin ve siyonist İsrail'in tepkilerine neden olmaktadır. Son 45 yılda ABD emperyalizmine tam sadakatini kanıtlamış ve son birkaç yılda siyonist İsrail'le en yakın ilişkiler içine girmiş olan ordu, emperyalizmin ve siyonizmin bu hassasiyetlerine ayrıca tercüman olmaktadır. Tüm bunlar Sincan'daki tankların hangi odaklar için ve hangi çıkarlar uğruna yürüdüğüne de açıklık getirmektedir.

Nitekim, tankların yürütülmesini, ordunun en önemli iki kilit adamının ABD'ye ve İsrail'e gürültülü ve gösterişli ziyaretleri tamamlamıştır. Gizli başbakan kabul edilen Genelkurmay İkinci Başkanı ABD'ye gitmiş, tank gösterisiyle rejimin "balans ayarını" yaptıklarını buradan ilan etmiştir. Yine aynı yerden İran'ı "terörist" ülke ilan ederek, ABD emperyalizminin ve siyonist İsrail'in ağzıyla konuşmuştur. Genelkurmay Başkanı ise aynı günlerde İsrail'i ziyaret etmiş, işgal altındaki Kudüs'ten, İsrail ile "yakın dostluğu" tüm dünyaya ilan etmiştir. Bu arada bir dizi yeni ve elbetteki gerçek içeriği gizli anlaşma imzalamıştır. Devlet başkanı töreniyle karşılandığı yerde, kuşku yok ki tam bir devlet başkanı yetkisi kullanarak... Dahası da var. Genelkurmay Başkanı, İsrail'i ziyaret edip de Filistinlileri ziyaret etmeyen tek Türk üst düzey yetkilisi olmuştur. Bu dikkate değer ayrıntıyı, medya çok özel bir çabayla

duyurmuştur. Elbetteki Genelkurmay'ın çoközelisteği çerçevesinde.

"Refah-ordu gerginliği"nin en önemli politik sonuçlarından biri işte budur. Yani ordunun (dolayısıyla rejimin) ABD emperyalizmine sadakatini sergilemesidir. Siyonist İsrail'le bölge halklarına ve hertürlü devrimci gelişmeye karşı kurduğu saldırgan ittifakını yeni adımlarla pekiştirmesidir. Bugünkü rejimin bu iki kilit isminin, Genelkurmay Başkanı ile Genelkurmay İkinci Başkanının, dış politikadaki bu iki açık çıkışı, ordunun dış politikada dizginleri en açık ve dolaysız biçimde kendi eline almasının da yeni bir örneği olmuştur. "Refah-ordu gerginliği"nin iç politikadaki sonuçları, dış politikadakinden daha da önemlidir. Kaldı ki, tank gösterisiyle rejimin "balans ayarını" yaptıklarını ABD'den ilan edenlerin, emperyalist efendileriyle dış politikadan çok Türkiye'nin iç politikasına ilişkin sorunları konuştuklarına, bu çerçevede yeni bazı karanlık planlar hazırladıklarına kuşku yok. Bilindiği gibi Türkiye'nin iç yaşamının kritik evrelerinde kilit konumlardaki bazı generallerin ABD'ye yaptıkları ziyaretler adettendir ve sonuçları bakımından çok önemlidir. Türkiye'nin kaderi kilit konumdaki generallerle, Pentagon'da, "huzurda" konuşulur ve karara bağlanır. Yeni kararların, yeni karanlık hesapların neler olduğunu çok geçmeden görmek olanağı bulacağız.

"Refah-ordu gerginliği"nin iç politikadaki en önemli sonucu, ordunun siyasi yaşama yönelik kaba ve dolaysız müdahalesinin meşrulaştırılmasıdır. Ve ordu bunu bu kez, toplumun ilerici katlarına sempatik görünebilecek ve toplumsal muhalefet saflarında zihinsel ve politik karışıklıklara neden olabilecek gerekçeler üzerinden yapmıştır. Ortaya, şeriat heveslilerine karşı laikliğin, çağdaş değerlerin ve yaşam biçiminin tavizsiz bekçisi kılığında çıkmıştır. Bu konumda bir çıkışın, önemli bir güç kazanmış şeriatçı gerici karşılarında güçsüz, çaresiz ve tedirgin durumdaki kent orta sınıflarının ve küçük-burjuvazisinin onların modern yaşam biçimini benimsemiş kesimlerinin sempatisini ve desteğini aldığı kesindir. Sosyal-demokratlar, sendika bürokratları ve İP türünden kemalist reformist akımlar ise, ordunun çıkışlarına açık ya da örtülü destekler vererek, benzer bir etkiyi işçi sınıfı ve emekçi katmanlar içine taşımaktadırlar.

Dolayısıyla, ordu, iç politikada tekeli burjuvazinin dış politikada emperyalizmin ve siyonizmin çıkarlarını ve tercihlerini kollayan bir çıkış yaparken, bunu toplumsal muhalefeti yedeğine almanın ve emekçileri şaşırtmanın bir olanağına da çevirebilmektedir. Bu olgunun önemi küçümsenemez ve mevcut "oyun"un temel unsurlarından biri budur.

Hemen bununla bağlantılı olan bir ikinci unsur var. Susurluk'ta patlak veren skandal devletin çeteleşmiş gerçeğini açığa çıkardı. Bu toplum çapında büyük bir duyarlılığa yol açtı. İşçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar, kent küçük-burjuvazisinin ilerici katmanları, çok çeşitli eylem biçimleri içinde, tepki ve öfkelerini dışa vurdular. Çetelerden hesap sorulması, kontr-gerillanın dağıtılması taleplerini yükselttiler. Günden güne açığa çıkan gerçekler ise, çetelerin iplerinin gerçekte MGK'nın ve onun şahsında generallerin elinde olduğunu göstermekteydi. MGK hedefe konulmadan ve dağıtılmadan kontr-gerillaya dokunulamayacağı, ordu karşıya alınmadan çeteleşmenin üzerine gidilemeyeceği gitgide açığa çıkmaktaydı. (Hergün her konuda olur olmaz görüş belirten generallerin üzerine konuşmamaya özen gösterdikleri tek konu, tüm toplumu sarsan Susurluk skandalıdır. Dahası var, Meclis Susurluk Komisyonu'na gelip konuşmayı kaba bir tutumla reddedenler de yine generallerdir.)

Oysa bugün, Sincan olayları, tank gösterisi ve gündemin merkezine oturan "Refah-ordu gerginliği" sayesinde, Susurluk skandalı geri plana itilmiş durumda. Ordu merkezli çok özel bir plan çerçevesinde, bugün şeriat tehlikesi, askeri darbe, rejim bunalımı vb. tartışılıyor. Ordu, devletteki çeteleşme üzerinden gelişmekte olan bir toplumsal tepkinin hedefi olmaktan sıyrılmakla kalmıyor, dahası, aynı toplumsal birikim nezdinde "laikliğin bekçisi" rolünü oynuyor.

Generallerin bu çerçevede yaptığı manevranın önemli bir başka amacı daha var. Bu, hak ve talepleri uğruna sokaklara çıkanlara dış göstermektir. Susurluk olayından itibaren bunu daha bir cesaretle yapan işçi sınıfı ve emekçileri darbe tehdidi ile sindirmeye çalışmaktadır. Sincan'daki tank gösterisinin hemen öncesinde kurulan Kriz Yönetim Merkezi'nin tümüyle, devrimci gelişme mecrasına girecek bir halk hareketi ihtimaline karşı alınmış bir yeni önlem olduğu, kuruluş gerekçesinden apaçık bellidir. Ağırlaşan toplumsal sorunlar ve Susurluk'la birlikte devletin yığınlar nezdindeki büyük itibar kaybı, düzenin silahlı bekçilerinin kaygılarını arttırıyor. Siyaset sahnesinin önplanda her gün boy gösteren generaller, bununla işçi sınıfına ve emekçilere örtülü bir uyarıda ve tehditte bulunuyorlar. Şeriat bahanesi üzerinden emekçilere darbe sopası gösteriyorlar.

Nihayet "rejim bunalımı" haline getirilen tüm bu oyunların yöneldiği bir başka güncel hedef daha var. Bu, "milli mutabakat hükümeti", yani "ara rejim"dir. Birçok belirti, Refah Partisi'nin, geri çekilerek ya da teslimiyet göstererek, açık bir askeri darbe için gerekli zemini ortadan kaldırması durumunda (ki büyük ihtimalle böyle olacaktır), yaratılmış "rejim bunalımı" atmosferinin "milli mutabakat hükümeti"ne kanalize edileceğini gösteriyor. Hükümet ortağı DYP dışındaki tüm öteki partiler, darbe ihtimalini gündemden çıkarmak için buna hazır olduklarını ifade etmiş durumdadır. Olaylar bu sonucu verir mi, henüz kesin şeyler söylenemez. Ama mevcut çıkmazdan başkatürünasil çıkılabileceğine bakıldığında, ortada ciddi bir başka alternatif de görünmüyor. Mevcut parlamento "normal" usullerle bir alternatif hükümet üretiliyor. Erken seçimin ise bir çözüm olamayacağı herkesin ortak düşüncesi ve kaygısı durumunda. Geriye ordunun özel dayatmasıyla (muhtırasıyla) gündeme gelecek ve kuşkusuz tekeli burjuvazi için bugünkü koşullarda en ideal çözüm olacak "milli mutabakat" hükümeti kalıyor. Gerçekleşmesi durumunda bunun nasıl bir biçim alacağı ise, başka şeyler yanında, ordunun müdahale tarzı ve tonuna bağlı olacaktır.

Güncel devrimci görevlerin genel çerçevesi

Son dönemin gelişmeleri (TÜSİAD Raporu ve ordunun çıkışı) rejimin manevra kabiliyetini gösteriyor olsa bile, toplam tabloya bakıldığında, düzen bu gün büyük bir sıkışmışlık içindedir. Her cephede ağırlaşan bir kriz söz konusudur. Susurluk'la birlikte açığa çıkan gerçekler devletin meşruiyetine ve kitleler nezdindeki itibarına ağır bir darbe olmuştur. Ordunun politik sahnenin önplanına çıkması, güç gösterisine girişmesi, gerçekte rejimin zayıflığının bir başka kanıtıdır. Bu, parlamento ve siyasal partilerin biçimsel işlevlerini iyice yitirmeleri demektir. (Nitekim düzenin akıl hocası Ecevit bunu hüznüyle bir havada dile getirmekte, devlet çözümü MGK'da yığınlar sokakta aramakta, parlamento ise devre dışı kalmakta, demektir.)

Sürekli kötüleşen yaşam koşullarına, yoksulluğa, işsizliğe, zamlara karşı yıllardır büyüyen bir hoşnutsuzluk içinde olan emekçiler, şimdi, Susurluk'la birlikte, siyasal rejime, devletin kendisine karşı da gitgide büyüyen bir hoşnutsuzluğu dışarıya vurmaya

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Ücretsiz PDF formatında <https://arar.org>

başlamışlardır. Hiçbir manevra çeteleşme gerçeğini öyle kolay kolay örtüp unutturamaz. Gündem değiştirmeye yönelik hiçbir oyun yığınların büyüyen demokratik duyarlılığını ve özelemlerini öyle kolayca söndüremez. Ama elbette bu belirlemeler, bugün varolan son derece elverişli ortamı başarıyla değerlendiren bir devrimci çabayı da varsaymaktadır. Bugün bu açıdan devrimci cephenin toplamına henüz belirgin bir zaaf ve zayıflık egemen olsa bile.

Bugün orta yerde büyük bir anormallik tablosu durmaktadır. Türkiye'nin son üç buçuk aylık dönemine (son haftalardaki saptırıcı manevralara rağmen) Susurluk skandalıyla açığa çıkan gerçekler ve bununla bağlantılı gelişmeler damgasını vurdu. Açığa çıkan gerçekler, olup-biten olaylar, olduğu gibi devrimcilerin doğrulanması anlamına geliyordu. Devrimcilerin yıllardır çok sınırlı olanaklarla yığınlarla anlatmaya çalıştığı gerçekler, inkar edilemez ve üstü örtülemez biçimde ortaya çıkmıştır. Normal olarak, bu çarpıcı pratik doğrulanmanın devrimci hareketin yığınlarla buluşmasını ve birleşmesini kolaylaştırması, bir bütün olarak devrimci hareketin hızla güç kazanması gerekirdi. Açığa çıkan gerçekler yığınlar da büyük bir öfke ve tepkiye neden olduğuna göre, gerçekleşmesi umulan normal sonuç bu olmalıydı. Oysa aradan geçen hayli uzun süreye rağmen ortada henüz böyle bir sonuç yoktur. Böyle bir sonuç olmadığı gibi, yığınların tepkisinden yararlanmada ve bunu saptırılmış amaçlar doğrultusunda kullanabilmede asıl başarıyı, düzenin (dolayısıyla yaşanan cürüme ve kokuşmanın) bir parçası olan çeşitli güç ve odaklar gösteriyorlar.

Medya, her türlü pisliğin dolaysız suç ortağıdır. Oysa bugünün popüler kampanyası olan "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eyleminin başını çekiyor... CHP, tam da devletteki çeteleşmenin yeni boyutlar kazandığı tarihten itibaren, tam dört yıl boyunca, hükümet ortağı olarak özel savaşın suç ortağı idi. Oysa bugün, yığınların çeteleşmeye karşı öfke ve tepkisinden yararlanmaya çalışarak yeniden güçlenmeye ve itibar kazanmaya çalışıyor. TÜSİAD şahsında tekelleşen sermaye ile ordunun giriştiği manevralar üzerinde ise zaten fazlasıyla durduk. Özetle, ortaya dökülen her şey, olduğu gibi devrimcileri doğruladığı halde, halihazırda mevcut durumdan en az yararlanabilen de yine devrimci hareketin kendisidir. Bu, büyük bir anormallik tablosudur.

Bunları söylerken, son zamanlarda "ışık söndürme" eylemi sokak eylemlerine dönüştürmede gösterilen, fakat yine de çok sınırlı kalan inisiyatif gözden kaçırıyor değiliz. Ama ortamın sunduğu toplam olanaklar yanında bu son derece cılız bir inisiyatifdir. Daha da önemlisi, devrimcilerin yararlandığı bu kampanya, tipik orta sınıf eylemidir ve düzene bağlı güçlerin denetimi altındadır. Şu veya bu özel alanda devrimciler inisiyatif koyuyor olsalar bile, kampanyanın toplam tablosu ve topluma etkisi düzen içi güçlerin hanesine yazılmaktadır. Oysa çeteleşme gerçeği ilk açığa çıktığında inisiyatif belirgin bir biçimde işçi ve emekçi sınıflardaydı. Yüzbinlerce işçinin ve emekçinin katıldığı gösteri ve yürüyüşler açığa çıkan tepkinin egemen biçimiydi. 5 Ocak'tan beri bu inisiyatif kaybedilmiştir ve tuzu kuruy orta sınıf inisiyatif önplana çıkmıştır. Emekçi inisiyatifinin bir dönem için de olsa böyle kaybedilmiş olmasının gerisinde, devrimci hareketin emekçi tepkisini büyütüp süreklileştirecek bir inisiyatif ortaya koyamaması vardır. Bu açıdan bugünkü sonuç hoş olmasa da şaşırtıcı da değildir.

Bu devrimci inisiyatif nasıl oluşturulabilir ve süreklileştirilebilir? Bu sorunun yanıtı devrimci görevlerin genel çerçevesine de açıklık getirecektir. Bu yanıtı, daha önceki bölümlerde ortaya konulanlara ek olarak ve bazı noktaların tekrarını da içerecek tarzda

şöyle maddeleştirebiliriz.

1) Öncelikle düzenin tüm manevralarına karşın, devletin çeteleşmesi gündemi kaybedilmemelidir. Bu rejimin bugün en zayıf noktasıdır. Özel bir yoğunlaşma ile bu noktaya yüklenmek gerekir. Düzenin resmi muhalefeti, laiklik-şeriat tartışması eksenine bilinçli bir tutumla kayarak ya da bunu fırsat sayarak, ucu devlete dayanan bu "zor" gündemi şimdiden tümüyle bir yana bıraktı. Çok geçmeden orta sınıf inisiyatifleri de çözülecek ve zamanla sönecektir. Bu gelişme, tersinden ve şimdiden devrimci inisiyatifin önplana geçmesiyle birleşebilmelidir.

2) Somutta çeteleşmenin tüm boyutlarıyla deşifre edilmesi, kontr-gerillanın dağıtılması, MGK'nın kaldırılması, tümsuç çetesinden hesap sorulması gibi özel hedefler ve istemlerin önemi yeterince açıktır. Kitlelerin bugün bu çerçevedeki duyarlılığını en iyi biçimde değerlendirmeye çalışmalıyız. Özellikle kontr-gerillayı ve onun gerisindeki gerçek güç olan MGK'yı çok özel bir tarzda hedef haline getirmeliyiz. Fakat devrimci önderlik, burada, tüm bu özel hedefleri genel bir hedefe, çeteleşmenin bir devlet gereği olduğu ve bu devletin gerisinde de sınıf gerçeği durduğu olgusuna bağlayabilmelidir. Çetelere karşı geliştirilen duyarlılık devlete ve düzene yöneltililebilmeli, devrim, biricik çözüm yolu olarak gösterilmelidir.

Devrimi, devrime dayalı çözümü, yürekli ve inançlı bir çözüm olarak ileri sürememek, bugünkü devrimci çalışmanın en temel zaafıdır. Devrimci hareket için böyle bir iddia ilk başta biraz şaşırtıcıdır. Oysa bu bir gerçektir. Yığınların mevcut geriliği, yığın hareketinin kınılamayan darlığı, soyut sloganlar planında değil, ama yığınları hedefleyen günlük pratik çalışmada devrim, devrime dayalı çözüm ajitasyonu yeterli kuvvette yapmayı sınırlayabilmektedir. Kastedilen şeyi daha iyi anlatabilmek için, ortak platformda gündeme gelen, "tamam çözüm devrimdir ama"larla başlayan tutumları hatırlatabiliriz. Aynı zayıflık gündelik çalışmada çok daha kuvvetli yansımaktadır. Sorun elbette slogancılık sorunu değildir. Ama her türlü talebi, fırsatı, duyarlılığı değerlendirmede gösterilecek ustalık, mutlaka yürekli bir biçimde, tek çözüm devrimdedir propagandası ve ajitasyonu ile birleşebilmelidir. Bugün kurulu düzenin çözümsüzlükleri karşısında yığınlar "şeriat", "demokratikleşme", "2. Cumhuriyet", hatta "darbe" bir çözüm yolu olarak sunulabilmektedir. Devrimciler ise, çözümsüzlüklerin gerçek alternatifi ve emekçilerin kurtuluşunun gerçek yolu olarak, devrim ve sosyalizm alternatifini inançla yığınlar sunmasını bil-melidirler.

3) Sorunun bu konuluğu, toplumsal muhalefetin devrimci eksenini, düzen içi olan ya da dolaylı bir biçimde düzene bağlayan öteki muhalefet akımlarından net bir biçimde ayıracaktır ki, bu bugünün en temel sorunlarından biridir. Susurluk sonrasının ortamı bu konuda yeni karışıklıklara zemin olmuştur. Oysa kokuşmuş ve çeteleşmiş bir devlet gerçeğinin bu denli açığa çıktığı bir ortamda tam tersi olmalıydı. Kuşkusuz bu güncel karışıklığı yaratan, ortaya çıkan güç durumu atlatmak, kitleleri yanıltıp toplumsal muhalefeti bloke etmek için bizzat egemen sınıfın giriştiği manevralardır. TÜSİAD Raporu'nun reformist akımların bir kesiminde ve sol aydınların büyük kesiminde yarattığı boş hayaller buna iyi bir örnektir. Egemen sınıfın bu tür manevralarına karşı belli bir bağımsızlığa sahip olan devrimci akımlar elbette bu tuzağa düşemezlerdi, düşmediler de. Fakat kendilerini dolaylı bir biçimde bu manevraların etki alanına sokacak "ara halka"lara (reformist akımlar, ilerici aydınlar vb.) karşı aynı bağımsızlığa sahip oldukları söylenemez. Özelsavaşın suç ortağı CHP ile işbirliğini birlikte iş yapmanın koşulu olarak ileri sürebilen ÖDP

türünden reformist akımlara karşı gösterilen zaafiyet bunun bir örneğidir. Aynı konuda benzer örnekler, kendisini "siyasal çözüm"e endekslemiş bir Kürt hareketinin yarattığı (daha masum fakat bu nedenle daha tehlikeli) zeminler (Barış Kampanyası vb.) üzerinden ada tipik bir orta sınıf hareketi olan "yurttaş inisiyatifi"ne yaklaşımlar üzerinden de verilebilir. (Bu son derece bilinçli, ölçülü ve hesaplı girişimi, önderlik edilmesi gereken bir "kendiliğinden" eylem masumiyetinde görenler bile var.)

4) Bu çerçevede, demokrasi sorununu ve mücadelesini ele alış her zaman olduğu gibi tayin edici önemde bir konu olarak çıkıyor karşımıza. Demokrasi sorununu devrim sorununa bağlamayan ve mevcut sermaye iktidarının yıkılması çerçevesinde ele almayan her akım, bir biçimde "demokratikleşme" denilen ve Susurluk sonrasında "demokratik devlet" olarak sloganlaştırılan çizgiye kayar. Kürt sorununda "siyasal çözüm" çizgisi zaten bu kapsamdadır. Şimdilerde bunabazı devrimci çevreler, "demokratik anayasa" alternatifi politikası ile meylediyorlar. Bu öneri, öznel niyet ne olursa olsun, nesnel mantığı yönünden ele alındığında, Kürt sorununda "siyasal çözüm" çizgisinin tüm temel demokratik istemler çerçevesinde **genelleştirilmiş** bir biçiminden başka bir şey değildir. Yığınları devrime kolay kazanmanın bir yolu ve yöntemi olarak sunulsa da, dikkatleri devrim yolunda ve devrimci çözümlerden düzen çerçevesindeki anayasal çözüm hayallerine çekmekten başka bir şeye hizmet etmez.

5) Demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi özel bir tarzda yaygınlaştırmak, bunu etkili bir kampanyaya çevirmek için koşulların son derece elverişli olduğu bir ortam içindeyiz. Susurluk'la birlikte devletin kirli ve karanlık yüzünün gün ışığına çıkması, yığınların demokratik duyarlılıklarını uyardı, demokratik özelemleri kamçıladı. Bunu en iyi biçimde değerlendirebilmeliyiz. Gerçekte bu, çeteleşmiş faşist rejime karşı mücadelenin öteki yüzüdür. Dinsel gericiğin önemli bir güç kazandığı, bunun şeriat-laiklik ikilemine, bu çerçevede darbe tartışmalarına dayanak yapıldığı bir ortamda, bu mücadele ek bir önem ve anlam kazanmaktadır.

6) Öte yandan, çıplak siyasal sorunların bu denli önplana çıkması, yığınların iktisadi ve sosyal haklar uğruna yürütmekte olduğu mücadeleyi küçümsemeye neden olmamalıdır. Tam tersine, bu ikisi arasında gerekli köprüler kurulduğunda, yığın mücadelesi geniş bir temele, dolayısıyla gerçek gücüne ve dinamiğine kavuşacaktır. Bu, somut durumda, Susurluk gündemini yığınların özelleştirmeye, tensikatlarla, zamlara, düşük ücrete karşı yürütmekte olduğu mücadeleyle başarıyla birleştirebilmekte ifadesini bulur.

Bu değerlendirmenin daha önceki bölümlerinde altını önemle çizdiğimiz bir dizi görevi, örneğin bir an önce birleşik bir devrimci odaklaşma yaratmak; kitlelerin halihazırdaki tepkilerinin eyleme dönüşmesini gerici ve reformist sendika merkezlerinin tekelden ve denetiminden kurtarmak; bu resmi ve güdümlü eylem alanının dışında, devrimci odakların birleşik gücüyle bir taban hareketi ve eylemliliği geliştirmek; mevcut kitle hareketliliklerinde bugün için belirgin biçimde gözlemlenebilen reformist etki ve ağırlığı kırmak; bu arada reformizme, onun "demokratik açılım" türünden reformist taktiklerine karşı sistematik bir ideolojik mücadele yürütmek vb. türünden görevleri burada yeniden hatırlatmakla yetiniyoruz.

Bu genel çerçevenin ötesinde, dönemin komünistlere yüklediği bir dizi özel sorumluluğu ve taktik çerçevedeki politik-örgütsel tercih ve tutumu ise ayrıca ele alacağız.

EKİM

Yayın hayatına bir süre ara veren Genç Komünistlerin yayın organı Ekim Gençliği'nin 6. sayısı yakında çıkıyor. Aşağıda Ekim'in 164. sayısında yayınlanan ve Ekim Gençliği'nin 6. sayısının orta sayfasında da yer alacak olan "Gençlik hareketine devrimci önderlik sorunu" başlıklı yazıdan bir bölüm yayınlıyoruz.

Gençlik hareketine devrimci önderlik sorunu

"Tıkanıklık" örgütlenme modelleri ile aşılamaz.

Açıktır ki bugün, taşıdığı mücadele dinamiklerine rağmen, gençlik hareketinin verili durumu üzerinden olumlu bir tablo çizmek mümkün değildir. Ne var ki bundan hareketle gençlik hareketinin yaşadığı bir "tıkanıklık"tan söz etmek, bunu öne çıkarmak, gerçek zaaf alanını gizleyen bir tespit işlevi görür. Elbette ortada bir "tıkanıklık" vardır. Fakat bu daha çok, mücadele potansiyellerini açığa çıkaramamak, gençlik kitleleriyle birleşmemek noktasında yaşanan bir tıkanıklıktır. Yani temel zaaf bir önderlik zaafıdır, devrimci gençliğin kendi zaafıdır. Ama bu "tıkanıklık", hiçte tartışmalarda sık sık vurgulandığı gibi gençliğin geniş kesimlerini kucaklayacak bir takım taban örgütlenmelerinin yaratılamamış olmasından doğuyor değildir.

Geçmişte "dernekler", "merkezileşme" vb. üzerinden dar bir alana sıkışan örgütlenme sorununa ilişkin tartışmalar bir süredir yeniden öne çıkmış bulunmaktadır. Hareketin "tıkanıklığı" sorunu tartışılırken öne sürülen argümanlardan en önemlisi, gençliğin örgütsüzlüğü, onun mücadele potansiyelini açığa çıkaracak örgütlenmelerden yoksun olmasıdır. Kimileri "dernekler"i, kimileri "meclisler"i öne çıkarmakta, gençliğin örgütlenmesi sorunu bu "modeller" üzerinden çözümlenmeye çalışılmaktadır. (Burada reformistler tartışmamızın dışındadır). Örneğin, *Özgür Gençlik*'e göre birleşik mücadelenin buluşacağı tek adres "dernekler"dir. *Kurtuluş Yolunda Devrimci Gençlik*'e göre ise sürecin dayattığı örgütlenme modeli "meclisler"dir.

Bu tartışmalara, örgütlenme, mücadele ilişkisini yanlış bir biçimde kuran, bu ikisi arasındaki diyalektik bağı gözden kaçırarak bir bakış açısı egemendir. Mücadelenin geldiği düzeyin, onun ihtiyaçlarının dayattığı örgütsel biçimler değildir tartışılan. Örneğin "meclisleri" savunanlar sorunu derneklerin "tıkanması" ya da "itibarını kaybetmesi" üzerinden koymakta, bunu da derneklerin geniş kitleleri kapsama özelliğinden yoksun olmasıyla açıklayabilmektedirler. Bunun karşılığında önerdikleri ise, gelişen bir hareketin ihtiyaçlarına

yanıt verecek örgütsel biçimler değil, öğrenci kitlelerinin geniş kesimlerinin verili geriliği üzerine oturan "meclis" türü örgütlenmeler olmaktadır.

Belli mücadelelerle kazanılmış "dernekler" gibi mevzilerin bugüne kadar geliştirilememesi bir yana, neden giderek güç kaybetmiş olduğu sorusunun yanıtı doğru bir biçimde verilemediği sürece, gençliğin örgütlenmesi sorununa sağlıklı çözümler üretmek mümkün değildir. Bu durumu devrimci gençlik grupları arasındaki kısır çekişmeler, rekabetçilik vb. tali etkenlerle açıklamak yalnızca işin kolayına kaçmaktır. Ya da derneklerin "geniş kitleri kucaklayacak yapıda" olmadığını söylemek, hatta bu iddiayı "düşmanın bile dernekleri aşmış, en azından model olarak daha tabana yönelik modeller önerdiği" türünden sözlerle güçlendirmeye çalışmak, biçim olarak doğru gibi görünse de, örgütlenme alanındaki başarısızlığın gerçek nedenlerini saptırmaktadır. Zira politik muhteva taşıyan asıl sorunları örgütsel biçimlere ilişkin bir tartışmayla örtmektedir. Elbette bunu en uygun örgütsel biçimlerin işlevini, kitleleri kucaklama ve harekete geçirmedeki önemini küçümsemek için söylemiyoruz. Öyle durumlar olur ki, sorun gerçekten burada düğümlenebilir. Ama mevcut durumda asıl sorun bu değildir. Öncelikle şu sorulara doğru yanıtlar vermek durumundayız. Geniş gençlik yığınlarının örgütsüzlüğünün temel nedeni uygun örgüt modellerinin bugüne kadar yaratılamamış olması mıdır? Dernek türünden örgütsel yapılanmalarda onlara "söz ve karar hakkı tanımadığı", bunlar "geniş kitleleri kucaklama" özelliği taşımadığı için mi gençlik kitleleri "dernek" modeli örgütlenmelerden uzak durmaktadırlar? Bu sorular daha da çoğaltılabilir.

Bir kez tartışma "örgütlenme modelleri" üzerine oturan ikilemlerden çıkarılmak durumundadır. Ne dernekler bugünkü biçimiyle işlevlidir, ne de gençliğin örgütlenme sorununun "meclisler" üzerinden çözülmesi mümkündür. Gençliğin örgütlenmesi sorunu ne onların bir takım gevşek ve geri örgütlenmelerde bir araya getirilmesi ne de bugünkü dernek yapılanması üzerinden başarılabilir. Zira mevcut derneklere de bugünkü halleriyle demokratik kitle örgütleri demek mümkün değildir. Ama bu son söylenen derneklerin gereksizliğini de anlatmıyor. Dernek yasal bir mevzidir. Bunun ötesinde onu bir "model" olarak tanımlamak çok anlamlı değildir. Bu mevzinin nasıl kullanılacağı, ne tarzda örgütleneceği tümüyle bizi ilgilendiren bir sorundur. Siz bir derneği pekala ÖTK tarzında da örgütleyebilir, dernek mevziini kullanarak sınıf-anfî temsilcilikleri oluşturabilirsiniz. Yani bu yasal mevzi üzerinden "taban örgütlenmeleri" yaratabilir, onu öğrenci gençliğe "söz ve karar hakkı"nı tanıdığınız yapılara da dönüştürebilirsiniz. Ama böyle bir örgütlenmenin geliştirilen bir mücadelenin üzerine oturması koşuluyla... Alanlarda buluşulan gençlik kesimlerinin etkin ve sürekli bir devrimci müdahale ile ileriye çekilebilmesi koşuluyla... Bunu yapamadığınız bir noktada ise hangi modeli denerseniz deneyin sonuç alamazsınız.

Asıl sorun gençliğin geniş kesimlerini kapsayacak taban örgütlenmelerinin yaratılamamış olması değil, bu tür taban örgütlenmelerini yaratacak etkin bir devrimci kitle çalışması pratiğinin örgütlenememiş, mücadelenin bu temelde yükseltilememiş olmasıdır. Yani sorun, gençlik kitleleriyle birleşmeyi başarabilecek doğru

perspektifler, bu perspektifleri yaratıcı bir biçimde pratiğe taşıyacak doğru bir önderlik tarzı, kısacası devrimci önderlik sorunudur. Gençlik eylemlerindeki görece kitlesellik üzerinden, eyleme dönüşen bilincin örgütlülüğe dönüştürülemediğinden söz edilmektedir. Tüm sorun da burada yatmaktadır. Bu henüz son derece sınırlı bilinç etkin bir müdahale ile ileri çekilemediği koşullarda, örgütsel ifadesini de bulamamaktadır. Eylem çağrılarına yanıt veren kitleler "harekete geçirilen" değil, çok değişik etkenlerle "harekete geçen" kitlelerdir.

Devrimci önderlik alanındaki zayıflığı bir takım örgütlenme modelleri ile aşmak mümkün değildir. Devrimci önderlik pratiği kendisini ortaya koyamadığı, mücadelenin her türlü araç, yol ve yöntemini yaratıcı bir tarzda kullanarak geniş kitlelere ulaşmayı, onları etkilemeyi ve harekete geçirmeyi başaramadığı sürece, deneyimlerden süzölmüş en ideal örgütlenme modelleri bile işe yaramayacaktır.

Açıktır ki sorun şekilsiz kitlesel örgütler yaratmak değil, gelişen bir mücadeleyi ileriye taşımayı hedefleyen mücadele araçlarını örgütleyebilmektir. "En geniş katılım", "kapsayıcılık" türünden argümanlar üzerinden yürütülen bir tartışma yalnızca havanda su dövmeye hizmet etmektedir. Biçim olarak ne kadar geniş kitleleri kapsamaya müsait görünürse görünsün gelişen bir mücadelenin üstüne oturmayan hiçbir örgütlenme varlığını sürdürme olanağı bulamayacaktır. Önemli olan gevşek kitlesel örgütlenmeler değil, akademik-demokratik zeminde bile olsa, gerçek mücadele örgütleri yaratmaktır. "Meclis" türünden verili geri düzeye seslenen masa başı projesi örgütlenmelerin ise bu işlevi yerine getiremeyeceği açıktır.

Her geçen gün büyüyen bir mücadele potansiyelinden söz ediliyorsa eğer, bu potansiyeli harekete geçirmenin yol, yöntem ve araçlarını kullanarak yaratıcı bir devrimci önderlik pratiğini geliştirmek gibi temel bir görev ve sorumluluk durmaktadır önümüzde. "Örgütlenme modelleri" alanına sıkışan ve bunu öne çıkaran bir bakış açısı yalnızca gerçek sorunların üzerinin örtülmesine hizmet edecektir.

Ekim Gençliği

aylık sosyalist gençlik dergisi

6. SAYISI ÇIKIYOR!

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

İdil Kültür Merkezi açıldı Devrimci sanat engellenemez!

Ortaköy Kültür Merkezi, sermaye düzeninin faşist kurumlarınca, "amacına uygun faaliyet göstermemek, yasa dışı örgüt mensupları ve sempatizanların toplanma, buluşma ve barınma yeri olarak kullanılması, devletin ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü hedef alan propagandaların yapıldığı yer haline dönüştürülmesi" gerekçe gösterilerek kapatıldı.

Çok uzun süredir tanıyorduk onları. 12 Eylül darbesinin karanlığından süzülen bir ışık olup, aldılar yerlerini düzen devrim saflaşmasında. Devrimci değerler üzerinde yükselttiler sanat çalışmalarını. Düzene kinimizi bileyen oyunlarıyla, devrimci coşkumuzu çoğaltan türkülerıyla girdiler yaşamımıza.

Grev çadırlarında, alanlarda, barikatlar ardında, yanibaşımızda yüreklerimizi besledikleri için tutsaklıklar yaşadılar. Üzerlerindeki baskıya direnip devrimci değerlerden ödün vermedikleri için şehitler verdiler. Umudu büyütmede inat ettiklerinden yasaklandı eserleri ve etkinlikleri. Düzenin karşısına devrimci kararlılıklarıyla dikildikleri için kapatıldı OKM.

Yılmazlar. Kapatılan OKM bugün bir devrim şehidinin adıyla Ayşe İdil Erkmek Kültür Merkezi olarak sanatsal faaliyetlerini sürdürmektedir. Direnişlerde, eylemlerde, barikatlarda, yaşamın her alanında yine savaşımlarla birlikte olmaktadır.

İKM adını Zindan
Direnişi'nin ilk devrimci
sanatçı ve kadın şehidi
Ayşe İdil'den alıyor.

Polat İyit Ölümsüzdür!

Devrimci tutsakların 12 şehit vererek kazandıkları zindan direnişinin üzerinden daha 6 ay geçmedi. Buna rağmen o gün kazanılan çoğu haklar devlet tarafından gaspedilmiştir. Ölüm orucu ve açlık grevlerinden kalıcı hastalıklarla çıkan tutsakların tedavileri engellenmiş, devrimci tutsaklar zindanlarda ölüme mahkum edilmiştir. Bu barbarlığın son kurbanı 15 Ocak'ta yaşamını yitiren Polat İyit'tir. Ölümcül hastalığı olduğu Adli Tıp Kurumu tarafından belgelenmesine ve doktorların acilen serbest bırakılarak tedavi edilmesi gerektiğini ifade etmelerine rağmen faşist devlet Polat İyit'in tedavisini engellemiştir. O'nu cezaevinde ölüme terketmiştir.

Devrim şehidi Polat İyit'in cenazesine faşist devleti lanetleyen bine yakın kişi katıldı. Cenazeye semt halkının da destek vermesiyle bu sayı ikibini bulmuştur. Sarıgazi Cemeviden başlatılan sloganlı yürüyüş, cenazenin burdan kalkacağını bilen kolluk güçlerinin engellemesiyle karşılaştı. Hiç bir uyarı yapmadan hücumla geçen jandarma güçleri, adeta öldürürcesine insanlara saldırıyordu. Ancak devrimci militanlar çabuk

toparlanmış ve karşı saldırıya geçmişlerdir. Daha az önce cenazeye saldırıp yaşlı bir kadını acımasızca döven katil sürüleri şimdi devrimcilerin karşı saldırısı karşısında tutunamayıp cenazenin arkasına kaçmışlardır. Bu çatışmadan büyük bir moral ve zaferle çıkan kitle, şehidin cenazesini gür sloganlar eşliğinde mezarlığa getirdi. Polat İyit, yapılan konuşmalar, devrim andları ve tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşundan sonra toprağa verildi.

Polat İyit'in cenazesinde yaşanan devrimci dayanışma ve militan kitle tavrı karşısında devletin etekleri tutuşmuştur. Cenazenin ardından burjuva medyanın devrimci güçlerin etkin olduğu semtleri adeta hedef göstermesi ve güvenlik güçlerinin yetersiz olduğunu propaganda etmesi bunun bir göstergesidir. Dün de söyledik, bugün de söylüyoruz: Ne işkenceler, ne gözaltında kayıplar, ne "faili meçhul"ler, ne de cenazelerimize saldırılması bizi yolumuzdan alıkoyamayacaktır. Aksine devletin faşist terörü devrimci öfkemizi daha da artıracak, devrimci eylemimize hız verecektir.

K. Yalçın

Adım Kavga

Fırtınalı sabahlara
doğuyorum
adım kavga...

Omuzlarında taşıyıp
çağların zulmünü
hırsla vuruyorum
çekici örse...

Gecelerin karnına
indiriyorum inatla
tekmelerimi
günler aydınlık olsun,
güneş doğsun diye
kara gecelere.

Çölleri suluyorum ağıtlarla
tohum çatlasın diye.

Hece oluyorum
kitaplara
gazetelere manşet
uyuyan dev uyanсын diye.
Adım sabah.

R. Henden.

Bir Yargısız İnfaz Daha: Nurettin Demir

"1000 operasyon'un faili olduğunu itiraf eden faşist sermaye devleti, katliamlarına hergün bir yenisini ekliyor. Bu kez yargısız, sorgusuz, savunmasız bir tarzda katledilen genç bir devrimci oldu. Polis, TİKB'nin 19. kuruluş yıldönümü nedeni ile pankart asan Nurettin Demir'i bir binanın bodrum katında infaz etmiştir.

Yakın mesafeden kafasına 2 kurşun sıkılan Nurettin Demir'in cenazesi 18 Şubat 1997 günü kaldırıldı. Saat 10-10.30 arası Adli Tıp'tan alınan cenaze yoğun polis önlemi altında Kocasinan Mezarlığı'na götürüldü. Mezarlık çevresinde de 500-600 kişilik bir polis yığınağı yapıldı. Tüm bunlar devletin korkusunun ifadesiydi. Cenaze, saat 13.15'te ailesinin ve yakınlarının katılımıyla defnedildi. Nurettin'in annesi polisler "Oğlumu vurdunuz gelin beni de vurun!" diye haykırarak baygınlık geçirdi. Cenazenin sonunda kitle sessizce dağıldı. Burada da polis boş durmadı, çevrede bulunan 2-3 kişiyi keyfi bir tarzda gözaltına aldı.

F. Alaz / İSTANBUL

Kadının Öyküsü-2

...Ve bozulunca eşitlik
Kaybettim özgür sesimi de

Roma da sarayları
ben süsledim
Köleliğin ateşten tacıyla
Haremlerde kanadı
Sevdamın yaralı yüreği

Saray basamaklarına
sürüldü
sevdam, düşüm
Kırıldı özgürlüğümün
narin bileği

Sonra...
vitirileri ben süsledim
gösterişli bedenimle
etim satıldı okka, okka
Kanadı bir kez daha
özgürlüğümün
yaralı yüreği

Bir, bir elimden alınınca
aşım
Dağlara çekildi başım
Vuruştum Küba'da
Filistin'de
Vuruştum Paris'te
Rusya'da

Sessizliğimden sesler
büyüttüm
Güçsüzlüğümünden güçler
büyüttüm
Yırtıp yalnızlığın
kahreden zırhını
Newyork'ta kırkbin
kadınla buluştum.

Dirildim binlerce yılın
yıkıntıları altından
Ayağım çıplak,
başım açık
sel, sel

Fırtına oldum esaretimden
Bağırdım özgürleşti sesim
Ve daha da özgürleşecek,
Ve dövüşüyor kadınlar
dövüşecek

Onbinlerce ses uğruna
Onbinlerce özgür baş
uğruna
Silerek eski çağlardaki
ıslak gözlerimizi.

Rahime Henden

**Sömürü ve
baskıya karşı
Özgürlük ve
Sosyalizm için**

SOSYALİZM YOLUNDA

KIZIL Bayrak
Sosyalist Siyasal Gazete

Haftalık!

**22 Mart'tan itibaren
Her Cumartesi**